

www.qbz.gov.al

FLETORJA ZYRTARE E REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Botim i Qendrës së Botimeve Zyrtare

Viti: 2026 – Numri: 73

Tiranë – E enjte, 9 prill 2026

PËRMBAJTJA

	Faqe
Udhëzim i ministrit të Financave nr. 7, datë 31.3.2026	Për përgatitjen dhe publikimin e raportit të devijancave të parashikimeve makroekonomike, fiskale dhe buxhetore..... 5395
Urdhër i ministrit të Bujqësisë dhe Zhvillimit Rural nr. 327, datë 26.3.2026	Për disa ndryshime në urdhrin nr. 122, datë 6.3.2023, “Për miratimin e rregullave për praktikat uniforme në kryerjen e kontrolleve mbi përdorimin e substancave farmakologjikisht aktive të autorizuar si PMV ose si aditivë për ushqimet e kafshëve dhe mbetjeve të tyre, mbi substancat farmakologjikisht aktive të ndaluara ose të paautorizuara të përdorura në kafshët që prodhojnë ushqim, mbetjet e tyre, si dhe për përmbajtjen specifike të planeve të kontrollit dhe mënyrat e hartimit të tyre, për zbatimin e Planit Kombëtar të Monitorimit të Mbetjeve”..... 5396
Urdhër i ministrit të Bujqësisë dhe Zhvillimit Rural nr. 328, datë 26.3.2026	Për disa ndryshime në urdhrin nr. 85, datë 17.2.2023, “Për miratimin e rregullores, Për kontrollin zyrtar mbi përdorimin e substancave farmakologjikisht aktive të autorizuar si produkte mjekësore veterinarë ose si aditivë për ushqimet për kafshë dhe mbetjet e tyre, si dhe mbi përdorimin e substancave farmakologjikisht aktive të ndaluara, që përdoren në kafshët që prodhojnë ushqim dhe mbetjet e tyre, për zbatimin e PKMM-së”..... 5397
Vendim i Gjykatës Kushtetuese nr. 13, datë 16.2.2026	Me objekt shfuqizimin e vendimit nr. 00-2024-3320, datë 19.7.2024, të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë. Kthimin e çështjes për rishqyrtim në Gjykatën e Lartë..... 5399
Vendim i Gjykatës Kushtetuese nr. 17, datë 23.2.2026	Me objekt rihapjen e procesit gjyqësor përpara Gjykatës Kushtetuese dhe shfuqizimin e vendimit nr. 199, datë 2.11.2016, të Kolegjit të Gjykatës Kushtetuese. Shfuqizimin e vendimeve nr. 10029, datë 9.12.2011, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë; nr. 00-2016-528, datë 18.2.2016, të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë..... 5413

Vendim i Gjykatës Kushtetuese nr. 19, datë 24.2.2026	Me objekt shfuqizimin e vendimit nr. 00-2024-4330 (460), datë 31.10.2024, të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, si të pajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë. Kthimin e çështjes për gjykim në Kolegjin Administrativ të Gjykatës së Lartë.....	5421
Vendim i Gjykatës Kushtetuese nr. 25, datë 5.3.2026	Me objekt shfuqizimin e vendimit nr. 00-2024-4553, datë 6.11.2024, të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, si të pajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.....	5428
Vendim i Bordit të Transparencës dhe Kufizimit të Përkohshëm të Çmimeve të Tregtimit me Shumicë/Pakicë të Nënprodukteve të Naftës dhe Gazit nr. 4, datë 8.4.2026	Për miratimin e çmimit tavan të tregtimit me shumicë/pakicë të nënprodukteve të naftës dhe të gazit.....	5437

UDHËZIM**Nr. 7, datë 31.3.2026****PËR PËRGATITJEN DHE PUBLIKIMIN E
RAPORTIT TË DEVIJANCAVE TË
PARASHIKIMEVE MAKROEKONOMIKE,
FISKALE DHE BUXHETORE**

Në mbështetje të nenit 16, të ligjit nr. 57, datë 2.6.2016, “Për disa ndryshime dhe shtesa në ligjin nr. 9936, datë 26.6.2008, ‘Për menaxhimin e sistemit buxhetor në Republikën e Shqipërisë’, i ndryshuar”, ministri i Financave:

UDHËZON:**I. TË PËRGJITHSHME**

a) Ky udhëzim përcakton kriteret, formatet dhe afatet për hartimin dhe publikimin e raportit mbi devijimet ndërmjet parashikimeve makroekonomike dhe fiskale për vitin t , të ardhurave dhe shpenzimeve të miratuara në ligjin e buxhetit për vitin t , dhe parashikimeve të përcaktuara në Kuadrin Makroekonomik dhe fiskal të miratuar në janar të çdo viti për vitin t ;

b) Dokumentet zyrtare të cilat do të përdoren për përlogaritjen e këtyre devijancave janë:

- Kuadri makroekonomik dhe fiskal i miratuar në janar për vitet, t , $t+1$, $t+2$, dokumenti që drejton kuadrin buxhetor afatmesëm;

- Ligji vjetor i buxhetit të shtetit për vitin t .

Për parashikimet makroekonomike dhe fiskale afatmesme të cilat nuk janë të publikuara si pjesë e ligjit vjetor të buxhetit, do të përdoret si dokument referues paketa shoqëruese e projektligjit vjetor të buxhetit.

a) Raporti i devijancave duhet të përmbajë dhe një analizë të përputhshmërisë me rregullat fiskale të përcaktuara në ligjin nr. 57/2016, “Për ligjin organik të buxhetit”, veçanërisht për:

- Balancën primare;

- Nivelin e borxhit publik;

- Deficitin buxhetor në raport me madhësinë e shpenzimeve kapitale.

**II. KRITERET PËR PËRLOGARITJEN E
DEVIJANCAVE DHE FORMATI I RAPOR-
TIMIT**

a) Për qëllimet e këtij udhëzimi, devijimet e parashikimeve makroekonomike do të përfshijnë, por nuk kufizohen në treguesit:

1. Objektivi i Balancës Buxhetore (si përqindje ndaj PBB-së);

2. Objektivi i Balancës Primare (si përqindje ndaj PBB-së);

3. Stoku i Borxhit Publik (si përqindje ndaj PBB-së).

Çdo devijim nga kuadri afatmesëm buxhetor duhet të shoqërohet me një shpjegim analitik të detajuar të faktorëve ekonomikë, fiskalë ose faktorëve të tjerë relevantë që kanë shkaktuar këtë devijim;

b) Devijancat e të ardhurave duhet të përfshijnë:

1. Grantet;

2. Të ardhurat nga taksat dhe doganat, dhe kontributet e sigurimeve shoqërore dhe shëndetësore;

3. Të ardhurat nga njësitë e vetëqeverisjes vendore;

4. Të ardhurat jotatimore.

Për çdo devijim të parashikimit të të ardhurave në ligjin vjetor të buxhetit krahasuar me parashikimin e janarit, burimet e devijimit (performanca fiskale, ndryshimet ligjore, faktorët ekonomikë etj., sipas urdhrorit të ministrit të Financave nr. 61, datë 8 prill 2025, për miratimin e Dokumentit Standard mbi parashikimin dhe planifikimin e të ardhurave të buxhetit të shtetit), duhet të specifikohen dhe analizohen për secilin lloj të ardhure të përmendur në pikën “b”;

c) Për qëllimet e këtij udhëzimi, devijimet e parashikimeve të shpenzimeve do të përfshijnë, por nuk kufizohen në zërat:

1. Shpenzimet e personelit;

2. Shpenzimet operative dhe mirëmbajtjen;

3. Subvencionet;

4. Fondet speciale;

5. Buxhetin e qeverisjes vendore;

6. Shpenzimet kapitale;

7. Shpenzime të tjera.

Çdo devijim i shpenzimeve për zëra 1–7 nga parashikimet e kuadrit makroekonomikë dhe fiskal, duhet të shpjegohen dhe shoqërohet me referencat e politikave që ato prekin;

d) Raporti i devijimeve duhet të përfshijë, por të mos kufizohet në:

- Një tabelë krahasuese të treguesve të miratuar në ligjin vjetor të buxhetit dhe atyre të parashikuar në janar që janë pjesë e kuadrit afatmesëm buxhetor;

- Një analizë narrative për çdo devijim të identifikuar;

- Një analizë të ndikimit të këtyre devijimeve në objektivat fiskale afatmesme të përcaktuara në kornizën makrofiskale.

III. STRUKTURAT PËRGJEGJËSE DHE ROLI I TYRE

a) Struktura përgjegjëse për parashikimet makroekonomike analizon dhe përgatit raportin e devijimeve për treguesit makroekonomikë.

b) Struktura përgjegjëse për parashikimet fiskale analizon dhe përgatit raportin e devijimeve për të ardhurat tatimore qendrore.

c) Strukturat përgjegjëse për planifikimin e buxhetit, financat vendore dhe menaxhimin e investimeve publike analizojnë dhe përgatisin raportin e devijimeve për të ardhurat nga ndihma, të ardhurat jotatimore, të ardhurat vendore dhe shpenzimet buxhetore.

d) Raporti i konsoliduar i devijimeve përgatitet nga struktura përgjegjëse për planifikimin e buxhetit dhe publikohet në faqen zyrtare të Ministrisë së Financave brenda muajit janar të çdo viti.

e) Përjashtimisht për vitin 2025, raporti i devijancave do të publikohet brenda muajit prill 2026.

Ky udhëzim hyn në fuqi pas publikimit në Fletoren Zyrtare.

MINISTËR I FINANCAVE
Petrit Malaj

URDHËR

Nr. 327, datë 26.3.2026

PËR DISA NDRYSHIME NË URDHRIN NR. 122, DATË 6.3.2023, “PËR MIRATIMIN E RREGULLAVE PËR PRAKTIKAT UNIFORME NË KRYERJEN E KONTROLLEVE MBI PËRDORIMIN E SUBSTANCAVE FARMAKOLOGJIKISHT AKTIVE TË AUTORIZUARA SI PMV OSE SI ADITIVË PËR USHQIMET E KAFSHËVE DHE MBETJEVE TË TYRE, MBI SUBSTANCAT FARMAKOLOGJIKISHT AKTIVE TË NDALUARA OSE TË PAAUTORIZUARA TË PËRDORURA NË KAFSHËT QË PRODHONË USHQIM, MBETJET E TYRE, SI DHE PËR PËRMBAJTJEN SPECIFIKE TË PLANEVE TË KONTROLLIT DHE MËNYRAT E HARTIMIT TË TYRE, PËR ZBATIMIN E PLANIT KOMBËTAR TË MONITORIMIT TË MBETJEVE”¹

Në mbështetje të nenit 102, pika 4, të Kushtetutës; të pikës 3 të nenit 81, pikës 8, të nenit 102, të ligjit nr. 10465, datë 29.9.2011, “Për shërbimin veterinar në Republikën e Shqipërisë”, të ndryshuar; të ligjit nr. 9863, datë 28.1.2008, “Për ushqimin”, të ndryshuar,

URDHËROJ:

Në rregulloren bashkëlidhur dhe pjesë përbërëse të urdhrit nr. 122, datë 6.3.2023, “Për miratimin e rregullave për praktikat uniforme në kryerjen e kontrolleve mbi përdorimin e substancave farmakologjikisht aktive të autorizuar si PMV ose si aditivë për ushqimet e kafshëve dhe mbetjeve të tyre, mbi substancat farmakologjikisht aktive të ndaluara ose të paaautorizuara të përdorura në kafshët që prodhojnë ushqim, mbetjet e tyre, si dhe për përmbajtjen specifike të planeve të kontrollit dhe mënyrat e hartimit të tyre, për zbatimin e Planit

për ushqimet e kafshëve dhe mbetjeve të tyre, mbi substancat farmakologjikisht aktive të ndaluara ose të paaautorizuara, të përdorura në kafshët që prodhojnë ushqim, mbetjet e tyre, si dhe për përmbajtjen specifike të planeve të kontrollit dhe mënyrat e hartimit të tyre, për zbatimin e PKMM-së”.

¹ Ky urdhër përaftron rregulloren e deleguar (BE) 2024/2563, të Komisionit, datë 24 shtator 2024, e cila ndryshon rregulloren (BE) 2022/1646, të Komisionit Evropian, të miratuar me urdhrin e ministrit nr. 122, datë 6.3.2023, “Për miratimin e rregullave për praktikat uniforme në kryerjen e kontrolleve mbi përdorimin e substancave farmakologjikisht aktive të autorizuar si PMV ose si aditivë Faqe | 5396

Kombëtar të Monitorimit të Mbetjeve”, bëhen ndryshimet si më poshtë:

1. Neni 7 i rregullores riformulohet si vijon:

“Neni 7

Përmbajtja shtesë e planeve kombëtare të kontrollit të bazuara në risk dhe planit të mbikëqyrjes së rastësishme

1. Planet kombëtare të kontrollit të bazuara në risk, sipas parashikimeve në nenet 4 dhe 6, dhe Planit Kombëtar i Mbikëqyrjes së Rastësishme, sipas parashikimeve të nenit 5, përcaktojnë informacionet si vijon:

a) llojet e kafshëve që do i nënshtrohen kampionimit dhe vendin e kampionimit;

b) legjislacionin kombëtar mbi përdorimin e substancave farmakologjikisht aktive dhe, në veçanti, ndalimin ose autorizimin e tyre, shpërndarjen, hedhjen në treg dhe administrimin, në atë masë në të cilën legjislacioni nuk është i harmonizuar me legjislacionin e Bashkimit Evropian;

c) autoritetet kompetente përgjegjëse për zbatimin e planeve.

2. Planet kombëtare të kontrollit të bazuara në risk, sipas parashikimeve të neneve 4 dhe 6, përveç informacioneve të përshkruara në paragrafin 1, përfshijnë edhe si vijon:

a) një argumentim për substancat, llojet e kafshëve, produktet dhe matricat e përzgjedhura dhe të përfshira në plane mbi bazën e kriterëve të listuara në anekset II dhe VI, të urdhrit të nr. 85, datë 17.2.2023, të ndryshuar, duke përfshirë një argumentim të mënyrës në të cilën janë mbajtur parasysh kriteret e listuara në anekset e sipërpërmendura edhe kur nuk janë bërë ndryshime përkundrejt planit të vitit paraardhës;

b) një argumentim, lidhur me mënyrën në të cilën janë mbajtur parasysh informacionet e marra lidhur me rastet e papërputhshmërisë në vend, të konstatuara gjatë tre viteve kalendarike, me qëllim përmirësimin e planit.”

2. Titulli i nenit 8 të rregullores, ndryshon si vijon:

“Paraqitja dhe vlerësimi i Planit Kombëtar të Kontrollit Mbështetur në Risk dhe Planit Kombëtar të Mbikëqyrjes së Rastësishme”.

3. Shkronja “b”, e aneksit I ndryshon si vijon:

“b) Kontrollët mbi secilin kombinim të nëngrupeve të substancave të grupit A dhe grupeve të produkteve të përshkruara nga aneksi II, të urdhrit nr. 85, datë 17.2.2023, të ndryshuar, kryhen çdo vit mbi të paktën 5% të kampioneve të marra, në përputhje me kërkesat e tabelës së këtij aneksi për atë grup produktesh. Kjo përqindje minimale nuk zbatohet për zorrët dhe as për substancat e grupit A, paragrafi 3, shkronjat “b” dhe “f”, për të gjitha grupet e produkteve.”.

4. Për zbatimin e këtij urdhri ngarkohen Drejtoria e Përgjithshme e Zhvillimit në Fushën e Sigurisë Ushqimore, Veterinarisë, Mbrojtjes së Bimëve dhe Peshkimit, Autoriteti Kombëtar i Ushqimit, Autoriteti Kombëtar i Veterinarisë dhe Mbrojtjes së Bimëve dhe Instituti i Sigurisë Ushqimore dhe Veterinarisë.

Ky urdhër hyn në fuqi menjëherë dhe botohet në Fletoren Zyrtare.

MINISTËR I BUJQËSISË
DHE ZHVILLIMIT RURAL
Andis Salla

URDHËR
Nr. 328, datë 26.3.2026

PËR DISA NDRYSHIME NË URDHËRIN NR. 85, DATË 17.2.2023, “PËR MIRATIMIN E RREGULLORES, PËR KONTROLLIN ZYRTAR MBI PËRDORIMIN E SUBSTANCAVE FARMAKOLOGJIKISHT AKTIVE TË AUTORIZUARA SI PRODUKTE MJEKËSORE VETERINARE OSE SI ADITIVË PËR USHQIMET PËR KAFSHË DHE MBETJET E TYRE, SI DHE MBI PËRDORIMIN E SUBSTANCAVE FARMAKOLOGJIKISHT AKTIVE TË NDALUARA, QË PËRDOREN NË KAFSHËT QË PRODHOJNË USHQIM DHE MBETJET E TYRE, PËR ZBATIMIN E PKMM-së²”

Në mbështetje të nenit 102, pika 4, e Kushtetutës; pikës 3, të nenit 81, pikës 8, të nenit

² Ky urdhër përaftron rregulloren e deleguar (BE) 2024/2562 të Komisionit, datë 3 qershor 2024 e cila ndryshon rregulloren (BE) 2022/1644, të Komisionit Evropian e miratuar me urdhrin nr. 85, datë 9.3.2023, “Për kontrollin zyrtar mbi përdorimin e substancave farmakologjikisht aktive të autorizuar si produkte

mjekësore veterinare ose si aditivë për ushqimet për kafshë dhe mbetjet e tyre, si dhe mbi përdorimin e substancave farmakologjikisht aktive të ndaluara, që përdoren në kafshët që prodhojnë ushqim dhe mbetjet e tyre, për zbatimin e PKMM-së”.

102, të ligjit nr. 10465, datë 29.9.2011, “Për shërbimin veterinar në Republikën e Shqipërisë”, të ndryshuar,

URDHËROJ:

Në rregulloren bashkëlidhur dhe pjesë përbërëse të urdhrin nr. 85, datë 17.2.2023, “Për miratim e rregullores, Për kontrollin zyrtar mbi përdorimin e substancave farmakologjike aktive të autorizuar si produkte mjekësore veterinar ose si aditivë për ushqimet për kafshë dhe mbetjet e tyre, si dhe mbi përdorimin e substancave farmakologjike aktive të ndaluara, që përdoren në kafshët që prodhojnë ushqim dhe mbetjet e tyre, për zbatimin e PKMM” bëhen ndryshimet si më poshtë vijon:

1. Në aneksin I, grupi A, pika 2 shprehja:

“Në tabelën 2, të aneksit të urdhrin nr. 139/1, datë 7.4.2017, “Për substancat aktive farmakologjike dhe klasifikimin e tyre, në lidhje me kufijtë maksimalë të mbetjeve në produktet ushqimore me

origjinë shtazore”, zëvendësohet me shprehjen “në tabelën 2, të shtojcës 1, të urdhrin nr. 991, datë 13.10.2025, “Mbi substancat farmakologjike aktive dhe klasifikimin e tyre në lidhje me kufijtë maksimalë të mbetjeve në produktet ushqimore me origjinë shtazore”,”.

2. Në aneksin I, grupi A, pika 3 dhe në grupin B pika 1, shprehja:

“Në tabelën 1, të aneksit të urdhrin nr. 139/1, datë 7.4.2017, “Për substancat aktive farmakologjike dhe klasifikimin e tyre, në lidhje me kufijtë maksimalë të mbetjeve në produktet ushqimore me origjinë shtazore”, zëvendësohet me shprehjen “në tabelën I, të shtojcës I, të urdhrin nr. 991, datë 13.10.2025, “Mbi substancat farmakologjike aktive dhe klasifikimin e tyre në lidhje me kufijtë maksimalë të mbetjeve në produktet ushqimore me origjinë shtazore”,”.

3. Në aneksin II, shkronja A, tabela që përbën pikën 1, zëvendësohet me tabelën si më poshtë:

Grupet e substancave sipas përshkrimeve të aneksit I	Grupet e produkteve									
	Gjedhët, dhenët, dhritë	Derra	Njëthundrakë	Pula	Akuakultura (peshku, fin fish) krostace dhe produkte të tjera të akuakulturës)	Qumësht i freskët i gjedhit dheve dhe dhive	Vezë pule dhe vezë të tjera	Lepuj, kafshë të egra të mbarështuara, reptilë dhe insekte	Mjalti	Zorrë
Grupi A 1, germa “a”	X	X						X		
Grupi A 1, germa “b”	X	X	X					X		
Grupi A 1, germa “c”	X	X	X		X ⁽¹⁾			X		
Grupi A 1, germa “d”	X	X						X		
Grupi A 1, germa “e”	X	X	X	X				X		
Grupi A 2	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
Grupi A 3, germa “a”					X					
Grupi A 3, germa “b”	X	X	X	X	X		X	X		
Grupi A 3, germa “c”	X	X	X	X	X	X	X	X	X	
Grupi A 3, germa “d”	X	X		X			X	X		
Grupi A 3, germa “e”										
Grupi A 3, germa “f”	X	X	X	X		X		X	X	
Grupi A 3, germa “g”										

(1) E vlefshme vetëm për peshqit

4. Në aneksin II, shkronja B, në nënpikën “vii”, të pikës 1, shprehja:

“Urdhri nr. 139/1, datë 7.4.2017, “Për substancat aktive farmakologjike dhe klasifikimin e tyre, në lidhje me kufijtë maksimalë të mbetjeve në produktet ushqimore me origjinë shtazore”, zëvendësohet me shprehjen “Urdhri nr. 991, datë 13.10.2025, “Mbi substancat farmakologjike aktive dhe klasifikimin e tyre, në lidhje me kufijtë maksimalë të mbetjeve në produktet ushqimore me origjinë shtazore”,”.

5. Përmbajtja e aneksit IV të rregullores, ndryshon si më poshtë:

“Kriteret për përzgjedhjen e kombinimeve specifike të grupeve të substancave dhe grupeve të produkteve për hartimin e planit kombëtar të mbikëqyrjes së rastësishme, sipas kërkesave të pikës 3, nenin 2 të kësaj rregulloreje

Substanca të grupit A

Kampionet e përbëra nga kombinime të grupeve të substancave dhe grupe të produkteve janë të ndryshme nga kampionet e marra në zbatim të planeve kombëtare të prodhimit të bazuara në risk.

Substanca të grupit B

Kombinimet e grupeve të substancave dhe grupeve të produkteve:

Grupet e substancave	Gjedhë, dhen dhe dhi	Derra	Njëhundrakë	Pula	Akuakultura (peshk, krostace, produkte të tjera të akuakulturës	Qumështi i freskët nga gjedhët, dhenët dhe dhitë	Vezë pule dhe vezë të tjera	Lepuri, kafshë të egra të mbarështuara, reptilë dhe insekte	Mjaltë
B1a	X	X	X	X	X	X	X	X	X
B1b	X	X	X	X	X	X	X	X	X
B1c	X	X	X					X	
B1d	X	X	X	X		X		X	
B1e									
B2	X	X	X	X			X	X	

Çdo kampion për një lloj të caktuar kafshe ose produkti specifik analizohet duke përfshirë një numër sa më të madh të mundshëm të substancave, në grupet e listuara në tabelën e përfshirë në këtë aneks.

Duhet të sigurohet që për një lloj të caktuar kafshe ose produkt të caktuar, plani iurvejancës të përfshijë të gjitha grupet e substancave të listuara në tabelë. Kontrollat kryhen për sa më shumë substanca farmakologjikisht aktive që të jetë e mundur, për të cilat kufijtë maksimalë të mbetjeve janë përcaktuar në shtojcën I, të urdhrit. nr. 991, datë 13.10.2025, “Mbi substancat farmakologjikisht aktive dhe klasifikimin e tyre, në lidhje me kufijtë maksimalë të mbetjeve në produktet ushqimore me origjinë shtazore” dhe legjislacionit mbi aditivët për përdorim në ushqimin e kafshëve.”.

6. Për zbatimin e këtij urdhri ngarkohen Drejtoria e Përgjithshme e Zhvillimit në Fushën e Sigurisë Ushqimore, Veterinarisë, Mbrojtjes së Bimëve dhe Peshkimit, Autoriteti Kombëtar i Ushqimit, Autoriteti Kombëtar i Veterinarisë dhe Mbrojtjes së Bimëve dhe Instituti i Sigurisë Ushqimore dhe Veterinarisë.

Ky urdhër hyn në fuqi menjëherë dhe botohet në Fletoren Zyrtare.

MINISTËR I BUJQËSISË DHE
ZHVILLIMIT RURAL
Andis Salla

VENDIM

Nr. 13, datë 16.2.2026

**NË EMËR TË REPUBLIKËS
SË SHQIPËRISË**

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë,
e përbërë nga:

Fiona Papajorgji	kryetare;
Marsida Xhaferllari	anëtare;
Sonila Bejtja	anëtare;
Sandër Beci	anëtar;
Ilir Toska	anëtar;
Marjana Semini	anëtare;
Asim Vokshi	anëtar;
Genti Ibrahim	anëtar,

me sekretare Farisja Idizaj, në datën 16.2.2026, mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve çështjen nr. 19 (A) 2025 të Regjistrimit Themeltar, që u përket:

KËRKUESE: Amalia Zerri, përfaqësuar nga avokate Evelina Qirjako, me prokurë të posaçme.

SUBJEKTE TË INTERESUARA:

Arti Elezaj, përfaqësuar nga avokatët Arjan Salati dhe Genci Çifligu, me prokurë të posaçme.

Leandro Zerri, Juliana Zerri, Vahid Luzi, Lutfije Luzi, Etgent Luzi, Leonard Luzi, Era Luzi, Meleqe Luzi, Vero Ruçi, Shpëtime Ruçi Altin Demirxhiu, në mungesë.

Ajencia Shtetërore e Kadastrës, Drejtoria Vendore Tiranë, në mungesë.

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimit nr. 00-2024-3320, datë 19.7.2024, të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, si i papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

Kthimi i çështjes për rishqyrtim në Gjykatën e Lartë.

BAZA LIGJORE: Nenet 4, pika 1, 5, 11, 41, 42 dhe 43, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); neni 6 i Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut dhe neni 1, i Protokollit nr. 1 të saj; ligji nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, i ndryshuar (*Ligji Organik i Gjykatës*).

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes Genti Ibrahim, mori në shqyrtim parashtrimet me shkrim të kërkuases Amalia Zerri (*kërkuuesja*), e cila ka kërkuar pranimin e kërkesës, prapësimet me shkrim të subjektit të interesuar, Arti Elezaj, që ka kërkuar rrëzimin e kërkesës, konstatoi mungesën e prapësimeve me shkrim të subjekteve të interesuara, Leandro Zerri, Juliana Zerri, Vaid Luzi, Lutfije Luzi, Etgent Luzi, Leonard Luzi, Era Luzi, Meleqe Luzi, Vero Ruçi, Shpëtime Ruçi, Altin Demirxhiu dhe Agjencisë Shtetërore të Kadastrës (*ASHK*), Drejtorisë Vendore Tiranë, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Rrethanat e çështjes

1. Kërkuuesja është një nga trashëgimtarët ligjorë të të ndjerit Spirro Zerri, i cili, me kontratën noteriale të datës 19.8.1996, ka blerë nga shtetasit Vahid dhe Besim Luzi dy parcela toke “arë”, respektivisht me sipërfaqe 2.500 m² dhe 1.500 m², të ndodhura në kufi me njëra-tjetrën, në fshatin Katund i Ri, Tiranë, të përfuara si familje bujqësore në bazë të ligjit nr. 7501, datë 19.7.1991, “Për tokën” (*ligji për tokën*), me qëllim ndërtimin e një fabrike për prodhimin e materialeve kozmetike. Në lidhjen e kontratës shitësit janë përfaqësuar me prokurë të posaçme nga shtetasi M. L. Sipas kushteve të saj, Spiro Zerri binte dakord të paguante 10% të shumës me nënshkrimin e kontratës, ndërsa pjesën tjetër pas miratimit të sheshit të ndërtimit nga Këshilli i Rregullimit të

Territorit (*KRRT*) dhe dhënies së lejes së ndërtimit. Nëse toka nuk kthehej në shesh ndërtimi, shitësit detyroheshin të kthenin kaparin, ndërsa në rast se kontrata do të prishej nga blerësi, kapari u mbetej shitësve. Po sipas kontratës, blerësi fitonte pronësinë për tokën me likuidimin e çmimit total, kundrejt lëshimit të një deklarate noteriale.

2. Në datën 11.9.1996, KRRT-ja Tiranë ka miratuar dhënien e sheshit të ndërtimit, kurse në datën 30.9.1996, Këshilli i Rrethit Tiranë i është drejtuar Ministrisë së Bujqësisë dhe Ushqimit për ndryshimin e destinacionit të tokës nga bujqësore në truall ndërtimi, gjë e cila është miratuar në datën 18.7.1997. Më pas, në datën 18.8.1997, KRRT-ja ka miratuar lejen e ndërtimit për objektin “Fabrikë për prodhimin e artikujve kozmetikë”, me investitor Spiro Zerri, por objekti nuk është ndërtuar.

3. Po kështu, përfaqësuesi i posaçëm i shitësve, shtetasi M. L., ka lëshuar një deklaratë dore, sipas së cilës, në përmbushje të kontratës së shitjes, blerësi Spiro Zerri i ka dorëzuar atij diferencën e çmimit të shitjes, në kushtet kur, sipas shkresës së datës 30.9.1996, toka është kthyer në shesh ndërtimi në datën 8.9.1996. Deklarata është nënshkruar nga shtetasi M. L., blerësi Spiro Zerri dhe një person i tretë, I. T., ndërsa nënshkrimet në këtë deklaratë janë autentifikuar (vërtetuar) nëpërmjet një akti noterial të datës 13.7.2005.

4. Bazuar në kërkesën e Vahid Luzit, Zyra Vendore e Regjistrimit të Pasurive të Paluajtshme (*ZVRPP*) Tiranë, ka regjistruar AMTP-në nr. 53, datë 7.5.1993, e cila përfshinte edhe pasurinë e shitur shtetasit Spiro Zerri në vitin 1996. Pas regjistrimit të saj në regjistrat e pasurive të paluajtshme, në datën 20.12.2004, ZVRPP-ja Tiranë ka lëshuar certifikatë pronësie, sipas së cilës Vahid Luzi dhe familjarët e tij (Lutfije Luzi, Etgent Luzi, Leonard Luzi dhe Era Luzi) rezultonin pronarë të pasurisë “arë” me sipërfaqe 2.471 m². Kjo pasuri i është shitur më pas shtetasit Vero Ruçi dhe është regjistruar në regjistrat e pasurive të paluajtshme nga ky shtetas, i cili në datën 4.5.2005, është pajisur edhe me certifikatën e pronësisë.

5. Po kështu, bazuar në kërkesën e shtetasit Besim Luzi, ZVRPP-ja Tiranë ka regjistruar AMTP-në nr. 54, datë 7.5.1993, e cila përfshinte edhe pasurinë e shitur shtetasit Spiro Zerri në vitin 1996. Pas regjistrimit të saj në regjistrat e pasurive të paluajtshme, në datën 28.12.2004, ZVRPP-ja Tiranë ka lëshuar certifikatën për vërtetim pronësie, sipas së

cilës Besim dhe Meleqe Luzi janë pronarë të pasurisë të llojit “arë”, me sipërfaqe 1589 m². Kjo pasuri, përmes përfaqësuesit të posaçëm të bashkëpronarëve, Etgent Luzit, i është shitur gjithashtu shtetasit Vero Ruçi, i cili e ka regjistruar në regjistrat e pasurive të paluajtshme dhe është pajisur me certifikatën e pronësisë në datën 4.5.2005.

6. Në vijim, me kontratat noteriale të shitjes të datës 29.8.2005, shtetasi Vero Ruçi dhe bashkëshortja e tij ia kanë shitur këto pasuri shtetasit Altin Demirxhiu, i cili i ka regjistruar në regjistrat e pasurive të paluajtshme dhe është pajisur me certifikatat e pronësisë për to. Më tej, ky shtetas dhe bashkëshortja e tij pasuritë ia kanë shitur shtetasit Arti Elezaj, i cili në datën 22.11.2005, është pajisur nga ZVRPP-ja Tiranë me certifikatat për vërtetim pronësie për të dyja pasuritë tokë “arë”, me sipërfaqe 1.589 m² dhe 2.471 m².

7. Nga ana tjetër, sipas dy certifikatave për vërtetim pronësie me datë lëshimi 28.4.2005, në regjistrat e pasurive të paluajtshme janë regjistruar në pronësi të shtetasit Spiro Zerri pasuritë nr. 212/23 dhe nr. 212/25, të llojit “arë”, me sipërfaqe 1.589 m² dhe 2.471 m². Ky shtetas, së bashku me bashkëshorten e tij (Juliana Zerri), në datën 12.12.2006, këto pasuri ua kanë shitur shtetasve A. T. dhe Dh. T.

8. Në datën 2.6.2008, mbi bazën e materialit kallëzues të Drejtorisë së Policisë të Qarkut Tiranë, Prokuroria pranë Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë ka regjistruar procedimin penal për veprat penale “Shpërdorimi i detyrës” dhe “Falsifikimi i dokumenteve”, të parashikuara nga nenet 248 dhe 186 të Kodit Penal (KP), ndërsa në datën 18.6.2008, mbi bazën e kallëzimit të ZVRPP-së Tiranë, që është bërë pas ankesës së shtetasit Arti Elezaj, ka regjistruar procedimin penal për veprën penale “Falsifikimi i dokumenteve”. Këto procedime penale janë bashkuar në një të vetëm. Pas hetimeve të zhvilluara, lidhur me shitjen për herë të dytë të pronës nga Besim dhe Meleqe Luzi, është marrë i pandehur përfaqësuesi i tyre i posaçëm, shtetasi Etgent Luzi, për veprën penale “Mashtrimi”, të parashikuar nga neni 143/1 i KP-së. Në përfundim të gjykimit, me vendimin nr. 452, datë 24.3.2010, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë e ka deklaruar fajtor atë dhe e ka dënuar me gjobë, vendim që ka marrë formë të prerë pa u ankimuar.

9. Ndërkohë, për sa i përket veprës penale “Falsifikimi i dokumenteve”, me vendimin e datës

15.10.2009, Prokuroria pranë Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë ka vendosur pezullimin e hetimeve për zbulimin e autorit, ndërsa mbi provat e grumbulluara gjatë hetimit është verifikuar ekzistenca e kësaj vepre penale, në rrethanat kur certifikatat e pronësisë të lëshuara për shtetasin Spiro Zerri dhe hartat treguese bashkëlidhur përmbajnë të dhëna të rreme, si në formë, ashtu edhe në përmbajtje. Konkretisht, është verifikuar se këto dokumente përmbajnë të dhëna për pasuritë e regjistruara, të cilat janë të falsifikuara, ndërsa këto faqe të regjistratit nuk janë faqet origjinale të tij, përveçse mungon dokumentacioni justifikues për këto regjistrime. Po kështu, nënshkrimi i personit zyrtar në këto dokumente është i falsifikuar, sikundër edhe vula e ZVRPP-së Tiranë nuk është e njëjtë me vulën që ajo ka pasur në përdorim në atë periudhë.

10. Në vijim, me urdhrin nr. 382, datë 21.7.2010, të ZVRPP-së Tiranë, për pasuritë nr. 212/23 dhe nr. 212/25, të regjistruara në volumnin 8, faqet 170 dhe 172, është vendosur kufizim për kryerjen e veprimeve. Kundër këtij urdhri shtetasi Arti Elezaj ka paraqitur padi në gjykatë dhe Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, me vendimin nr. 6124, datë 21.7.2010, ka vendosur pranimin e saj, duke e detyruar ZVRPP-në Tiranë të heqë kufizimin e veprimeve për pasuritë në fjalë dhe të pajisë paditësin (shtetasin Arti Elezaj) me kopjen e kartelës së pasurisë. Ky vendim është lënë në fuqi nga Gjykata e Apelit Tiranë me vendimin nr. 827, datë 15.4.2011, me arsyetimin se referuar situatës faktike, ZVRPP-ja Tiranë, duhet të plotësojë kartelat e pasurive, sikurse ato kanë qenë përpara falsifikimit të tyre dhe, më tej, mund të procedojë me kufizimin e veprimeve për ato pasuri sipas ligjit. Gjykata e apelit ka theksuar se ZVRPP-ja Tiranë, duke mos përmbushur detyrat e saj funksionale për rreth 3 vjet, ka penguar të interesuarit të pretendojnë të drejta pronësie dhe t'i bëjnë ato objekt diskutimi në gjykatë, duke vërejtur gjithashtu se rasti në shqyrtim nuk kishte për objekt të drejtën e pronësisë për pasuritë në fjalë, por vetëm ligjshmërinë e veprimeve të ZVRPP-së Tiranë.

11. Me deklaratat noteriale të datës 1.2.2011, shtetasit A. T. dhe Dh. T. kanë deklaruar revokimin e kontratave noteriale të shitblerjes të datës 12.12.2006, të lidhura me shtetasin Spiro Zerri dhe bashkëshorten e tij, mbi shkakun se pasuritë nuk ishin të regjistruara në ZVRPP-në Tiranë, duke

marrë ata në dorë çmimin e paguar, ndërsa shitësit pasuritë në fjalë. Ndërsa me marrëveshjen noteriale të datës 19.1.2012, trashëgimtarët e shtetasit Spiro Zerri (kërkuesja dhe shtetasit Juliana Zerri e Leandro Zerri), nga njëra anë, dhe shtetasit A. T. dhe Dh. T., nga ana tjetër, kanë rënë dakord për zgjidhjen e kontratave noteriale të shitblerjes të datës 12.12.2006 dhe rregullimin e pasojave sipas deklaratave noteriale të datës 1.2.2011.

12. Në datën 5.9.2011, kërkuesja dhe trashëgimtarët e tjerë të shtetasit Spiro Zerri (Juliana Zerri dhe Leandro Zerri) i janë drejtuar gjykatës me kërkesëpadi me objekt detyrimin e të paditurve t'i njohin pronarë mbi pronën objekt konflikti; konstatimin e pavlefshmërisë absolute të të dyja kontratave noteriale të shitjes të datës 21.4.2005, me blerës Vero Ruçin, të të dyja kontratave noteriale të shitjes të datës 29.8.2005, me blerës Altin Demirxhiun dhe të të dyja kontratave noteriale të shitjes të datës 9.11.2005, me blerës Arti Elezajn; lirim dhe dorëzimin e sendit; detyrimin e ZVRPP-së Tiranë, të regjistrojë sendin në emër të paditësve, me cilësimin tokë "truall"; shpërblimin e dëmit të ardhur si pasojë e zhveshjes nga posedimi.

13. Me vendimin nr. 5211, datë 13.5.2013, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë ka vendosur pranimin pjesërisht të kërkesëpadisë, duke konstatuar pavlefshmërinë absolute të kontratave të shitjes të datave 21.4.2005, 29.8.2005 dhe 9.11.2005, dhe urdhëruar fshirjen nga regjistri i ZVRPP-së Tiranë të regjistrimit të pronësisë në emër të Arti Elezaj, të kryer në bazë të këtyre kontratave, si dhe detyrimin e ZVRPP-së Tiranë të regjistrojë në emër të paditësve Amalia Zerri, Juliana Zerri dhe Leandro Zerri sipërfaqen 4.000 m² truall në fshatin Katund i Ri, Tiranë. Po ashtu, ajo ka disponuar për ligjërimin e masës së sigurimit të padisë në lidhje me vendosjen e sekuestros konservative pranë ZVRPP-së Tiranë për pasurinë e lartpërmendur dhe bllokimin e regjistrimit, të transaksioneve ose të çdo veprimi tjetër të mëtejshëm për këto pasuri deri në përfundim të gjykimit të padisë së themelit. Nga ana tjetër, ajo ka rrëzuar kërkimin e padisë për shpërblimin e dëmit si pasojë e zhveshjes nga posedimi i sendit. Kundër këtij vendimi, për pjesën e pranuar të padisë, kanë paraqitur ankim të paditurit, konkretisht Arti Elezaj dhe Vahid Luzi, duke vepruar edhe në cilësinë e përfaqësuesve të Meleqe Luzit, Leandro Luzit, Lutfije Luzit, Era Luzit dhe Etgent Luzit, ndërsa për pjesën e rrëzuar

të padisë kanë paraqitur ankim paditësit, kërkuesja dhe shtetasit Juliana Zerri e Leandro Zerri.

14. Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr. 2738, datë 19.6.2014, ka vendosur ndryshimin e vendimit nr. 5211, datë 13.5.2013, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë dhe rrëzimin e kërkesëpadisë. Kundër këtij vendimi kanë ushtruar rekurs paditësit, kërkuesja dhe shtetasit Juliana Zerri e Leandro Zerri.

15. Ndërkohë, i padituri në proces, shtetasi Arti Elezaj, në datën 28.6.2015 është pajisur nga KRRT-ja e ish-komunës Kashar me leje ndërtimi për një objekt me sipërfaqe 1.358 m², të cilin, pas ndërtimit të tij me konstruksion të rëndë, e ka regjistruar në regjistrat e pasurive të paluajtshme.

16. Në vijim, për rekursin e kërkueses dhe shtetasve Leandro Zerri dhe Juliana Zerri, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2022-2857 (455), datë 9.11.2022, ka vendosur prishjen e vendimit nr. 2738, datë 19.6.2014, të Gjykatës së Apelit Tiranë dhe lënien në fuqi të vendimit nr. 5211, datë 13.5.2013, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë, me argumentin se gjykata e apelit nuk ka vlerësuar drejt shkakun e konfliktit midis palëve ndërgjyqëse, si rrjedhojë e interpretimit të gabuar të ligjit material, zbatimit të gabuar të vendimit unifikues nr. 1, datë 6.1.2009, të Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë (*vendimi unifikues nr. 1/2009*) dhe mosvlerësimit në tërësi të rrethanave të çështjes, ndërsa vendimi i gjykatës së shkallës së parë është marrë në përputhje me ligjin material, si dhe në zbatim të drejtë të këtij vendimi unifikues.

17. Në datën 8.3.2023, i padituri në procesin gjyqësor, shtetasi Arti Elezaj, i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*) me ankim kushtetues individual për shfuqizimin e vendimit nr. 00-2022-2857 (455), datë 9.11.2022, të Kolegji Civil të Gjykatës së Lartë, duke pretenduar cenimin e parimit të sigurisë juridike të lidhur me të drejtën e pronës, së drejtës së mbrojtjes dhe të standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor. Me vendimin nr. 57, datë 9.11.2023 (*vendimi nr. 57/2023*), Gjykata ka vendosur pranimin e kërkesës, shfuqizimin e vendimit të Gjykatës së Lartë objekt kërkesë dhe dërgimin e çështjes për rishqyrtim, pasi ka gjetur cenim të së drejtës së mbrojtjes dhe të së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj të lidhur me standardin e arsyetimit.

18. Pas rishqyrtimit të çështjes, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2024-3320,

datë 19.7.2024, ka vendosur mospranimin e rekursit të paraqitur nga kërkuuesja dhe paditësit e tjerë, Juliana Zerri e Leandro Zerri, kundër vendimit nr. 2738, datë 19.6.2014, të Gjykatës së Apelit Tiranë, me arsyetimin se ai nuk përmban shkaqe ligjore nga ato të parashikuara nga neni 472 i Kodit të Procedurës Civile (KPC).

19. Në datën 7.4.2025, përmes shërbimit postar, kërkuuesja i është drejtuar Gjykatës me ankim kushtetues individual, sipas objektit. Kolegji i Gjykatës, me vendimin e datës 27.5.2025, ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

20. **Kërkuuesja**, në mënyrë të përmbledhur, ka pretenduar se i është cenuar:

20.1 *E drejta për proces të rregullt ligjor* në drejtim të:

20.1.1 *Së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj*, pasi, në kundërshtim me konstatimet e bëra nga Gjykata në vendimin nr. 57/2023, se gjykatat e faktit nuk kanë analizuar provat e administruara në gjykim, në kuptim të regjistrimit të pronës në regjistrin kadastral, Gjykata e Lartë ka marrë atributet e tyre, duke bërë vetë vlerësim të provave, ndonëse duhet ta kishte kthyer çështjen për rishqyrtim në gjykatën e apelit.

20.1.2 *Së drejtës së aksesit dhe ankimit efektiv*, pasi Gjykata e Lartë nuk ka marrë parasysh dhe nuk ka arsyetuar për shkaqet ligjore të ngritura nga kërkuuesja për legjislacionin e zbatueshëm të kohës, për sa u përket efekteve që sillte regjistrimi i pronës në regjistrin kadastral.

20.1.3 *Parimit të sigurisë juridike të lidhur me standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor*, pasi mungesa e arsyetimit të Gjykatës së Lartë në vlerësimin e çështjes ligjore nëse regjistrimi i pasurisë në regjistrin kadastral kualifikohej ose jo si regjistrim në regjistrat publikë, sipas nenit 195 të Kodit Civil (KC), i ka cenuar pritshmëritë legjitime në të drejtat pronësore të fituara mbi pasurinë objekt gjykimi me kontratën e shitjes të datës 19.8.1996.

20.2 *E drejta e pronës private*, e garantuar nga neni 41 i Kushtetutës, pasi Gjykata e Lartë ka krijuar pasiguri juridike, duke e zhveshur nga e drejta e pronësisë mbi këtë pasuri.

21. *Subjekti i interesuar, Arti Elezaj*, në mënyrë të përmbledhur, ka pasqyruar:

21.1 Pretendimi për cenimin e së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj është i pabazuar, pasi Gjykata e Lartë në rigjykim nuk ka vlerësuar provat dhe ripërcaktuar faktet, por ka interpretuar nenin 195 të KC-së dhe vendimin unifikues nr. 1/2009, duke analizuar efektin që ka regjistrimi në raport me tjetërsimin, disponimin e pasurisë së paluajtshme.

21.2 Pretendimi për cenimin e aksesit dhe ankimit efektiv është i pabazuar, pasi Gjykata e Lartë i ka dhënë përgjigje kërimit të kërkueses teksa, duke interpretuar nenin 195 të KC-së, ka arsyetuar se pavarësisht mënyrës së fitimit të pronësisë, prona nuk mund të tjetërsohet pa qenë më parë e regjistruar në regjistrat publikë të pasurive të paluajtshme.

21.3 Pretendimi për cenimin e sigurisë juridike të lidhur me standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor është i pabazuar, pasi kërkuuesja nuk ka një vendim gjyqësor të formës së prerë që të ketë vendosur për vlefshmërinë e kontratës së shitjes të datës 19.8.1996. Vendimi i Gjykatës së Lartë plotëson standardet kushtetuese, pasi ka zbatuar të gjitha detyrimet që burojnë nga vendimi nr. 57/2023 i Gjykatës dhe u ka kthyer përgjigje shkaqeve të ngritura në rekurs.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimitimin e kërkueses

22. Çështja e legjitimitimit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja "P" dhe 134, pikat 1, shkronja "I" dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të Ligjit Organik të Gjykatës, çdo person juridik, subjekt i së drejtës private, mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo vendimi gjyqësor, që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret kumulative të nenit 71/a të Ligjit Organik të Gjykatës, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike efektive, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësura në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale dhe mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur.

23. Gjykata vëren se kërkuuesja legjitimohet *ratione personae*, bazuar në nenet 131, pika 1, shkronja "P"

dhe 134, pika 1, shkronja “I”, të Kushtetutës, pasi ka qenë palë në procesin gjyqësor të kundërshtuar, për rrjedhojë provon interesin e saj të drejtpërdrejtë në gjykimin kushtetues. Ajo plotëson edhe kriterin e *shterimit të mjeteve juridike efektive*, në kuptim të nenit 131, pika 1, shkronja “P”, të Kushtetutës, pasi ka kundërshtuar vendimin e Gjykatës së Lartë të dhënë në rigjykim, për të cilin nuk ka mjete të tjera në dispozicion përveç paraqitjes së ankimit kushtetues individual. Po kështu, kërkuuesja legjitimohet edhe *ratione temporis*, në kuptim të përmbajtjes së nenit 71/a, pika 1, shkronja “b”, të Ligjit Organik të Gjykatës, pasi sipas shkresës nr. 1580/1 prot., datë 27.3.2025, të Gjykatës së Lartë, vendimi i kundërshtuar i kësaj gjykate është bërë i disponueshëm për palët në datën 11.12.2024, ndërsa ankimi kushtetues individual është dërguar në Gjykatë në datën 7.4.2025, pra brenda afatit ligjor 4-mujor.

24. Në lidhje me legjitimitimin *ratione materiae*, kërkuuesja ka pretenduar cenimin e *së drejtës për proces të rregullt ligjor*, të garantuar nga neni 42 i Kushtetutës, në aspektin e *së drejtës për t’u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj, së drejtës së aksesit e ankimit efektiv dhe parimit të sigurisë juridike të lidhur me standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor*, si edhe të *së drejtës së pronës private*, të garantuar nga neni 41 i Kushtetutës.

25. Për sa i përket pretendimit për cenimin e së drejtës për t’u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj, kërkuuesja ka parashtruar si argument edhe se Gjykata e Lartë ka marrë atributet e gjykatave të faktit, duke bërë vetë vlerësimin e provave të administruara në gjykim në lidhje me regjistrimin e pronës në regjistrin kadastral, ndonëse, sipas saj, duhej ta kishte kthyer çështjen për rishqyrtim në gjykatën e apelit. Gjykata vëren se, pavarësisht ngritjes së këtij pretendimi, kërkuuesja nuk parashtron fakte konkrete që të tregojnë se Gjykata e Lartë ka rivlerësuar provat ose ka ripërcaktuar faktet në mënyrë të ndryshme nga gjykatat më të ulëta. Përkundrazi, rezulton se ajo ka disponuar mbi të njëjtat fakte dhe prova të pranuar nga gjykatat e faktit, duke u ndalur vetëm në interpretimin e ligjit material civil. Për rrjedhojë, pretendimi i kërkueses për këtë argument është haptazi i pabazuar. Nga ana tjetër, pretendimi i saj se vlerësimi i provave nga gjykatat e faktit në lidhje me regjistrimin e pronës në regjistrin kadastral përbente një detyrim që buronte nga vendimi nr. 57/2023 i Gjykatës, në thelb, lidhet me standardin e zbatimit të detyrueshëm të

vendimeve të Gjykatës, ndaj do të analizohet në këtë drejtim.

26. Për sa u përket pretendimeve të tjera, nisur nga argumentet e parashtruara nga kërkuuesja, të cilat, në thelb, kanë të bëjnë me të drejtën e aksesit në aspektin e ankimit efektiv, si dhe të përmbushjes së detyrimeve që burojnë nga vendimi i saj nr. 57/2023, Gjykata çmon që pretendimet e kërkueses t’i analizojë në vijim në drejtim të së drejtës së aksesit në aspekt të ankimit efektiv të lidhur me standardin e zbatimit të detyrueshëm të vendimeve të Gjykatës dhe standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor.

B. Për themelin e pretendimeve

B.1 Për cenimin e së drejtës së aksesit në aspekt të ankimit efektiv të lidhur me standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor dhe standardin e zbatimit të detyrueshëm të vendimeve të Gjykatës

27. Kërkuuesja ka pretenduar se në rigjykim Gjykata e Lartë nuk ka marrë parasysh dhe nuk ka arsyetuar për shkaqet ligjore të ngritura prej saj lidhur me legjislacionin e zbatueshëm të kohës, për sa u përket efekteve që sillte regjistrimi i pronës në regjistrin kadastral, shkak ky ligjor përcaktues për vlefshmërinë/ligjshmërinë e titullit të pronësisë. Po sipas kërkueses, nuk ka marrë parasysh detyrimet që burojnë nga vendimi nr. 57/2023 i Gjykatës në lidhje me konstatimin e saj se gjykatat e faktit nuk kanë analizuar provat e administruara në gjykim, në kuptim të regjistrimit të pronës në regjistrin kadastral, shkak për të cilin çështja duhet të ishte kthyer për rishqyrtim në gjykatën e apelit. Gjykata e Lartë, vijon kërkuuesja, duhet të kishte treguar vëmendje të shtuar në vlerësimin e çështjes ligjore nëse regjistrimi i pasurisë në regjistrin kadastral në përputhje me ligjin e kohës kualifikohej ose jo si regjistrim në regjistrat publikë, sipas nenit 195 të KC-së. Mungesa e arsyetimit i ka cenuar pritshmëritë legjitime në të drejtat pronësore të fituara mbi pasurinë objekt gjykimi.

28. Subjekti i interesuar, Arti Elezaj, ka prapësuar se Gjykata e Lartë, brenda kompetencave të saj, i ka dhënë përgjigje kërimit të kërkueses teksa, duke interpretuar nenin 195 të KC-së dhe vendimin unifikues nr. 1/2009, në lidhje me efektin që ka regjistrimi në raport me tjetërsimin, disponimin e pasurisë së paluajtshme, ka arsyetuar se pavarësisht mënyrës së fitimit të pronësisë, prona nuk mund të tjetërsohet pa qenë më parë e regjistruar në regjistrat publikë të pasurive të paluajtshme. Po sipas subjektit të interesuar, vendimi i Gjykatës së Lartë plotëson

standardet kushtetuese, pasi ka zbatuar të gjitha detyrimet që burojnë nga vendimi nr. 57/2023 i Gjykatës dhe u ka kthyer përgjigje shkaqeve të ngritura në rekurs. Sipas tij, nuk ka një vendim gjyqësor të formës së prerë që të ketë vendosur për vlefshmërinë e kontratës së shitjes të datës 19.8.1996, ndaj kërkesja nuk mund të pretendojë cenim të pritshmërive legjitime.

29. Në jurisprudencën e saj, Gjykata ka theksuar se e drejta e aksesit në gjykatë nuk përfshin vetëm të drejtën për të filluar një proces, por edhe të drejtën për të pasur, nga ana e gjykatës, një zgjidhje përfundimtare për mosmarrëveshjen objekt gjykimi, pasi aksesit në gjykatë duhet të jetë substancial dhe jo thjesht formal (*shih vendimet nr. 32, datë 3.11.2022; nr. 5, datë 22.2.2022; nr. 22, datë 29.4.2021, të Gjykatës Kushtetuese*). Po kështu, Gjykata ka pohuar se standardi i arsytimit është i lidhur edhe me respektimin e së drejtës së aksesit në gjykim dhe së drejtës së ankimit efektiv. Sipas saj, cenimi i standardit të arsytimit të vendimit sjell edhe cenimin e së drejtës së aksesit, në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës, si dhe të së drejtës së ankimit në kuptimin substancial, të parashikuar nga neni 43 i Kushtetutës (*shih vendimet nr. 1, datë 26.1.2021; nr. 45, datë 3.7.2017, të Gjykatës Kushtetuese*).

30. Lidhur me të drejtën për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar, Gjykata ka theksuar se kjo e drejtë i garantohet individit nga nenet 42 dhe 142, pika 1, të Kushtetutës. Sipas Gjykatës, funksioni i një vendimi të arsyetuar është t'u tregojë palëve se ato janë dëgjuar, si dhe u jep mundësinë atyre ta kundërshtojnë atë. Përveç kësaj, duke dhënë një vendim të arsyetuar, mund të realizohet edhe vëzhgimi publik i administrimit të drejtësisë (*shih vendimet nr. 3, datë 21.1.2025; nr. 21, datë 26.9.2022; nr. 79, datë 14.12.2017, të Gjykatës Kushtetuese*). Po ashtu, Gjykata ka theksuar se detyrë e saj është të vlerësojë nëse gjatë procesit gjyqësor ka pasur shkelje të të drejtave kushtetuese, si dhe nëse zbatimi i ligjit ka qenë eventualisht arbitrar, në kuptimin që të bjerë ndesh haptazi me konceptin e gjykimit të drejtë të përcaktuar në nenin 42 të Kushtetutës. Gjykata nuk vepron si shkallë e katërt gjykimi, por ajo ndërhyr atëherë kur gabimi ligjor ose faktik nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm është aq i dukshëm, sa një gjykatë e arsyeshme nuk mund ta kishte bërë ndonjëherë ose është i tillë që gjykimin e bën të padrejtë (*shih vendimet nr. 59, datë 14.11.2023; nr. 30,*

datë 29.5.2023; nr. 29, datë 1.11.2022, të Gjykatës Kushtetuese).

31. Lidhur me standardin e zbatimit të detyrueshëm të vendimeve të Gjykatës, nenet 124 dhe 132 të Kushtetutës shprehen qartësisht në lidhje me forcën detyruese që vendimet e Gjykatës kanë mbi të gjitha organet kushtetuese, autoritetet publike, duke përfshirë edhe gjykatat. Zbatimi i vendimeve të Gjykatës është detyrim kushtetues. Ato kanë fuqi detyruese të përgjithshme dhe janë përfundimtare. Si të tilla, përbëjnë jurisprudencë kushtetuese, për rrjedhojë kanë efektet e forcës së ligjit. Ky efekt detyrues ka të bëjë si me pjesën urdhëruese, ashtu edhe me pjesën arsyetuese të vendimit. Efekti detyrues shtrihet tek argumentet thelbësore të vendimit, që përbëjnë edhe *ratio decidendi*, eliminimi i të cilave do ta bënte vendimin në tërësinë e tij të pakuptimtë (*shih vendimet nr. 39, datë 17.6.2025; nr. 30, datë 18.4.2024; nr. 49, datë 3.7.2017, të Gjykatës Kushtetuese*).

32. Në këndvështrim të standardeve të mësipërme, Gjykata vëren se çështja është kthyer prej saj për rigjykim në Gjykatën e Lartë për dy shkaqe: i. cenimin e së drejtës së mbrojtjes, si rrjedhojë e mosnjohimit të rekursit të paditurit në proces Arti Elezaj dhe ii. cenimin e së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor, si dhe, për pasojë, cenimin e së drejtës së pronës si një e drejtë e ndërvarur nga e drejta për proces të rregullt ligjor. Kjo shkelje e dytë kushtetuese u konstatua për shkak të ripërcaktimit të fakteve të çështjes në lidhje me regjistrimin e pronës objekt mosmarrëveshjeje, mbi bazën e një vlerësimi të ndryshëm dhe të mëtejshëm të provave mbi të cilat kishin gjykuar dy gjykatat më të ulëta, si dhe për shkak të mosmbajtjes së një qëndrimi të qartë për çështjen e ligjit që lidhej me vlerën e regjistrimit të pasurive të paluajtshme. Për sa i përket shkeljes së parë kushtetuese, ajo lidhet me të drejtën e mbrojtjes të të paditurit, subjektit të interesuar Arti Elezaj, për të cilën Gjykata e Lartë, në rishqyrtimin e çështjes, ka parashtruar argumentet dhe veprimet e kryera për garantimin e saj. Gjithsesi, ky element është përtej ankimit kushtetues individual të paraqitur nga kërkesja. Në këto kushte, në vijim do të analizohet nëse në rigjykimin e çështjes Gjykata e Lartë ka marrë parasysh gjetjet e Gjykatës dhe detyrimet që buronin nga vendimi i saj në lidhje me shkeljen e dytë kushtetuese, si dhe nëse arsytimi i dhënë prej saj u

përgjigjet kërkesave që burojnë nga e drejta e aksesit në gjykatë, në aspekt të ankimit efektiv dhe nga standardi i arsyetimit të vendimit gjyqësor.

33. Gjykata vëren se në vendimin e saj nr. 57/2023, ajo ka konstatuar se gjykatat e faktit kanë arsyetuar në mënyrë diametralisht të kundërt në lidhje me vlefshmërinë e kontratës së shitjes të vitit 1996, ku gjykata e shkallës së parë, duke iu referuar vendimit unifikues nr. 1/2009 të Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë, ka vlerësuar se kontrata është e vlefshme dhe se pronësia ka kaluar në çastin e lidhjes së saj. Nga ana tjetër, gjykata e apelit ka arsyetuar se ajo është lidhur në një kohë kur prona nuk ishte regjistruar në ZVRPP-në Tiranë dhe, për rrjedhojë, ka vlerësuar si të vlefshme tjetërsimet e mëvonshme të kryera pas regjistrimit të pronës në regjistrat e pasurive të paluajtshme. Në vijim, Gjykata ka konstatuar se Gjykata e Lartë e ka lidhur qëndrimin e ndryshëm të gjykatave më të ulëta me mënyrën e interpretimit të nenit 195 të KC-së dhe të vendimit unifikues nr. 1/2009, duke vlerësuar se fuqia detyruese e këtij të fundit lidhet me sentencën e tij unifikuese dhe jo me argumentet e dhëna në funksion të formulimit të saj. Pavarësisht kësaj, në funksion të analizës së vlefshmërisë së kontratës së shitjes së vitit 1996 dhe të kalimit të pronësisë, Gjykata e Lartë i është referuar regjistrimit të pronës në regjistrin kadastral, i cili, sipas saj, ka shërbyer si bazë e të dhënave për tokat bujqësore gjatë fazës së kalimit në sistemin e ri të regjistrimit në regjistrat e pasurive të paluajtshme, dhe ka vlerësuar se prona objekt kontrate ka qenë e regjistruar në atë regjistër. Po ashtu, Gjykata ka konstatuar se Gjykata e Lartë ka marrë në shqyrtim edhe provat që lidhnin këtë regjistrim kadastral me kushtin pezullues të kontratës dhe me procedurat për ndryshimin e destinacionit të tokës. Sipas Gjykatës, dy gjykatat më të ulëta, edhe pse i kanë përmendur këto prova për të treguar faktet e mosmarrëveshjes, nuk janë ndalur në analizën e tyre në funksion të regjistrimit të pronës në regjistrin kadastral dhe të funksioneve të këtij të fundit, por e kanë shqyrtuar çështjen vetëm nga këndvështrimi i regjistrimit në ZVRPP-në Tiranë.

34. Mbi këto konstatime, Gjykata ka vlerësuar se Gjykata e Lartë, duke analizuar edhe një herë provat në drejtim të vlefshmërisë së kontratës së shitjes të vitit 1996 dhe duke nxjerrë konkluzione të ndryshme mbi faktet e mosmarrëveshjes, ka ripërcaktuar faktet e çështjes në lidhje me

regjistrimin e pronës dhe është shprehur për themelin e çështjes, duke bërë një vlerësim të ndryshëm dhe të mëtijshëm të provave nga ai i gjykatave më të ulëta dhe duke vepruar kështu në kundërshtim me natyrën e gjykimit në atë gjykatë. Po ashtu, përballë interpretimeve të ndryshme të nenit 195 të KC-së dhe të vendimit unifikues nr. 1/2009, si dhe në konsideratë të jurisprudencës së saj se regjistrimi i pasurive të paluajtshme është një akt me rëndësi të posaçme në qarkullimin civil, përmes të cilit synohet përmbushja e interesit më të lartë të publikut dhe garantimi i parimit kushtetues të sigurisë juridike në qarkullimin civil, Gjykata ka çmuar se i takonte Gjykatës së Lartë, në ushtrim të kompetencës së saj si gjykatë e ligjit, të vlerësonte nëse ishte rasti për të rivënë në diskutim qëndrimin e saj në lidhje me vlerën e regjistrimit të pasurive të paluajtshme.

35. Gjykata vëren se, në rigjykimin e çështjes, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, pasi ka shqyrtuar rekursin e kërkuar, duke mbajtur parasysh edhe parashtrimet e saj me shkrim, ka vendosur mospranimin e tij, duke vlerësuar se rekursi nuk përmbante ndonjë nga shkaqet e parashikuara nga neni 472 i KPC-së. Pavarësisht kësaj mënyre disponimi, Kolegji Civil, fillimisht, ka evidentuar se qëndrimi i ndryshëm i gjykatave të zakonshme të faktit lidhej me mënyrën e interpretimit të dispozitave të KC-së dhe vendimit unifikues nr. 1/2009. Në këtë kuadër, Gjykata vëren se Kolegji Civil ka marrë në konsideratë edhe faktin se Gjykata e Lartë në gjykimin e parë ishte shprehur se fuqia detyruese e një vendimi unifikues lidhet me sentencën e tij unifikuese dhe jo me argumentet e tjera të dhëna në funksion të formulimit të saj. Po ashtu, ai ka evidentuar edhe jurisprudencën kushtetuese në lidhje me rëndësinë e posaçme të regjistrimit të pasurive të paluajtshme në qarkullimin civil, si dhe qëndrimin e Gjykatës, sipas të cilit i takon Gjykatës së Lartë, në ushtrim të kompetencës së saj si gjykatë e ligjit, të vlerësojë nëse është rasti për të rivënë në diskutim qëndrimin e saj në lidhje me vlerën e regjistrimit të pasurive të paluajtshme (*shih paragrafin 56 të vendimit të Gjykatës së Lartë*).

36. Në vijim, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë është ndalur tek efekti i regjistrimit të pasurisë së paluajtshme në raport me tjetërsimin ose disponimin e saj, duke vlerësuar se neni 195 i KC-së përcakton funksionin e regjistrimit të pasurive të paluajtshme. Sipas tij, nga interpretimi i kësaj

dispozite, por edhe i dispozitave të tjera të KC-së që përmbajnë parashikime për regjistrimin e pasurive të paluajtshme, efektet e regjistrimit nuk janë të njëjta në çdo rast, por ndryshojnë si në raport me vetë sendin, ashtu edhe në raport me veprimin juridik mbi të. Lidhur me këtë dallim, Kolegji Civil ka arsyetuar se, në raport me vetë sendin e paluajtshëm, regjistrimi ka efekt “krijues”, në kuptimin që regjistrimi fillestar i një pasurie në regjistrat përkatës i jep asaj atributet juridike të sendit, duke e futur në qarkullim civil dhe duke i garantuar mbrojtje ligjore. Nisur nga kjo, ai ka vlerësuar se që një send i paluajtshëm të mund të disponohet lirisht në qarkullimin civil, duhet t’i jetë nënshtruar më parë “regjistrimit fillestar”, pasi nga interpretimi i neneve 144, 192 dhe 195 të KC-së rezulton ndalimi që pasuria e paluajtshme, pavarësisht mënyrës së fitimit të saj, të tjetërsohet pa qenë më parë e regjistruar në regjistrat përkatës publikë. Nga ana tjetër, në raport me veprimin juridik mbi sendin e paluajtshëm, Kolegji Civil ka arsyetuar se regjistrimi ka efekt “njohës”, çka nënkupton se veprimet juridike për disponimin ose kalimin e pronësisë së pasurive të paluajtshme nuk kanë nevojë të regjistrohen për të qenë të vlefshme, por vlefshmëria e tyre kushtëzohet nga përmbushja e kërkesave të neneve 663 dhe 92 të KC-së, që lidhen, përkatësisht, me kushtet e kontratës dhe me rastet e pavlefshmërisë absolute të veprimit juridik (*shih paragrafët 57–59 të vendimit të Gjykatës së Lartë*).

37. Më tej, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka arsyetuar se, duke interpretuar nenin 83 të KC-së, Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë, në vendimin unifikues nr. 1/2009, kanë unifikuar qëndrimin lidhur me funksionin njohës të regjistrimit në raport me veprimet juridike që kanë për objekt disponimin e pasurive të paluajtshme. Sipas këtij qëndrimi, regjistrimi i një veprimi juridik nuk është element i vlefshmërisë së tij (kontratës) dhe mosregjistrimi i tij në regjistrat e pasurive të paluajtshme nuk e bën atë të pavlefshëm, por nuk i jep mundësinë blerësit që ta tjetërsojë tek të tretët. Sipas Kolegjit Civil, referuar vendimit unifikues, pronësia mbi një pasuri të paluajtshme vërtet kalon në çastin e lidhjes së kontratës së tjetërsimit të saj dhe blerësi ose përfituesi bëhet pronar i ligjshëm në momentin e nënshkrimit të kontratës, por kjo duhet vlerësuar kur sendi është në qarkullimin civil. Sipas tij, kjo do të thotë se arsyetimi i vendimit unifikues ka parasysh kontratat e rregullta, të lidhura mbi një

pasuri të regjistruar, domethënë mbi një send që ndodhet në qarkullimin civil. Nga ana tjetër, duke cituar një nga vlerësimet e bëra në vendimin unifikues, Kolegji Civil ka vlerësuar se, për sa kohë sistemi i regjistrimit të pasurive të paluajtshme bazohet në parimin e vazhdimësisë së transkriptimeve, mungesa e regjistrimit fillestar të pronës para se ajo të shitet bën që palët të mos mund t’ua kundërdrejtojnë aktin të tretëve. Në këtë kuptim, Kolegji Civil ka theksuar se në sentencën e tij njësuere dhe nisur edhe nga rrethanat e çështjes që ai ka zgjidhur, vendimi unifikues nr. 1/2009 duhet kuptuar se u referohet në mënyrë specifike efekteve të regjistrimit të një veprimi juridik mbi një pasuri të paluajtshme që ndodhet në qarkullim civil, pra të një pasurie ose sendi që e ka kaluar testin e regjistrimit fillestar. Për rrjedhojë, sipas tij, konkluzionet e vendimit unifikues nuk mund të përdoren *a priori* në çështjen objekt gjykimi, ku kemi të bëjmë, *in primis*, me një send të paregjistruar (*shih paragrafët 60–64, të vendimit të Gjykatës së Lartë*).

38. Duke iu rikthyer rastit objekt rekursi, përkundrejt interpretimeve të mësipërme ligjore, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka arsyetuar se nga gjykatat e faktit është pranuar si e provuar se kontrata e shitjes e datës 19.8.1996, është lidhur në një kohë kur vetë pronarët nuk e kishin kryer regjistrimin fillestar të pronës në regjistrat përkatës të pasurive të paluajtshme. Megjithatë, sipas tij, gjykata e shkallës së parë e ka konsideruar këtë kontratë plotësisht të ligjshme vetëm për faktin se është bërë me akt noterial, se objekti i saj ka qenë i qartë dhe se palët kanë shfaqur vullnetin e tyre, duke mos mbajtur parasysh parashikimet e nenit 195 të KC-së, i cili, sipas tij, ndalon tjetërsimin e një pasurie të paregjistruar. Nga ana tjetër, vijon ai, gjykata e apelit e ka konsideruar absolutisht të pavlefshme këtë kontratë, për shkak se shitësit, në momentin e lidhjes së saj, nuk i kishin të regjistruara aktet e fitimit të pronësisë. Për rrjedhojë, Kolegji Civil ka vlerësuar se në rekursin e palës paditëse nuk identifikohet asnjë shkak për zbatim të gabuar të ligjit material, as ndonjë shkelje e natyrës procedurale nga ana e gjykatës së apelit që mund të çonte në pavlefshmërinë e vendimit gjyqësor ose të procedurës së gjykimit, si dhe nuk rezulton as ndonjë shkelje e rëndë procedurale që të ketë ndikuar dukshëm në dhënien e vendimit. Sipas tij, vendimi i gjykatës së apelit është në përputhje me vendimin nr. 1/2009 të Kolegjeve të Bashkuara të

Gjykatës së Lartë, sipas analizës së bërë prej tij në lidhje me efektin “krijues” të regjistrimit fillestar në regjistrat e pasurive të paluajtshme, i cili i jep atributet e sendit një pasurie të caktuar, duke e futur në qarkullim civil (*shih paragrafët 65–66, të vendimit të Gjykatës së Lartë*).

39. Në analizë të vendimit të kundërshtuar të Gjykatës së Lartë, në këndvështrim të standardeve kushtetuese të lartpërmendura, Gjykata vëren se, në kundërshtim me sa pretendon kërkuesja, gjatë procesit të rigjyimit Gjykata e Lartë është përqendruar në interpretimin e ligjit material civil, në përputhje me gjetjet e Gjykatës dhe me detyrimet që buronin nga vendimi i saj nr. 57/2023. Në këtë kuptim, Gjykata konstaton se Gjykata e Lartë ka marrë në shqyrtim çështjen e ligjit për të cilën çështja ishte kthyer për rigjykim, duke dhënë një përgjigje të shprehur dhe të arsyetuar për qëndrimin e saj lidhur me vlerën juridike të regjistrimit të pasurive të paluajtshme dhe duke vlerësuar konkretisht se përpara disponimit pasuria duhet t’i jetë nënshtruar regjistrimit fillestar në regjistrat e pasurive të paluajtshme, të administruara nga ZVRPP-ja (sot ASHK). Po ashtu, Gjykata vëren se ndonëse në rekurs pretendimet e kërkueses për zbatimin e gabuar të ligjit nuk janë ngritur për regjistrimin e pronës në regjistrat kadastralë të kohës, të ndryshëm nga regjistrat e pasurive të paluajtshme, Gjykata e Lartë, duke iu përmbajtur shkaqeve të rekursit dhe duke marrë në konsideratë edhe parashtrimet me shkrim të kërkueses përpara shqyrtimit të tij, ka mbajtur qëndrimin se për qëllime të zbatimit të ligjit material civil përcaktues është regjistrimi në regjistrat e pasurive të paluajtshme dhe jo regjistrimi në çdo lloj regjistri publik. Në këtë mënyrë ajo i ka dhënë përgjigje, në thelb, edhe këtij pretendimi të kërkueses.

40. Nga sa më sipër, Gjykata çmon se në rigjykim Gjykata e Lartë e ka trajtuar çështjen e ligjit për të cilën ishte urdhëruar rigjykimin dhe ka mbajtur një qëndrim të shprehur e të arsyetuar në lidhje me të, duke përmbushur kështu kërkesat që buronin nga vendimi i saj nr. 57/2023. Gjykata vëren se qëndrimi i mbajtur nga Gjykata e Lartë për raportin ndërmjet neneve 83 dhe 195 të KC-së, si dhe vendimit unifikues nr. 1/2009, në rastin konkret, nuk rezulton, nga këndvështrimi kushtetues, të jetë i paarsyetuar, arbitrar ose haptazi i paarsyeshëm, për sa kohë Gjykata e Lartë e ka trajtuar çështjen në mënyrë të shprehur dhe të arsyetuar, pa rivlerësuar faktet e çështjes dhe në përputhje me sa kërkohej

prej saj në këtë drejtim. Për rrjedhojë, Gjykata çmon se në rigjykim Gjykata e Lartë ka marrë parasysh gjetjet e Gjykatës, duke i dhënë kërkueses një përgjigje të qartë, të arsyetuar dhe të mjaftueshme në kuptimin kushtetues. Në këto kushte, pretendimi i kërkueses për cenimin e së drejtës së aksesit në gjykatë në aspekt të ankimit efektiv të lidhur me standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor dhe me standardin e zbatimit të detyrueshëm të vendimeve të Gjykatës është i pabazuar.

41. Në kushtet kur pretendimi i kërkueses për cenimin e së drejtës së pronës është i ndërruarur nga ai për cenimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor dhe për sa kohë Gjykata arriti në përfundimin se ky i fundit është i pabazuar, ajo çmon se, me të njëjtat argumente, edhe pretendimi për cenimin e së drejtës së pronës është, gjithashtu, i pabazuar.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, si dhe neneve 72 e vijues, të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, me shumicë votash,

VENDOSI:

1. Rrëzimin e kërkesës.

Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 16.2.2026.

Shpallur më 2.4.2026.

Kryetare: Fiona Papajorgji

Anëtarë: Marjana Semini, Ilir Toska, Sandër Beci, Genti Ibrahim

Anëtarë kundër: Sonila Bejtja, Marsida Xhaferllari, Asim Vokshi

MENDIM PAKICE

1. Në gjykimin kushtetues të çështjes që i përket kërkueses Amalia Zerri, me objekt shfuqizimin e vendimit nr. 00-2024-3320, datë 19.7.2024, të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshëm me Kushtetutën, ne gjyqtarët Marsida Xhaferllari dhe Asim Vokshi jemi kundër vendimit të shumicës për rrëzimin e kërkesës, pasi vlerësojmë se kërkesa duhet

të ishte pranuar. Në mbështetje të nenit 132, pika 3, të Kushtetutës dhe nenit 72, pika 8, të Ligjit Organik të Gjykatës, që parashikojnë publikimin e mendimit të pakicës së bashku me vendimin përfundimtar të Gjykatës, në vijim parashtrojmë argumentet që mbështesin qëndrimin tonë kundër.

2. Mosmarrëveshja objekt shqyrtimi po gjykohet për herë të dytë nga Gjykata. Herën e parë, me vendimin nr. 57/2023, me kërkuar Arti Elezaj dhe subjekt të interesuar Amalia Zerri, Gjykata shfuqizoi vendimin nr. 455, datë 9.11.2022, të Gjykatës së Lartë (në të cilin kërkuar Arti Elezaj kishte dalë gjyqumbës) dhe dërgoi çështjen për rishqyrtim në po atë gjykatë. Gjykata në vendimin e Gjykatës së Lartë gjeti shkelje të së drejtës së mbrojtjes për shkak të mosrespektimit të rregullave procedurale për njoftimin e rekursit, si dhe të së drejtës për gjykim nga një gjykatë e caktuar me ligj, pasi ajo gjykatë kishte vepruar përtej rolit të saj si gjykatë ligji.

3. Kësaj here çështja paraqitet para Gjykatës nga kërkuarja Amalia Zerri, e cila kundërshton vendimin nr. 00-2024-3320, datë 19.7.2024, të Gjykatës së Lartë. Ajo ka pretenduar se Gjykata e Lartë edhe në rigjykim nuk ka luajtur rolin e vet si gjykatë ligji, pasi duhej të kthente çështjen për rigjykim, me qëllim që prej gjykatave të faktit të analizoheshin provat e nevojshme për vlerësimin e rrethanave të regjistrimit të tokës bujqësore në regjistrat kadastralë. Po ashtu, kërkuarja ka pretenduar se Gjykata e Lartë nuk i ka shqyrtuar të gjitha shkaqet e rekursit, duke mos e arsyetuar vendimin e saj, për rrjedhojë duke cenuar të drejtën e pronës private të paditëses.

4. Në vlerësimin tonë, vendimi i Gjykatës së Lartë nuk ka respektuar fuqinë detyruese të vendimeve të Gjykatës dhe standardin kushtetues të arsyetimit të vendimit gjyqësor, të garantuara nga nenet 124, 132 dhe 142 të Kushtetutës, me pasojë cenimin e së drejtës kushtetuese të pronës së kërkuarës. Për rrjedhojë, rezultati i zgjidhjes së mosmarrëveshjes nuk pajtohet me konceptimin e gjykimit të drejtë të garantuar nga neni 42 i Kushtetutës dhe me parimin e shtetit të së drejtës, sepse në thelb ka legjitimuar dhe përfshirë në qarkullimin civil një pronë të fituar nëpërmjet veprimeve të dënueshme penalisht.

5. Në jurisprudencën kushtetuese është theksuar në mënyrë të vazhdueshme se vendimet e Gjykatës kanë forcë detyruese mbi të gjitha organet kushtetuese, autoritetet publike, duke përfshirë edhe gjykatat. Efekti detyrues ka të bëjë si me pjesën

urdhëruese, ashtu edhe me pjesën arsyetuese të vendimit, si dhe shtrihet tek argumentet thelbësore të vendimit, që përbëjnë edhe *ratio decidendi*, eliminimi i të cilave do ta bënte vendimin, në tërësinë e tij, të pakuptimtë (*shih vendimet nr. 39, datë 17.6.2025; nr. 66, datë 6.12.2023; nr. 44, datë 29.6.2015, të Gjykatës Kushtetuese*). Po kështu, arsyetimi i vendimit gjyqësor përbën garanci për procesin e rregullt ligjor. Me arsyetimin gjyqtari tregon me qartësi faktet dhe ligjin e zbatueshëm që e kanë çuar në bërjen e një zgjedhjeje ndërmjet disa mundësive. Vendimet përmbledhin dhe finalizojnë përfundimisht qëndrimet që mban gjykata lidhur me çështjen në gjykim (*shih vendimet nr. 10, datë 4.3.2021; nr. 18, datë 15.3.2016, të Gjykatës Kushtetuese*).

6. Mbi bazën e këtyre standardeve vërejmë se Gjykata e Lartë në rishqyrtimin e çështjes nuk i ka analizuar dhe nuk u ka kthyer përgjigje shkaqeve të rekursit të renditura në paragrafin 40 të vendimit të tij (të shënuara në një faqe e gjysmë të vendimit). Konkretisht, nuk është analizuar rëndësia që kishte për zgjidhjen e mosmarrëveshjes fakti i dënimit penal për veprën penale të mashtrimit të përfaqësuesit që kishte lidhur kontratën e shitjes tek subjekti i interesuar Arti Elezaj (shtetasi Etgent Vait Luzi) dhe as fuqia e detyrueshme e këtij vendimi gjyqësor penal sipas nenit 70 të Kodit të Procedurës Penale. Po ashtu, duke qenë se një tjetër trup gjykues i Gjykatës së Lartë, në kuadër të analizës së kuptimit të “regjistrimit” para vitit 2000 kur u bë funksional sistemi i ri i regjistrimit të pasurive të paluajtshme sipas ligjit nr. 7843/1994 (*Ligji për Regjistrimin e Pasurive të Paluajtshme*), kishte mbajtur qëndrim në lidhje me lejen e ndërtimit të lëshuar në favor të trashëgimlënësit të kërkuarës, Gjykata e Lartë në rishqyrtimin e çështjes duhej të arsyetonte në lidhje me të, pasi tashmë palët kishin marrë një përgjigje gjyqësore për pretendimet e tyre. Dhënia e një zgjidhjeje të kundërt për të njëjtin rekurs, në mënyrë formale e pa arsyetim të thelluar/detajuar të një ndryshimi të tillë, pas kthimit për rigjykim nga Gjykata, për të përmbushur standardin kushtetues të arsyetimit të vendimit duhej domosdoshmërisht të shoqërohej ose me prishjen e vendimit të gjykatës së apelit dhe kthimin për rigjykim, nëse do të vlerësohej e nevojshme që të merreshin dhe analizoheshin provat në lidhje me ndërtimin që përmendet në kontratën e vitit 1996, ose të paktën me mbajtjen e një qëndrimi të shprehur për çështjet e ligjit që ngriheshin në rekurs nëpërmjet analizës dhe

shpjegimit se përse argumentet e mëparshme ligjore të Kolegjit për të njëjtin rekurs nuk mund të zgjidhnin çështjen. Kjo pasi, Gjykata e Lartë nuk mund të shpërfillte një realitet ligjor dhe faktik të periudhës 1996–2000 ku janë hartuar shumë kontrata për shitjen e pasurive të paluajtshme të llojit tokë bujqësore, në një kohë kur ende nuk ishte përfunduar ngritja e plotë e të gjitha zyrave të regjistrimit të pasurive të paluajtshme sipas Ligjit për Regjistrimin e Pasurive të Paluajtshme.

7. Gjykata e Lartë, për efekte të vendimit unifikues nr. 1/2009, nuk mund të mjaftojë vetëm me konstatimin se toka bujqësore nuk ishte regjistruar në regjistrat e pasurive të paluajtshme sipas Ligjit për Regjistrimin e Pasurive të Paluajtshme në vitin 1996 kur u lidh kontrata e shitjes me akt noterial, për rrjedhojë ajo ishte e pavlefshme. Kjo pasi toka bujqësore u nda sipas ligjit nr. 7501/1991, “Për token” (Ligji për Token), i cili në nenin 9 të tij normonte se “*organi shtetëror i specializuar për evidencimin e të dhënave për token është kadastra [...]*.” Pra, tokat bujqësore, duke qenë se ndaheshin me AMTP dhe këto të fundit regjistroheshin në kadastrë, konsiderohet se hynin në qarkullimin civil, pasi i nënshtroheshin një regjistrimi të ligjshëm, për efekt të vendimit unifikues nr. 1/2009 dhe dispozitës përkatëse të Kodit Civil që ndalon tjetërsimin e sendeve të paluajtshme të paregjistruara në regjistrat publikë të pasurive të paluajtshme. Regjistri kadastral përbënte regjistër pasurish të paluajtshme ku evidentoheshin të dhënat mbi token bujqësore, ndaj ai e plotëson në nivel kushtetues standardin provues të së drejtës së pronësisë së shitësve në vitin 1996. Kjo do të thotë se kërkuësja ka pronësi në kuptimin kushtetues, pasi trashëgimlënësi i saj e ka fituar pronësinë mbi token bujqësore të regjistruar në regjistrat kadastrale me kontratë noteriale shitjeje, duke mos pasur kësisoj shkaqe pavlefshmërie absolute. Analiza e themelit të çështjes e bërë nga Gjykata e Lartë, në vendimin e mëhershëm nr. 455, datë 9.11.2022, në paragrafët 39, 39.1., 39.2. dhe 39.3., është e plotë dhe i jep përgjigje shteruese çështjes së regjistrimit të pronës së shitësve në vitin 1996. Gjithashtu, ajo analizë rezulton edhe në pajtim me nenin 41, pikat 1 dhe 2, të Kushtetutës dhe nenin 1, të Protokollit nr. 1, të KEDNJ-së, që garantojnë të drejtën e pronës private të fituar me kontratë sipas dispozitave ligjore në fuqi dhe Kodit Civil.

8. Vendimi i marrë nga Gjykata e Lartë në rigjykim është i paarsyetuar në themel, pasi përdor si argument kryesor faktin se prona e shitësve në vitin 1996 ishte e paregjistruar në regjistrat e pasurive të paluajtshme sipas Ligjit për Regjistrimin e Pasurive të Paluajtshme, duke mos interpretuar nenin 57 të këtij ligji që rregullon dy aspekte kryesore: i. datën e fillimit të veprimtarisë së zyrave të regjistrimit të pasurive të paluajtshme që përcaktohej me vendim të Këshillit të Ministrave; ii. faktin se me fillimin e funksionimit të këtyre zyrave do transferoheshin pranë tyre të gjitha dokumentet për pasuritë e paluajtshme që citohen nga neni 24 (regjistrimi fillestar) i Ligjit për Regjistrimin e Pasurive të Paluajtshme, ku përfshihen edhe AMTP-të e lëshuara sipas Ligjit për Token. Duke mos u shprehur për sa më sipër, Gjykata e Lartë ka cenuar të drejtën e pronës së kërkuësës, e cila duket se është fituar në përputhje me ligjet e kohës kur është lidhur kontrata e shitjes e vitit 1996 dhe nuk bie ndesh me parashikimet e vendimit unifikues nr. 1/2009. Gjykimi formal i Gjykatës së Lartë në vendimin gjyqësor objekt ankimi kushtetues, jo vetëm nuk i ka dhënë përgjigje rekursit të ngritur nga kërkuësja, por nuk ka zbatuar as orientimin e mëhershëm të Gjykatës dhënë në vendimin nr. 57/2023, në të cilin thuhet se “[...] i përket Gjykatës së Lartë detyra për të vlerësuar nëse është rasti për të rivënë në diskutim qëndrimin e saj në lidhje me vlerën e regjistrimit të pasurive të paluajtshme.” Gjykata e Lartë që të zbatonte vendimin detyrues të Gjykatës duhej detyrimisht të trajtonte çështjen si më sipër, me qëllim që t’u jepte palëve besimin se jo vetëm argumentet e tyre janë vlerësuar, por edhe vendimi i Gjykatës është zbatuar siç duhet.

9. Në këto kushte nuk pajtohemi me qëndrimin e mbajtur herën e dytë nga Gjykata për rrëzimin e ankimit kushtetues individual të kërkuësës Amalia Zerri dhe jemi të mendimit se vendimi nr. 00-2024-3320, datë 19.7.2024, i Gjykatës së Lartë duhet shfuqizuar, pasi cenon në substancë të drejtën e saj të pronës, të garantuar nga neni 41 i Kushtetutës dhe neni 1, i Protokollit nr. 1, të KEDNJ-së.

Anëtarë: Asim Vokshi, Marsida Xhaferllari

MENDIM PAKICE

1. Në gjykimin kushtetues të çështjes që i përket kërkukses Amalia Zerri, me objekt shfuqizimin e vendimit nr. 00-2024-3320, datë 19.7.2024, të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshëm me Kushtetutën, edhe pse bashkohem me pakicën për pranimin e kërkesës, kam qëndrim të ndryshëm për arsyet mbi të cilat është arritur në këtë përfundim. Në mbështetje të nenit 132, pika 3, të Kushtetutës dhe nenit 72, pika 8, të Ligjit Organik të Gjykatës, që parashikojnë publikimin e mendimit të pakicës së bashku me vendimin përfundimtar të Gjykatës, në vijim parashtroj argumentet që mbështesin qëndrimin tim kundër.

2. Kështu, në lidhje me çështjen, rezulton se kërkuësja dhe trashëgimtarët e tjerë të shtetasit Spiro Zerri (Juliana Zerri dhe Leandro Zerri) i janë drejtuar Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë me kërkesëpadi, me objekt njohjen pronarë të pronës objekt konflikti; konstatimin e pavlefshmërisë absolute të kontratave të shitjes të datave 21.4.2005, 29.8.2005 dhe 9.11.2005, lirimin e dorëzimit të sendit etj. Ajo gjykatë, me vendimin nr. 5211, datë 13.5.2013, vendosi pranimin pjesërisht të kërkesëpadisë, duke konstatuar pavlefshmërinë absolute të kontratave të shitjes të datave 21.4.2005, 29.8.2005 dhe 9.11.2005, dhe urdhëroi fshirjen nga regjistri i ZVRPP-së Tiranë të regjistrimit të pronësisë në emër të Arti Elezaj, të kryer në bazë të këtyre kontratave, si dhe detyrimin e ZVRPP-së Tiranë të regjistrojë në emër të paditësve Amalia Zerri, Juliana Zerri dhe Leandro Zerri sipërfaqen 4.000 m² truall në fshatin Katund i Ri, Tiranë. Gjykata e Apelit Tiranë ka vendosur ndryshimin e vendimit nr. 2738, datë 19.6.2014 dhe rrëzimin e kërkesëpadisë. Kundër vendimit të apelit kanë ushtruar rekurs kërkuësja dhe shtetasit Juliana Zerri e Leandro Zerri (paditës në atë gjykim).

3. Me vendimin nr. 00-2022-2857 (455), datë 9.11.2022, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka pranuar rekursin e kërkuësve në atë moment, duke prishur kështu vendimin e gjykatës së apelit e duke lënë në fuqi vendimin e Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë, që kishte pranuar kërkesëpadinë e kërkukses Amalia Zerri. Gjykata e Lartë me atë vendim, në vitin 2022, në pranimin e rekursit, arsyetoi se gjykata e apelit nuk kishte vlerësuar drejt shkakun e konfliktit midis palëve ndërgjyqëse, si rrjedhojë e interpretimit të gabuar të ligjit material. Në vijim, në

përputhje me parashikimet e Ligjit Organik të Gjykatës, në datën 8.3.2023, subjekti i interesuar, Arti Elezaj, i është drejtuar Gjykatës me ankim kushtetues individual për shfuqizimin e vendimit të Gjykatës së Lartë.

4. Me vendimin nr. 57, datë 9.11.2023 (*vendimi nr. 57/2023*), Gjykata ka vendosur pranimin e kërkesës së kërkuessit Arti Elezaj, duke shfuqizuar vendimin nr. 00-2022-2857 (455), datë 9.11.2022, të Gjykatës së Lartë dhe e ka dërguar çështjen për rishqyrtim në atë gjykatë. Në këtë vendimmarrje kam qenë pjesë e vendimit të Gjykatës, për pranimin e kërkesës, duke vlerësuar se ka pasur shkelje jo vetëm të së drejtës së mbrojtjes, për shkak të mosrespektimit të rregullave procedurale për njoftimin e rekursit, por edhe të së drejtës për gjykim nga një gjykatë e caktuar me ligj, pasi Gjykata e Lartë kishte vepruar përtej rolit të saj si gjykatë ligji.

5. Pas rishqyrtimit të çështjes, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2024-3320, datë 19.7.2024, ka vendosur mospranimin e rekursit të paraqitur nga kërkuësja, duke lënë kështu në fuqi vendimin e gjykatës së apelit.

6. Pas vendimit të vitit 2024 të Gjykatës së Lartë, çështja paraqitet për herë të dytë para Gjykatës, kësaj radhe nga kërkuësja Amalia Zerri, e cila kundërshton vendimin e Gjykatës së Lartë, të dhënë në rigjykim, në zbatim të vendimit nr. 57/2023 të Gjykatës. Ajo ka pretenduar se Gjykata e Lartë edhe në rigjykim nuk ka luajtur rolin e vet si gjykatë ligji, pasi duhej të kthente çështjen për rigjykim, me qëllim që prej gjykatave të faktit të analizoheshin provat e nevojshme për vlerësimin e rrethanave të regjistrimit të tokës bujqësore në regjistrat kadastralë. Po ashtu, kërkuësja ka pretenduar se Gjykata e Lartë nuk i ka shqyrtuar të gjitha shkaqet e rekursit, duke mos e arsyetuar vendimin e saj, për rrjedhojë duke cenuar të drejtën e pronës private të paditëses.

7. Në vlerësimin tim, vendimi i Gjykatës së Lartë objekt ankimi kushtetues individual konkret ka cenuar të drejtën për proces të rregullt ligjor, në aspektin e së drejtës së aksesit dhe ankimit efektiv, të lidhur me standardin të arsytimit të vendimit gjyqësor, të garantuara nga nenet 124, 132 dhe 142 të Kushtetutës.

8. Në jurisprudencën e saj, Gjykata ka theksuar se e drejta e aksesit në gjykatë nuk përfshin vetëm të drejtën për të filluar një proces, por edhe të drejtën për të pasur, nga ana e gjykatës, një zgjidhje përfundimtare për mosmarrëveshjen objekt gjykimi,

pasi aksesit në gjykatë duhet të jetë substancial dhe jo thjesht formal (*shih vendimet nr. 32, datë 3.11.2022; nr. 5, datë 22.2.2022; nr. 22, datë 29.4.2021, të Gjykatës Kushtetuese*). Po kështu, Gjykata ka pohuar se standardi i arsytimit është i lidhur edhe me respektimin e të drejtës së aksesit në gjykim dhe të drejtën e ankimit efektiv. Sipas saj, cenimi i standardit të arsytimit të vendimit, sjell edhe cenimin e së drejtës së aksesit, në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës, si dhe të së drejtës së ankimit në kuptimin substancial, të parashikuar nga neni 43 i Kushtetutës (*shih vendimet nr. 1, datë 26.1.2021; nr. 45, datë 3.7.2017, të Gjykatës Kushtetuese*).

9. Gjithashtu, Gjykata ka pohuar në mënyrë konstante se funksioni i një vendimi të arsyetuar është t'u tregojë palëve se ato janë dëgjuar, si dhe u jep mundësinë atyre ta kundërshtojnë atë. Përveç kësaj, duke dhënë një vendim të arsyetuar, mund të realizohet edhe vëzhgimi publik i administrimit të drejtësisë (*shih vendimet nr. 3, datë 21.1.2025; nr. 21, datë 26.9.2022; nr. 79, datë 14.12.2017, të Gjykatës Kushtetuese*). Po ashtu, Gjykata ka theksuar se detyrë e saj është të vlerësojë nëse gjatë procesit gjyqësor ka pasur shkelje të të drejtave kushtetuese, si dhe nëse zbatimi i ligjit ka qenë eventualisht arbitrar, në kuptimin që të bjerë ndesh haptazi me konceptin e gjykimit të drejtë të përcaktuar në nenin 42 të Kushtetutës. Gjykata nuk vepron si shkallë e katërt gjykimi, por ajo ndërhyr atëherë kur gabimi ligjor ose faktik nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm është aq i dukshëm, sa një gjykatë e arsyeshme nuk mund ta kishte bërë ndonjëherë ose është i tillë që gjykimin e bën të padrejtë (*shih vendimet nr. 59, datë 14.11.2023; nr. 30, datë 29.5.2023; nr. 29, datë 1.11.2022, të Gjykatës Kushtetuese*).

10. Lidhur me standardin e zbatimit të detyrueshëm të vendimeve të Gjykatës, nenet 124 dhe 132 të Kushtetutës shprehën qartësisht në lidhje me forcën detyruese që vendimet e Gjykatës kanë mbi të gjitha organet kushtetuese, autoritetet publike, duke përfshirë edhe gjykatat. Zbatimi i vendimeve të Gjykatës është detyrim kushtetues. Ato kanë fuqi detyruese të përgjithshme dhe janë përfundimtare. Si të tilla, përbëjnë jurisprudencë kushtetuese, për rrjedhojë, kanë efektet e forcës së ligjit. Ky efekt detyrues ka të bëjë si me pjesën urdhëruese, ashtu edhe me pjesën arsyetuese të vendimit. Efekti detyrues shtrihet tek argumentet thelbësore të vendimit, që përbëjnë edhe *ratio decidendi*, eliminimi i të cilave do ta bënte vendimin,

në tërësinë e tij, të pakuptimtë (*shih vendimet nr. 39, datë 17.6.2025; nr. 30, datë 18.4.2024; nr. 49, datë 3.7.2017, të Gjykatës Kushtetuese*).

11. Mbi bazën e këtyre standardeve dhe nga analiza e bërë vendimit të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë të vitit 2024, vlerësoj se në rishqyrtimin e çështjes Gjykata e Lartë nuk i ka marrë në shqyrtim dhe nuk u ka kthyer përgjigje shkaqeve të rekursit të renditura në paragrafin 40 të vendimit të tij (të shënuara në një faqe e gjysmë të vendimit). Në rastin konkret, edhe pse çështja është shqyrtuar nga një tjetër trup gjykues i Gjykatës së Lartë, mbi bazën e detyrave të lëna nga Gjykata, kjo gjykatë duhet të mbante një qëndrim të shprehur për shkaqet ligjore të ngritura nga kërkuesja në rekurs lidhur me legjislacionin e zbatueshëm të kohës, për sa u përket efekteve që sillte regjistrimi i pronës në regjistrin kadastral, shkak ky ligjor përcaktues për vlefshmërinë/ ligjshmërinë e titullit të pronësisë.

12. Dhënia në vitin 2024 të një zgjidhjeje formaliste nëpërmjet një vendimi të kundërt me vendimin pararendës të vitit 2022, pa një analizë të thelluar e arsytim të mjaftueshëm për arsyet që çuan Kolegjin Civil të Gjykatës së Lartë në vitin 2024 të zgjidhte në mënyrë diametralisht të kundërt me Kolegjin Civil të po asaj gjykate në vitit 2022, për të njëjtin rekurs, me qëllim përmbushjen e standardit kushtetues të arsytimit të vendimit, kërkonte domosdoshmëri të shoqërohej ose me prishjen e vendimit të gjykatës së apelit dhe kthimin për rigjykim në atë gjykatë, nëse për qëllime të zgjidhjes së çështjes vlerësohej e nevojshme marrja dhe analizimi i provave, ose, të paktën, me mbajtjen e një qëndrimi të shprehur, nëpërmjet një arsytimi të mjaftueshëm, për çështjet e ligjit që ngriheshin në rekurs, e nëpërmjet analizës dhe shpjegimit se përse argumentet e mëparshme ligjore të kolegjit pararendës të së njëjtës gjykatë, për të njëjtin rekurs, nuk mund të zgjidhnin çështjen në mënyrë përfundimtare.

13. Në këtë situatë, vlerësoj se gjykimi thjesht formal i Gjykatës së Lartë në vendimin gjyqësor objekt ankimi kushtetues, jo vetëm nuk i ka dhënë përgjigje rekursit të ngritur nga kërkuesja, por nuk ka zbatuar as orientimin e mëhershëm të Gjykatës, të dhënë në vendimin nr. 57/2023, në të cilin thuhet se "[...] i përket Gjykatës së Lartë detyra për të vlerësuar nëse është rasti për të rivënë në diskutim qëndrimin e saj në lidhje me vlerën e regjistrimit të pasurive të paluajtshme." Për rrjedhojë, që të zbatonte vendimin detyrues të

Gjykatës, Gjykata e Lartë duhej detyrimisht të trajtonte çështjen si më sipër, me qëllim që t'u jepte palëve besimin se jo vetëm argumentet e tyre janë vlerësuar, por edhe vendimi i Gjykatës është zbatuar siç duhet, në përmbushje të detyrimit që përcakton neni 132, pika 1, i Kushtetutës.

14. Në këto kushte, për sa më sipër, nuk pajtohem me qëndrimin e mbajtur nga Gjykata në çështjen konkrete për rrëzimin e ankimit kushtetues individual të kërkuases Amalia Zerri dhe jam e mendimit se vendimi nr. 00-2024-3320, datë 19.7.2024, i Gjykatës së Lartë duhej shfuqizuar, pasi cenon procesin e rregullt ligjor në drejtëm të së drejtës së aksesit në gjykatë dhe ankimit efektiv, të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor dhe me standardin e zbatimit të detyrueshëm të vendimeve të Gjykatës, të garantuara nga nenet 124, 132 dhe 142 të Kushtetutës.

Anëtarë: Sonila Bejtja

VENDIM

Nr. 17, datë 23.2.2026

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Fiona Papajorgji	kryetare;
Marsida Xhaferllari	anëtare;
Sandër Beci	anëtar;
Ilir Toska	anëtar;
Genti Ibrahim	anëtar;
Marjana Semini	anëtare;
Asim Vokshi	anëtar;
Sonila Bejtja	anëtare,

me sekretare Farisja Idrizaj, në datën 17.2.2026, mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve çështjen nr. 7 (H) 2025 të Regjistrat Themeltar, që u përket:

KËRKUESE: Hysnie Mahmuti, Melaize Ruli, Lale Meçi, përfaqësuar nga avokati Taulant Asllanaj, me prokurë.

SUBJEKTE TË INTERESUARA: Agjencia e Trajtimit të Pronave, në mungesë.

Avokatura e Shtetit, përfaqësuar nga avokatja e shtetit Irma Qosja.

OBJEKTI: Rihapja e procesit gjyqësor përpara Gjykatës Kushtetuese dhe shfuqizimi i vendimit nr. 199, datë 2.11.2016, të Kolegjit të Gjykatës Kushtetuese.

Shfuqizimi i vendimeve nr. 10029, datë 9.12.2011, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë; nr. 00-2016-528, datë 18.2.2016, të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

BAZA LIGJORE: Nenet 42, 131, pika 1, shkronja “P” dhe 134, pika 1, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë; neni 6 i Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut; nenet 27, 71/a dhe 71/c, të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar (*Ligji Organik i Gjykatës*).

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes Sonila Bejtja, mori në shqyrtim pretendimet me shkrim të kërkueseve, Hysnie Mahmuti, Melaize Ruli dhe Lale Meçi (*kërkueset*), të cilat kanë kërkuar pranimin e kërkesës, prapësimet me shkrim të subjektit të interesuar, Avokaturës së Shtetit, i cili ka kërkuar rrëzimin e kërkesës, konstatoi mungesën e parashtrimeve të subjektit të interesuar, Agjencisë së Trajtimit të Pronave (*ATP*), si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Rrethanat e çështjes

1. Kërkueset janë trashëgimtare ligjore të babait të tyre të ndjerë H. G., i cili nga ana e tij ka qenë trashëgimtar ligjor i të ndjerit M. G. Me pretendimin se ky i fundit ka qenë pronar i dy kullotave në Malin e Gjerë, Gjirokastrë, babai i kërkueseve i është drejtuar Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Gjirokastrë, e cila, me vendimin nr. 1043, datë 17.12.2003, ka vendosur vërtetimin e faktit juridik të pronësisë së trashëgimlënës të tij M. G., përpara vitit 1945, për një sipërfaqe toke kullotë prej 357 hektarësh. Ky vendim ka marrë formë të prerë më 5.1.2004. Ndërkohë, për këtë sipërfaqe toke, në vitin 2000 Radio Televizionit Shqiptar i është dhënë leje për ndërtimin e një pike transmetimi radiotelevizive.

2. Në vijim, babai i kërkueseve ka paraqitur kërkesë për njohjen e së drejtës së pronësisë dhe për kompensimin fizik ose financiar për pronën në fjalë. Me vendimin nr. 66, datë 20.2.2006, Komisioni Vendor për Kthimin dhe Kompensimin e Pronave (KVKKP), Gjirokastrë, bazuar në ligjin nr. 9235, datë 29.7.2004, “Për kthimin dhe kompensimin e pronës” (*Ligji për Kthimin dhe Kompensimin e Pronës*), i ka njohur subjektit të shpronësuar M. G. pronësinë për pasurinë e llojit “kullotë”, të ndodhur në Malin e Gjerë, Gjirokastrë, me sipërfaqe të përgjithshme 335 hektarë, duke ua kthyer atë fizikisht trashëgimtarëve të tij. Ky komision ka konstatuar se në kullotën në fjalë ndodheshin katër antena dhe se pika e transmetimit radioteleviziv, për të cilën ishte lëshuar leja e ndërtimit për Radio Televizionin Shqiptar, nuk ishte ndërtuar ende. Ky vendim, duke u konsideruar titull pronësie, është regjistruar më pas në regjistrin e pasurive të paluajtshme dhe trashëgimtarët e M. G. janë pajisur me dokumentacionin përkatës të pronësisë.

3. Në vitin 2007 ligji për kthimin dhe kompensimin e pronës u ndryshua me ligjin nr. 9684, datë 6.2.2007, “Për disa shtesa dhe ndryshime në ligjin nr. 9235, datë 29.7.2004, ‘Për kthimin dhe kompensimin e pronës’, të ndryshuar”, i cili parashikoi mundësinë e paraqitjes nga Avokatura e Shtetit të ankesave në zyrën qendrore të Agjencisë së Kthimit dhe Kompensimit të Pronave (AKKP), si organi që ka zëvendësuar strukturën e mëparshme për kthimin dhe kompensimin e pronave, edhe ndaj vendimeve të ish-komisioneve të pronave, pa përcaktuar një afat kohor. Po kështu, ky ligj parashikonte se drejtori i AKKP-së mund të shqyrtonte dhe të anulonte, me nismën e tij, edhe vendimet e ish-komisioneve të pronave, por pa përcaktuar një afat kohor. Ligji për kthimin dhe kompensimin e pronës u ndryshua sërish me ligjin nr. 10207, datë 23.12.2009, “Për disa ndryshime në ligjin nr. 9235, datë 29.7.2004, ‘Për kthimin dhe kompensimin e pronës’, i ndryshuar” (*ligji nr. 10207/2009*), duke parashikuar se kundër vendimit të AKKP-së subjekti i shpronësuar ose Avokati i Shtetit mund të bënte ankim brenda 30 ditëve nga njoftimi i vendimit në Gjykatën e Rrethit Gjyqësor Tiranë, sipas rregullave të Kodit të Procedurës Civile (KPC).

4. Në datën 6.4.2009, Radio Televizioni Shqiptar, i cili ishte paditur në gjykatë nga babai i kërkueseve për heqjen e antenave nga toka e tij, i ka kërkuar

Avokaturës së Shtetit të niste shqyrtimin e vendimit të KVKKP-së, Gjirokastrë, me pretendimin se ai përmbante elemente pavlefshmërie. Mbi këtë bazë, në datën 7.5.2009, Avokatura e Shtetit ka paraqitur ankim përpara drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së, i cili, po ashtu, ka vendosur të ushtrojë edhe të drejtën e tij për shqyrtimin e atij vendimi, me nismën e vet. Në përfundim, me vendimin nr. 186, datë 25.5.2010 (*vendimi nr. 186/2010*), ai ka konstatuar si absolutisht të pavlefshëm vendimin e KVKKP-së, Gjirokastrë.

5. Një ditë më pas, në datën 26.5.2010, Gjykata Kushtetuese (*Gjykata*), me vendimin nr. 27, datë 26.5.2010 (*vendimi nr. 27/2010*), ka vendosur shfuqizimin e shkronjave “c”, “ç”, “d” e “dh”, të pikës 1, të nenit 15 dhe nenit 16 të ligjit për kthimin dhe kompensimin e pronës, të ndryshuar me ligjin nr. 10207/2009. Gjykata ka arsyetuar se pushteti i AKKP-së për të shqyrtuar vendimet e ish-komisioneve të pronave, edhe me nismën e saj, ishte antikushtetues. Sipas Gjykatës, një kërkesë e paraqitur pranë komisionit të pronës ishte ekuivalente me një padi të paraqitur në gjykatë dhe, për këtë arsye, vendimet e komisioneve të pronave krijonin të njëjtat pritshmëri, si dhe vendimet gjyqësore, pasi ato nuk ishin vetëm akte administrative, por vendime me natyrë *quasi gjyqësore*. Nisur nga kjo, sipas saj, vetëm një autoritet gjyqësor dhe jo një autoritet administrativ, si AKKP-ja, mund të shqyrtonte një masë për rishikimin e një vendimi të komisionit të pronave. Gjykata ka theksuar se, në mungesë të një ankese, vendimet e komisioneve të pronave bëheshin të formës së prerë, detyruese për palët në procedime dhe të zbatueshme sipas ligjit, njësoj si vendimet gjyqësore.

6. Në datën 22.7.2010, është miratuar ligji nr. 10308, datë 22.7.2010, “Për disa shtesa dhe ndryshime në ligjin nr. 9235, datë 29.7.2004, ‘Për kthimin dhe kompensimin e pronës’, i ndryshuar” (*ligji nr. 10308/2010*), i cili ndryshonte sërish ligjin për kthimin dhe kompensimin e pronës, duke i rikthyer të njëjtat kompetenca drejtorit të AKKP-së. Gjykata, me vendimin nr. 43, datë 6.10.2011 (*vendimi nr. 43/2011*), ka vendosur shfuqizimin e neneve 2, 3 dhe 5, të ligjit nr. 10308/2010, duke arsyetuar, me të njëjtat argumente, se ato cenonin parimin e sigurisë juridike të lidhur me të drejtën e pronës.

7. Në vijim, babai i kërkueseve i është drejtuar gjykatës me padi, duke kërkuar anulimin e vendimit nr. 186/2010 të drejtorit të përgjithshëm të AKKP-

së, që kishte konstatuar si absolutisht të pavlefshëm vendimin e KVKKP-së, Gjirokastër, që i kishte njohur subjektit të shpronësuar pronën dhe ua kishte kthyer atë fizikisht trashëgimtarëve të tij. Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, me vendimin nr. 10029, datë 9.12.2011, ka vendosur rrëzimin e padisë, me arsyetimin se vendimi i KVKKP-së, Gjirokastër nuk ishte anuluar nga drejtori i përgjithshëm i AKKP-së, sikurse pretendonte paditësi, por ishte ndryshuar pas një ankese të Avokaturës së Shtetit. Gjithashtu, sipas saj, paditësi nuk kishte paraqitur mjaftueshëm prova për të provuar pronësinë e babait të tij për tokën. Pas ankimit, Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr. 2457, datë 18.10.2012, ka vendosur ndryshimin e vendimit të gjykatës së shkallës së parë, pranimin e padisë dhe anulimin e vendimit nr. 186/2010 të drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së. Sipas saj, pushteti i AKKP-së për të shqyrtuar dhe anuluar vendimet e formës së prerë të komisioneve të pronave ishte shpallur jokushtetues nga Gjykata. Po sipas saj, pronësia e kërkuarit ndaj tokës është mbështetur në të dhëna të mjaftueshme dhe në ligjin për kthimin dhe kompensimin e pronës. Mbi rekursin e AKKP-së, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2016-528 (54), datë 18.2.2016, ka vendosur prishjen e vendimit të gjykatës së apelit dhe lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së shkallës së parë. Ky kolegji ka arsyetuar se paditësi (babai i kërkuarëve) nuk ka provuar se babai i tij e kishte zotëruar tokën. Po sipas tij, nuk ekzistonte asnjë problematikë për sigurinë juridike, pasi vendimi i KVKKP-së, Gjirokastër nuk ishte bërë asnjëherë i formës së prerë, për shkak se Avokatura e Shtetit kishte paraqitur ankesë brenda afatit ligjor 30-ditor të parashikuar nga ligji nr. 10207/2009.

8. Më pas, babai i kërkuarëve i është drejtuar Gjykatës me kërkesë për kundërshtimin e vendimeve të mësipërme të gjykatës së shkallës së parë dhe të Gjykatës së Lartë, duke pretenduar cenimin e procesit të rregullt ligjor në aspektet e së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj, parimit të barazisë së armëve, atij të sigurisë juridike dhe standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor. Kolegji i Gjykatës, me vendimin nr. 199, datë 2.11.2016, ka vendosur moskalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare, duke i vlerësuar pretendimet e ngritura si haptazi të pabazuara.

9. Në datën 2.5.2017, babai i kërkuarëve i është drejtuar Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (GJEDNJ) (*Aplikimi nr. 33369/17 Gaba k. Shqipërisë*), duke pretenduar shkelje të parimit të sigurisë juridike sipas nenit 6, paragrafit 1, të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (KEDNJ), për shkak të prishjes së vendimit të formës së prerë të KVKKP-së, Gjirokastër, me të cilin ishte njohur e drejta e pronës dhe kjo e fundit ishte kthyer fizikisht. Gjatë shqyrtimit të çështjes, në datën 18.11.2018, babai i kërkuarëve ka ndërruar jetë dhe ato, si trashëgimtare të tij, kanë shprehur dëshirën të vijonin procedimet në emër të tij dhe, mbi këtë bazë, GJEDNJ-ja ka vazhduar shqyrtimin e çështjes. Në përfundim, me vendimin e datës 17.12.2024, GJEDNJ-ja e ka konstatuar shkeljen e parimit të sigurisë juridike sipas nenit 6, paragrafit 1, të KEDNJ-së nga ana e autoriteteve vendase, të cilat kishin anuluar vendimin e vitit 2006 të komisionit për rikthimin e pronës në favor të kërkuarëve.

10. Në vendimin e saj, GJEDNJ-ja ka vlerësuar se çështja kryesore juridike përpara saj lidhej me atë nëse vendimi i KVKKP-së, Gjirokastër ishte i formës së prerë dhe, nëse po, nëse shqyrtimi përjashtimor dhe rrëzimi i tij ishin bërë të detyrueshëm nga rrethana të karakterit thelbësor dhe detyrues, ose nëse ai shqyrtim kishte sjellë një rigjykim të çështjes. Në këtë kuadër, ajo ka hedhur poshtë prapësimin e qeverisë shqiptare se ky vendim nuk ishte bërë i formës së prerë dhe se ishte ndryshuar me anë të një ankese të zakonshme. Sipas GJEDNJ-së, në përputhje me jurisprudencën e Gjykatës, vendimi në fjalë ishte bërë i formës së prerë dhe kundërshtimi i tij përbënte një mjet të jashtëzakonshëm (*shih paragrafin 85 të vendimit të GJEDNJ-së*). Më tej, ajo ka theksuar se fuqia e gjykatave më të larta për të prishur ose ndryshuar vendime gjyqësore detyruese dhe të zbatueshme synon korrigjimin e gabimeve dhe dështimeve gjyqësore të drejtësisë, por jo realizimin e një shqyrtimi të ri, ndaj ky pushtet duhet të ushtrohet për të arritur një balancë të drejtë midis interesave të individit dhe nevojës për efektivitetin e sistemit të drejtësisë. Po kështu, ajo ka theksuar se një defekt themelor në procedim, si për shembull një gabim juridiksional, shkelje të rënda të procedurës gjyqësore, abuzim me pushtetin, gabime të dukshme në zbatimin e ligjit thelbësor ose çdo arsye tjetër e rëndësishme që buron nga interesat e drejtësisë, në parim, mund të justifikojë distancimin nga parimi i

sigurisë juridike. Në analizë të rastit konkret, GJEDNJ-ja ka vlerësuar se në periudhën përkatëse pushteti i Avokatit të Shtetit për të kundërshtuar vendimet e ish-komisioneve të pronës nuk ishte i kufizuar në kohë. Për këtë arsye, një kuadër kohor i pakufizuar për marrjen e një mase të tillë nuk mund të konsiderohej i pranueshëm nga këndvështrimi i afateve kohore, qartësisë procedurale dhe parashikueshmërisë së procedurave, të cilat përbëjnë elemente me rëndësi madhore sipas nenit 6, paragrafi 1, të KEDNJ-së. Më tej, ajo ka vërejtur se Avokati i Shtetit mund të kërkonte shqyrtimin e një vendimi të formës së prerë të një ish-komisioni të pronës për çdo arsye juridike të natyrës së përgjithshme, dhe jo për rrethana thelbësore dhe detyruese (*shih paragrafët 86–89 të vendimit të GJEDNJ-së*).

11. Në rastin konkret, sipas GJEDNJ-së, Gjykata e Tiranës dhe Gjykata e Lartë arritën në përfundimin se kërkuesi nuk kishte mundur të provonte se babai i tij e kishte zotëruar tokën, pa konsiderata të mtejshme për ndonjë defekt thelbësor në procedurat e mëparshme ose për mungesën e konsideratës ndaj interesit publik në procesin e rikthimit të pronës. Po kështu, ato nuk theksuan emergjencën e ndonjë prove dhe as hodhën dyshime mbi vërtetësinë e provave që ndodheshin tashmë në dosjen e çështjes. Sipas GJEDNJ-së, në thelb, ato gjykata rishqyrtuan faktet ekzistuese dhe të njohura, të shqyrtuara më parë nga KVKKP-ja, Gjirokastër, dhe përdorën diskrecionin e tyre për të arritur një përfundim të kundërt me atë të vendimit të formës së prerë. Për rrjedhojë, nuk mund të arrihej në përfundimin se ekzistonin rrethana thelbësore dhe detyruese që justifikonin anulimin e vendimit të KVKKP-së, Gjirokastër të vitit 2006 (*shih paragrafët 90–92 të vendimit të GJEDNJ-së*). Për këto arsye, GJEDNJ-ja ka arritur në përfundimin se është shkelur neni 6, paragrafi 1, i KEDNJ-së për sa i përket anulimit të një vendimi të formës së prerë, pa rrethana thelbësore dhe detyruese që justifikonin këtë masë (*shih paragrafin 93 të vendimit të GJEDNJ-së*).

12. Në lidhje me korrigjimin e shkeljes së konstatuar të nenit 6, paragrafi 1, të KEDNJ-së, GJEDNJ-ja, pasi ka vërejtur se ligji vendas parashikon mundësinë e rihapjes së procedurave gjyqësore për çështjet ku ajo ka konstatuar shkelje të KEDNJ-së, ka vlerësuar se, në rrethanat e rastit konkret, forma më e përshtatshme e korrigjimit për kërkuenin do të ishte rihapja e procedurave, nëse ai

do ta kërkonte një gjë të tillë, si dhe rishqyrtimi i çështjes në përputhje me të gjitha kërkesat e nenit 6, paragrafi 1, të KEDNJ-së (*shih paragrafin 101 të vendimit të GJEDNJ-së*).

13. Vendimi i GJEDNJ-së është bërë përfundimtar në datën 17.3.2025 dhe është botuar në Fletoren Zyrtare nr. 70, datë 22.4.2025.

14. Ndërkohë, në datën 17.4.2025, kërkuueset i janë drejtuar Gjykatës me kërkesë për rihapjen e procesit gjyqësor dhe shfuqizimin e vendimit të Kolegjit të Gjykatës dhe rishqyrtimin e kërkesës së tyre për kundërshtimin e vendimeve të gjykatave të zakonshme. Kërkesa, pasi është plotësuar sipas kërkesave të Ligjit Organik të Gjykatës, është regjistruar në datën 29.4.2025. Në datën 8.7.2025, Kolegji i Gjykatës ka vendosur kalimin e kërkesës për shqyrtim paraprak në Mbledhjen e Gjyqtarëve, e cila në datën 15.7.2025, ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

15. **Kërkuueset**, në mënyrë të përmbledhur, kanë pretenduar:

15.1 Vendimet e kundërshtuara duhet të shfuqizohen, pasi GJEDNJ-ja ka konstatuar shkelje të parimit të sigurisë juridike sipas nenit 6, paragrafi 1, të KEDNJ-së, për shkak të anulimit të vendimit të formës së prerë të vitit 2006 të KVKKP-së, Gjirokastër, me të cilin babait të tyre i ishte njohur e drejta e pronës dhe i ishte kthyer ajo fizikisht. GJEDNJ-ja ka trajtuar aspektet kryesore juridike të çështjes dhe ka vlerësuar se forma më e përshtatshme për korrigjimin e shkeljes është rihapja e procedurave të brendshme dhe rishqyrtimi i çështjes në përputhje me kërkesat e nenit 6, paragrafi 1, të KEDNJ-së.

15.2 Vendimet e kundërshtuara të gjykatave të zakonshme kanë cenuar të drejtën për proces të rregullt ligjor, të garantuar nga neni 42 i Kushtetutës dhe neni 6 i KEDNJ-së, në aspektet e mëposhtme:

15.2.1 *Së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj*, pasi Gjykata e Lartë ka tejkaluar kompetencat dhe kufijtë e shqyrtimit të çështjes, duke vepruar si gjykatë fakti dhe jo si gjykatë ligji. Ajo ka rivlerësuar provat e administruara nga gjykatat më të ulëta, ka ndryshuar faktet dhe rrethanat e çështjes, ka arritur në përfundime të ndryshme nga ato të gjykatës së

apelit, si dhe ka anashkaluar qëllimisht vlerën e disa provave të rëndësishme për zgjidhjen e çështjes. Për më tepër, shkaqet për të cilat është pranuar rekursi janë të ndryshme nga ato të pretenduara nga vetë rekursuesi. Vendimi i Gjykatës së Lartë është kontradiktor, pasi edhe pse baza ligjore mbi të cilën është mbështetur vendimi i drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së ishte shfuqizuar, ajo ka vlerësuar se pasojat e atij procesi mbeteshin të vlefshme.

15.2.2 *Parimit të barazisë së armëve*, pasi gjykata e shkallës së parë dhe Gjykata e Lartë nuk kanë bërë pjesë të analizës së tyre provat shkresore të depozituara nga kërkuesi në atë proces, duke e vendosur atë në pozitë të pafavorshme përballë palës tjetër.

15.2.3 *Parimit të sigurisë juridike* në drejtim të “*res judicata*”, pasi Gjykata e Lartë nuk e ka trajtuar çështjen në përputhje me objektin e padisë, duke u shprehur për vendimarrjen e drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së, por ka rihapur çështjen e vërtetimit të pronësisë së kërkuesit dhe të trashëgimlënësit të tij. Në këtë mënyrë, ajo është shprehur për një pretendim që ishte vërtetuar me vendimin e formës së prerë nr. 1043, datë 17.12.2003, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Gjirokastrë.

15.2.4 *Parimit të sigurisë juridike* në drejtim të pritshmërive të ligjshme, siç ka konstatuar edhe GJEDNJ-ja.

15.2.5 *Standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor*, pasi vendimi i Gjykatës së Lartë bie ndesh me vendimin nr. 43/2011 të Gjykatës, me të cilin është shfuqizuar e drejta e drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së për shfuqizimin e vendimeve të komisionit të pronave që kishin marrë formë të prerë. Qëndrimi, arsyetimi dhe vendimarrja e Gjykatës së Lartë janë të paqarta, konfuze dhe kontradiktore, duke ardhur në kundërshtim edhe me vetë praktikën e saj, përfshirë vendimin unifikues nr. 2, datë 21.1.2011, sipas të cilit kundërshtimi i vendimeve të komisioneve për kthimin e pronës bën pjesë në juridiksionin gjyqësor dhe jo në atë administrativ.

16. **Subjekti i interesuar, Avokatura e Shtetit**, në mënyrë të përmbledhur, ka prapësuar se pretendimi për cenimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor është i pabazuar, për sa vijon:

16.1 Pretendimi për cenimin e së drejtës për t’u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj është i pabazuar, pasi Gjykata e Lartë nuk rezulton të ketë tejkaluar kompetencat dhe kufijtë e shqyrtimit të çështjes

përmes rivlerësimit të provave të marra gjatë gjykimit në gjykatat e faktit. Ajo është fokusuar vetëm në drejtim të ligjshmërisë së vendimit të kundërshtuar, pra në mënyrën e zbatimit të ligjit nga gjykatat më të ulëta. Po kështu, nuk rezulton që Gjykata e Lartë të ketë ndryshuar faktet dhe rrethanat, të cilat janë parashtruar në mënyrë të saktë në vendimin e saj. Vendimi i gjykatës së apelit ka qenë në kundërshtim me dispozitat ligjore të kohës, duke cenuar jo vetëm parimin e sigurisë juridike, por edhe interesin publik, pasi ka disponuar për kthimin e pronës që, në kuptim të ligjit, konsiderohej e zënë. Ky vendim është vlerësuar me të drejtë nga Gjykata e Lartë se është rrjedhojë e mosrespektimit të ligjit material.

16.2 Pretendimi për cenimin e *parimit të barazisë së armëve* është i pabazuar, pasi Gjykata e Lartë e ka shqyrtuar çështjen në seancë gjyqësore publike, duke garantuar të drejtën e palëve për t’u dëgjuar për themelin e mosmarrëveshjes. Nuk rezulton që ajo gjykatë ta ketë vënë babanë e kërkueseve në pozitë më pak të favorshme se pala tjetër, ndërkohë që ai ka ushtruar të drejtat e tij procedurale duke paraqitur kundërrkurs, si dhe parashtrime me shkrim në seancë gjyqësore.

16.3 Edhe pretendimi për cenimin e *parimit të sigurisë juridike* në drejtim të *gjësë së gjykuar* është i gabuar dhe në kundërshtim me përmbajtjen e këtij parimi. Fakti që Gjykata e Lartë është shprehur për një çështje të zgjidhur më parë me vendim të formës së prerë nuk do të thotë se kemi të bëjmë me cenim të gjësë së gjykuar.

16.4 I pabazuar është edhe pretendimi për cenimin e *sigurisë juridike* në drejtim të *të drejtave të fituara*, pasi AKKP-ja ka vepruar mbi bazën e dispozitave ligjore në fuqi në kohën e marrjes së vendimit dhe jo mbi bazën e një dispozite të shfuqizuar. Për rrjedhojë, vendimarrja e saj nuk mund të konsiderohet antikushtetuese dhe as në cenim të parimit të sigurisë juridike. Shfuqizimi i një dispozite ligjore për papajtueshmëri me Kushtetutën nuk cenon vlefshmërinë e akteve administrative ose gjyqësore të dhëna mbi bazën e saj përpara shfuqizimit, përveç rasteve kur ligjvënësi ka parashikuar shprehimisht efektin prapaveprues, gjë që në rastin konkret mungon. Po kështu, KVKKP-ja, Gjirokastrë ka pasur detyrimin të respektonte parashikimet ligjore dhe të mos dispononte me kthimin e sipërfaqes së tokës mbi të cilën ishin ngritur antenat transmetuese lokale dhe kombëtare të televizionit.

16.5 Vendimi i Gjykatës së Lartë dhe ai i gjykatës së shkallës së parë përmbushin *standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor*. Ky standard nuk nënkupton që vendimi duhet të përputhet me pritshmëritë subjektive të palëve, por që gjykata të paraqesë një arsyetim të mjaftueshëm për të kuptuar bazën ligjore të vendimmarrjes së saj. Gjykatat kanë analizuar rrethanat konkrete dhe kanë dhënë një zgjidhje në përputhje me kuadrin ligjor të zbatueshëm. Pretendimi se ky vendim është në kundërshtim me vendimet e Gjykatës së Lartë dhe të Gjykatës nuk qëndron, pasi vendimi nr. 27/2010 i Gjykatës, me të cilin u shfuqizuan disa dispozita të ligjit për kthimin dhe kompensimin e pronës, prodhon pasoja për të ardhmen dhe nuk ka efekt mbi aktet individuale të mëparshme dhe as imponon një interpretim të vetëm në çdo rast gjyqësor që lidhet me vendime të ish-komisionëve të pronave.

17. **Subjekti i interesuar, ATP-ja**, nuk ka paraqitur parashtrime me shkrim, megjithëse është njoftuar rregullisht.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

18. Gjykata vëren se referuar nenit 71/c, pikat 3 dhe 4, të Ligjit Organik të Gjykatës, nëse ajo ka vendosur më parë për një çështje, e cila është gjykuar nga një gjykatë ndërkombëtare dhe kjo e fundit ka konstatuar se janë cenuar të drejtat dhe liritë themelore të individit, si rrjedhojë e vendimit të Gjykatës, subjekti i cenuar, në favor të të cilit ka vendosur gjykata ndërkombëtare, ka të drejtë të paraqesë kërkesë për rihapjen e procesit gjyqësor, e cila paraqitet brenda 4 muajve nga hyrja në fuqi e vendimit të gjykatës ndërkombëtare. Kërkesa duhet të përmbajë një përmbledhje të vendimit të gjykatës ndërkombëtare me çështjet kryesore që ka konstatuar ajo gjykatë, kërkimet konkrete dhe kërkesi duhet të kërkojë shprehimisht rihapjen e procesit, si dhe shfuqizimin e aktit.

19. Gjykata thekson se çështja e legjitimitetit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues, duke mos përjashtuar edhe rastin e rihapjes së procesit sipas nenit 71/c të Ligjit Organik të Gjykatës. Kriteret për pranueshmërinë e kërkesës për rihapje të procesit në këtë Gjykatë, sikurse të ankimit kushtetues individual, janë të natyrës kumulative, pra ato duhet të plotësohen njëkohësisht.

20. Duke verifikuar kriteret e legjitimitetit në rastin konkret, Gjykata konstaton se babai i kërkueseve i është drejtuar Gjykatës me ankim kushtetues individual, duke pretenduar se vendimet e gjykatës së shkallës së parë dhe të Gjykatës së Lartë, me të cilat ishte rrëzuar padia e tij, cenonin të drejtën për proces të rregullt ligjor në aspektet e së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj, parimit të barazisë së armëve, parimit të sigurisë juridike dhe standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor, të garantuara nga neni 42 i Kushtetutës dhe neni 6 i KEDNJ-së. Kolegji i Gjykatës ka vendosur moskalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare, me arsyetimin se pretendimet ishin haptazi të pabazuara. Më pas, kërkuesi në atë proces i është drejtuar GJEDNJ-së, e cila ka pranuar ankesën dhe ka konstatuar shkelje të nenit 6, paragrafi 1, të KEDNJ-së në drejtim të parimit të sigurisë juridike, për sa i përket anulimit të vendimit të formës së prerë të vitit 2006 të KVKKP-së, Gjirokastër, pa rrethana thelbësore dhe detyruese që justifikonin këtë masë (*shih paragrafët 10–11 të vendimit*). Pas vendimit të GJEDNJ-së kërkuestet, në cilësinë e trashëgimtareve të babait të tyre, i janë drejtuar Gjykatës me kërkesë për rihapjen e procesit, shfuqizimin e vendimit të Kolegjit të Gjykatës dhe rishqyrtimin e kërkesës së tyre për kundërshtimin e vendimeve të gjykatave të zakonshme, duke konsideruar se rihapja e procesit nga Gjykata përbën formën e përshtatshme për korrigjimin e shkeljes sipas vendimit të GJEDNJ-së.

21. Gjykata vëren se për vlerësimin e legjitimitetit të kërkueseve, në rastin konkret, merr rëndësi kushti i nenit 71/c, pika 3, të Ligjit Organik të Gjykatës, sipas të cilit rihapja e procesit kushtetues mund të kërkohej vetëm kur cenimi i konstatuar nga gjykata ndërkombëtare ka ardhur si rrjedhojë e vendimit të mëparshëm të kësaj Gjykate. Në këtë drejtim, Gjykata konstaton se, ndonëse GJEDNJ-ja ka gjetur shkelje të nenit 6, paragrafi 1, të KEDNJ-së në drejtim të parimit të sigurisë juridike, ajo nuk ia ka atribuar këtë cenim vendimmarrjes së Kolegjit të Gjykatës, por vendimmarrjes së gjykatave të juridiksionit të zakonshëm, konkretisht Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë dhe Gjykatës së Lartë, të cilat kanë disponuar për anulimin e vendimit të formës së prerë të KVKKP-së, Gjirokastër pa rrethana thelbësore dhe detyruese që justifikonin këtë masë. Për rrjedhojë, Gjykata çmon se kërkuestet nuk legjitimohen *ratione materiae*, në kuptim të nenit

71/c, pika 3, të Ligjit Organik të saj, për të kërkuar rihapjen e procesit kushtetues. Për pasojë, kërkesa për rihapjen e procesit kushtetues dhe shfuqizimin e vendimit të Kolegjit të Gjykatës duhet të rrëzohet.

22. Nga ana tjetër, ndonëse kërkesa e kërkuueseve për rihapjen e procesit është paraqitur përpara saj, Gjykata vëren se, në thelb, ajo lidhet me rishikimin e vendimit të Gjykatës së Lartë, në kuptim të nenit 494, paragrafi 2, shkronja “ë”, të KPC-së. Në këto rrethana, me qëllim garantimin e një mbrojtjeje efektive të të drejtave themelore të kërkuueseve dhe së drejtës së tyre për një mjet juridik efektiv për korrigjimin e shkeljes së konstatuar nga GJEDNJ-ja, Gjykata çmon se çështja objekt gjykimi duhet t'i dërgohet për shqyrtim gjykatës kompetente, pra Gjykatës së Lartë.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, bazuar në nenin 71/c, të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, njëzëri,

VENDOSI:

1. Rrëzimin e kërkesës për rihapjen e procesit kushtetues.

2. Dërgimin e çështjes për shqyrtim në Gjykatën e Lartë.

Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 23.2.2026.

Shpallur më 2.4.2026.

Kryetare: Fiona Papajorgji

Anëtarë: Sandër Beci, Marsida Xhaferllari, Marjana Semini, Genti Ibrahim, Ilir Toska, Sonila Bejtja

Anëtarë pjesërisht kundër: Asim Vokshi

MENDIM PAKICE

1. Në shqyrtimin e çështjes që i përket kërkesës së kërkuueseve Hysnie Mahmuti etj., me objekt rihapjen e procesit gjyqësor përpara Gjykatës, shfuqizimin e vendimit nr. 199, datë 2.11.2016, të Kolegjit të Gjykatës, si dhe shfuqizimin e vendimeve nr. 10029, datë 9.12.2011, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë; nr. 00-2016-528, datë 18.2.2016, të

Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshme me Kushtetutën, unë, gjyqtari Asim Vokshi, jam pjesërisht kundër vendimit të shumicës për dërgimin e çështjes për shqyrtim në Gjykatën e Lartë, për arsye si më poshtë.

2. Siç pranon shumica, vendimi i GJEDNJ-së nuk i referohet vendimmarrjes së Gjykatës dhe nuk ka gjetur shkelje në vendimmarrjen e saj. Përkundrazi, shkelja e nenit 6 të KEDNJ-së, sipas GJEDNJ-së, u referohet gjykimeve të zhvilluara në gjykatat e zakonshme deri në Gjykatën e Lartë. Në lidhje me këtë, Gjykata nuk “thirret në lojë” për sa i përket rihapjes së procesit gjyqësor në atë gjykatë, ndaj pajtohem me argumentimin e shumicës se duhej rrëzuar kërkesa e kërkuueseve për rihapjen e procesit kushtetues.

3. Nga ana tjetër, nuk pajtohem me konkluzionin e arritur nga shumica se Gjykata duhet t'i dërgojë për kompetencë shqyrtimi këtë çështje Gjykatës së Lartë. Vetë Gjykata ka një praktikë të konsoliduar gjyqësore ku afirmon se “nuk është shkallë e katërt e gjyqësorit të zakonshëm” dhe rrjedhimisht nuk duhet të silllet si e tillë. Juridiksioni kushtetues është i shkëputur nga juridiksioni i gjykatave të zakonshme dhe Gjykata nuk është pjesë e sistemit gjyqësor. Fakti se pasi shterohen mjetet e ankimit në gjykatat e zakonshme dhe individët kanë të drejtën e ankimit kushtetues individual, nuk e bën Gjykatën shkallë të katërt të gjyqësorit dhe as hallkë të zakonshme ankimi.

4. Kërkesa për rishikimin e vendimeve gjyqësore të formës së prerë sipas neneve 494 e vijues të KPC-së gjen zbatim për gjykatat e zakonshme sipas kompetencës që parashikon ligji. Përbën rast rishikimi kur GJEDNJ-ja gjen shkelje të KEDNJ-së dhe të protokolleve të saj, të ratifikuara nga Republika e Shqipërisë. Sipas nenit 497, pika 1 të KPC-së kërkesa për rishikim paraqitet përpara gjykatës së juridiksionit të zakonshëm që ka dhënë vendimin e themelit (pavarësisht shkallës së saj) dhe paraqitja, sipas nenit 496 të KPC-së, duhet të bëhet brenda 30 ditëve nga dita që pala provon se ka marrë dijeni për shkakun e rishikimit. Sipas nenit 444 të KPC-së, afati 30-ditor është afat i prerë dhe humbja e tij mund të passjellë vetëm paraqitjen e një kërkesë për rivendosjen në afat, kur janë shkaqet e parashikuara nga neni 151 i KPC-së. Sipas nenit 36 të KPC-së, juridiksioni gjyqësor përcaktohet në momentin e paraqitjes së padisë (kërkesës) në gjykatë dhe asnjë institucion tjetër nuk ka të drejtë të

pranojë për shqyrtim çështje që janë duke u gjykuar nga gjykata. KPC-ja nuk njeh mundësinë që një akt që duhet të paraqitet në gjykatë mund të depozitohet në afat në një institucion jogjyqësor dhe ky fakt të ndikojë në quajtjen e aktit si të paraqitur në afat për efekt të llogaritjes së afateve procedurale të gjykatës. Gjykatat e zakonshme mund të rivendosin në afat aktin procedural nëse binden se janë rrethanat e parashikuara nga neni 151 i KPC-së, por kjo shihet rast pas rasti.

5. Ligji Organik i Gjykatës nuk ka rregulluar situatën se ç'fat ka një akt procedural i paraqitur gabimisht në Gjykatë, për efekt të konsiderimit të tij ose jo, si i paraqitur në afat pranë një juridiksioni tjetër (përfshirë atë të gjykatave të zakonshme), të cilit në fakt do të duhej t'i ishte drejtuar akti procedural. Thënë ndryshe, ligji i mësipërm nuk ka rregullim për situatën kur pala në vend t'i drejtohet me kërkesë për rishikim gjykatave të zakonshme, sipas orientimit të vendimmarrjes së GJEDNJ-së, i drejtohet gabimisht Gjykatës, pasi ka bindjen se është kjo Gjykatë që duhet të rihapë procedurat, ndonëse GJEDNJ-ja nuk ka gjetur asnjë shkelje në vendimmarrjen e Gjykatës. Iniciativa e gabuar e palës, e cila përfaqësohet edhe me avokat, nuk duhet ta shtyjë Gjykatën që ta dërgojë çështjen që iu paraqit asaj për shqyrtim tek asnjë institucion tjetër, ku vetë pala do të duhej të kishte paraqitur një kërkesë tjetër, e cila ndonëse e ngjashme, i drejtohet një juridiksioni krejt të ndryshëm. Neni 27, pika 3 i Ligjit Organik të Gjykatës njeh vetëm rastin kur kërkesa që i duhej drejtuar Gjykatës i është drejtuar gabimisht një institucioni tjetër dhe rrjedhimisht për shkak të kësaj ngatërrese të palës, ajo depozitohet jashtë afatit në Gjykatë. Sipas kësaj dispozite ligjore, Gjykata ka mundësi ta konsiderojë kërkesën të paraqitur në afat, në rast se provohet se kjo ngatërresë ka ndodhur në mirëbesim. Pra, edhe në këtë rast, Gjykata nuk e merr automatikisht të mirëqenë se kërkesa e depozituar në një institucion tjetër është dorëzuar atje gabimisht në mirëbesim, por kërkon prova për ngatërresën në fjalë. Në këtë rast, ngatërresa nuk duhet të lidhet me bindjen e kërkuueseve se institucioni tjetër ishte organi kompetent për zgjidhjen e saj, por vetëm me rastin kur kërkesa i drejtohej Gjykatës, por për shkak të një gabimi njerëzor ose rasti faktor ka ndodhur që është depozituar në afat pranë një institucioni tjetër, por jashtë afati kur ajo sillet në Gjykatë.

6. I njëjti standard si më sipër duhet të vlejë edhe për rastet kur pala gabimisht paraqet në Gjykatë një kërkesë që qartazi u drejtohet gjykatave të zakonshme. Kërkesa mund të përcillet administrativisht te gjykatat e zakonshme, të cilat, në çdo rast, në zbatim të institutit të rivendosjes në afat, do të duhet të vlerësojnë nëse ngatërresa ka ardhur për shkak të ndonjë force madhore ose për shkaqe të tjera që nuk mund të ishin parashikuar prej tyre. Por vlerësoj se nuk përfshihet në këtë rast situata kur pala mendon se rivendosja e të drejtave të saj lidhet me rihapjen e procesit kushtetues dhe për këtë qëllim i drejtohet vullnetarisht me kërkesë Gjykatës. Analiza e Gjykatës dhe vendimmarrja e saj duhet të fokusohen ekskluzivisht te vlerësimi i shkaqeve, nëse ka ose jo rast për rihapjen e procesit kushtetues, dhe jo edhe nëse ka ose jo shkak për rishikimin e vendimeve të formës së prerë të gjykatave të zakonshme sipas neneve 494 e vijues të KPC-së. Këtë e bëjnë gjykatat e zakonshme kur vihen në lëvizje nga kërkuesi, sipas rregullave procedurale të parashikuara në KPC.

7. Në lidhje me sa më sipër, jam dakord se kërkesa për rihapjen e procesit kushtetues është e pabazuar në ligj, por nuk jam dakord që Gjykata duhet të dërgojë çështjen për shqyrtim në Gjykatën e Lartë, sepse kërkesa për rihapje të procesit kushtetues nuk është kërkesë për rishikim të vendimeve gjyqësore të formës së prerë të gjykatave të zakonshme dhe fakti se kërkuerset, të përfaqësuara me avokat, kërkojnë rivendosjen e së drejtës së njohur nga GJEDNJ-ja, nuk përbën argument për miksimin e juridiksionit kushtetues me atë të gjykatave të zakonshme. Këto juridiksione janë të ndara dhe mendoj se Gjykata, në respekt të nenit 48, pika 1 të Ligjit Organik të Gjykatës, duhej ta shqyrtonte çështjen brenda objektit të kërkesës, e cila qartësisht lidhet me kërkimin për vendimmarrje nga Gjykata e jo nga Gjykata e Lartë. Zgjedhja me vullnet e juridiksionit kushtetues nga kërkuerset, ndonëse e gabuar, përbën zgjedhje të tyre dhe fakti që kjo zgjedhje i është drejtuar juridiksionit të gabuar, nuk duhet të bëjë që Gjykata të ndërhyjë pa shkak në juridiksionin e gjykatave të zakonshme, nëpërmjet dërgimit të çështjes për shqyrtim pranë tyre. Kjo pasi çështja nuk i drejtohej Gjykatës së Lartë dhe gabimisht është paraqitur në këtë Gjykatë, por i është drejtuar kësaj Gjykate me bindjen e kërkuueseve se bazuar në nenin 71/c, pika 3 të Ligjit Organik të Gjykatës kishte vend për rihapje të

procesit kushtetues. Këtu duhej të kishte mbaruar analiza dhe vendimmarrja e Gjykatës, dhe jo ta dërgonte çështjen për shqyrtim në Gjykatën e Lartë. Pikërisht për pjesën e fundit nuk pajtohem me vendimin e shumicës.

Anëtar: Asim Vokshi

VENDIM

Nr. 19, datë 24.2.2026

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë,
e përbërë nga:

Fiona Papajorgji	kryetare;
Marsida Xhaferllari	anëtare;
Sonila Bejtja	anëtare;
Illir Toska	anëtar;
Genti Ibrahim	anëtar;
Marjana Semini	anëtare;
Sandër Beci	anëtar,

me sekretare Anjeza Puka, në datat 26.11.2025 dhe 24.2.2026, mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve çështjen nr. 5 (Sh) 2025, që u përket:

KËRKUESE: SHOQËRIA “Geci” sh.p.k., përfaqësuar nga avokatët Besim Hajdarmataj dhe Eritan Shehu, me prokurë.

SUBJEKT I INTERESUAR: Ministria e Infrastrukturës dhe Energjisë, në mungesë.

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimit nr. 00-2024-4330 (460), datë 31.10.2024, të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, si i papajtuësëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

Kthimi i çështjes për gjykim në Kolegjin Administrativ të Gjykatës së Lartë.

BAZA LIGJORE: Nenet 42, 131, pika 1, shkronja “P” dhe 141 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); nenet 27 e vijues të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar (*Ligji Organik i Gjykatës*).

GYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes Sandër Beci, mori në shqyrtim parashtrimet me shkrim të kërkeses, shoqërisë “Geci” sh.p.k. (*kërkuesja*), që ka kërkuar

pranimin e kërkesës, konstatoi mungesën e prapësimeve me shkrim të subjektit të interesuar, Ministrisë së Infrastrukturës dhe Energjisë (*MIE*), si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Rrethanat e çështjes

1. Shoqëria “Geci” sh.p.k. (*kërkuesja*) është person juridik me objekt të veprimtarisë ndërtim civile dhe industriale, rikonstrukcion dhe mirëmbajtje godinash civile e industriale, rrugë, autostrada, mbikalime, linja tramvaji, metroje, hekurudhe me kavo, pista aeroportuale e të tjera. Për kategori të ndryshme të punimeve të ndërtimit kërkesja është pajisur me licencën nr. NZ 1062/16, datë 4.10.2010, nga Komisioni i Posaçëm i Dhënies së Licencave Profesionale (*Komisioni i Licencave*) në Ministrinë e Punëve Publike dhe Transportit (*MPPT*).

2. Gjatë procedurës së prokurimit publik për ndërtimin e objektit rruga “Unaza e Re–Mullet Lot 1”, me shkresën nr. 5831/1, datë 22.10.2010, ministri i MPPT-së ka kërkuar nga Agjencia e Prokurimit Publik (*APP*) përjashtimin e kërkeses nga procedurat e prokurimit publik, duke u nisur nga faktet e administruara sipas dokumentacionit shkresor të depozituar pranë autoritetit kontraktor, Drejtorisë së Përgjithshme të Rrugëve. APP-ja ka filluar procedimin administrativ për përjashtimin e kërkeses nga prokurimet publike.

3. Po ashtu, me shkresën nr. 5831/4, datë 12.11.2010, për shkak të gjetjeve dhe konstatimeve për deklarim të rremë në segmentin rrugor Dragobi-Valbonë, ministri i MPPT-së ka kërkuar nga Komisioni i Licencave nisjen e procedurave për dhënie mase administrative ndaj kërkeses. Në kuadër të kësaj procedure administrative, Komisioni i Licencave, me vendimin nr. 23, datë 15.11.2010 (*vendimi nr. 23/2010*), ka vendosur ndaj kërkeses masën administrative të heqjes të së drejtës së ushtrimit të aktivitetit për një kohë prej 3 vjetësh, për kategoritë: NP-4, rrugë, autostrada, ura, mbikalime, hekurudha, linja tramvaji, metro, hekurudhe me kavo dhe pista aeroportuale; NP-5, punime nëntokësore, ura e vepra arti; NS-9, punime strukturore speciale; NS-10, shtresa dhe mbistruktura speciale. Në vijim, me shkresën 17/11,

datë 17.11.2010, Drejtoria e Licencimit pranë MPPT-së ka njoftuar kërkuesen për pezullimin e përkohshëm të kategorive të licencës, duke i bërë të ditur se licenca nr. NZ1062/16 është e pavlefshme dhe duke i kërkuar asaj dorëzimin e licencës dhe tërheqjen e licencës së re që reflektonte ndryshimet.

4. Pas lënies në fuqi të vendimit të Komisionit të Licencave nga ministri i MPPT-së, kërkuesja i është drejtuar gjykatës me padi, duke kërkuar shfuqizimin e vendimit të Komisionit të Licencave. Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, me vendimin nr. 6526, datë 21.7.2011, ka vendosur pranimin e padisë dhe shfuqizimin e pjesshëm të vendimit nr. 23/2010 të Komisionit të Licencave. Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr. 2691, datë 13.12.2011, ka lënë në fuqi vendimin e gjykatës së shkallës së parë, ndërsa Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2015-4000, datë 29.10.2015, ka vendosur mospranimin e rekursit të paraqitur nga pala e paditur në gjykim.

5. Në datën 2.3.2011, kërkuesja ka marrë pjesë në disa procedura prokurimi të zhvilluara nga Fondi Shqiptar i Zhvillimit (FSHZH) për rikonstruksion rrugësh. Në datën 4.4.2011, në publikimin e bërë në faqen e saj zyrtare, FSHZH-ja ka njoftuar për lidhjen e kontratave me operatorët e shpallur fitues në përfundim të këtyre procedurave të prokurimit. Në datat 5.4.2011 dhe 7.4.2011, me pretendimin se ka paraqitur ofertë ekonomike më të ulët sesa operatorët e shpallur fitues, kërkuesja i është drejtuar FSHZH-së, duke kërkuar arsyet se përse nuk është shpallur fituese dhe përse nuk është njoftuar për lidhjen e kontratës. Me shkresën nr. 182/1 prot., datë 11.4.2016, FSHZH-ja i ka kthyer përgjigje se për shkak të mosperformancës së saj dhe të çështjeve gjyqësore të pazgjidhura, Komiteti i Vlerësimit ka refuzuar ofertat e saj si të papërputhshme, duke konsideruar se ajo nuk ka përmbushur kriterin e kualifikimit.

6. Referuar procedurës së mësipërme, në datën 4.5.2016, kërkuesja i është drejtuar gjykatës me padi, duke kërkuar detyrimin e MPPT-së t'i paguajë dëmin jashtëkontraktor të shkaktuar në shumën 168.441.208 lekë, si rezultat i pezullimit të përkohshëm të licencës nr. NZ1062/16 në ushtrimin e aktivitetit në ndërtim, përveç edhe kamatat mbi këtë shumë nga data e ngritjes së padisë deri në ekzekutimin e vendimit gjyqësor të formës së prerë. Gjykata Administrative e Shkallës së Parë Tiranë, me vendimin nr. 6076 (6117), datë

19.12.2016, ka vendosur pranimin e padisë dhe detyrimin e palës së paditur, MPPT-së, të dëmshpërblente kërkuesen në shumën 168.441.208 lekë, duke i njohur edhe kamatat mbi këtë shumë në vlerën 570.807 lekë, si dhe një interes ditor në vlerën 4.292 lekë prej datës 5.9.2016 e në vijim. Sipas asaj gjykate, veprimet e së paditurës janë të kundërligjshme, pasi urdhrat për përjashtimin e kërkueses nga pjesëmarrja në procedurat e prokurimit janë dhënë pa filluar ende procedura administrative dhe pa pasur një vendim gjyqësor të formës së prerë, ndaj, nisur nga kjo, ajo duhet të shpërblente kërkuesen për dëmin jashtëkontraktor sipas përllogaritjeve të bëra nga eksperti kontabël. Kundër këtij vendimi kanë paraqitur ankim MIE-ja dhe Avokatura e Shtetit.

7. Gjykata Administrative e Apelit, me vendimin nr. 2401, datë 12.9.2019, ka vendosur ndryshimin pjesërisht të vendimit të gjykatës administrative të shkallës së parë, duke rrëzuar padinë për sa i takonte kërkimin për pagimin e interesave në vlerën 570.807 lekë dhe të shumës 4.292 lekë për çdo ditë vonese nga shpallja e vendimit, me arsyetimin se deri para ngritjes së padisë, pala e paditur nuk ka qenë e detyruar të ekzekutonte ndonjë detyrim, duke mos qenë kështu ajo në vonese për përmbushjen e tij. Nga ana tjetër, pretendimet në ankim lidhur me ekzistencën e dëmit jashtëkontraktor dhe masën e tij janë gjetur të pabazuara nga gjykata e apelit, duke konsideruar të drejtë analizën e fakteve dhe të ligjit nga gjykata e shkallës së parë. Kundër këtij vendimi kanë paraqitur rekurs MIE-ja dhe Avokatura e Shtetit, kurse kërkuesja ka paraqitur kundërrkurs.

8. Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2024-4330 (460), datë 31.10.2024, në dhomën e këshillimit mbi bazë të dokumenteve, ka vendosur ndryshimin e vendimeve të Gjykatës Administrative të Apelit dhe të Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Tiranë, si dhe rrëzimin e padisë së kërkueses. Sipas Kolegjit Administrativ, referuar nenit 18, pika 4, të ligjit nr. 49/2012, “Për organizimin dhe funksionimin e gjykatave administrative dhe gjykimin e mosmarrëveshjeve administrative”, të ndryshuar (ligji nr. 49/2012), nenit 17, të ligjit nr. 8510, datë 15.7.1999, “Për përgjegjësinë jashtëkontraktore të organeve të administratës shtetërore”, të ndryshuar, si dhe nenit 115, shkronja “dh”, të Kodit Civil, ndryshe nga sa kanë arsyetuar gjykatat e faktit, padia e kërkueses është parashkruar, pasi është paraqitur

tej afatit 3-vjeçar, i cili nuk ka filluar të ecë në datën 29.10.2015, kur është marrë vendimi i Kolegjit Administrativ që ka vendosur mospranimin e rekursit të MIE-së dhe Avokaturës së Shtetit, por nga data kur ka marrë formë të prerë vendimi për shfuqizimin e vendimit nr. 23/2010, të Komisionit të Licencave, pikërisht nga data 13.12.2011, kur është dhënë vendimi nr. 2691 i Gjykatës së Apelit Tiranë.

9. Në datën 28.2.2025, kërkesja i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*) me ankim kushtetues individual, sipas objektit të tij. Kolegji i Gjykatës, në datën 13.5.2025, ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve. Me shkresën e datës 21.7.2025, palët janë njoftuar për zhvillimin e seancës plenare mbi bazë dokumenteve në datën 25.11.2025, kurse me shkresën e datës 20.11.2015, është njoftuar zhvillimi i seancës gjyqësore për në datën 26.11.2025.

10. Pas zhvillimit të seancës plenare mbi bazë të dokumenteve të datës 26.11.2025, Gjykata ka deklaruar mbylljen e saj dhe tërheqjen e trupit gjykues për të marrë vendim. Gjykata e mbledhur në datën 11.12.2025 për vendimmarrjen e kësaj çështjeje, duke vlerësuar se ishte i nevojshëm sqarimi i rrethanave plotësuese me rëndësi për çështjen, bazuar në parashikimet e nenit 44, pika 1, të Ligjit Organik, ka vendosur riçeljen e seancës plenare mbi bazë të dokumenteve, duke u kërkuar palëve paraqitjen e argumenteve me shkrim, përfshirë edhe të çdo prove relevante në drejtim të disa aspekteve konkrete të gjykimit kushtetues.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

11. **Kërkesja**, në mënyrë të përmbledhur, ka pretenduar se i është cenuar e drejta për një proces të rregullt ligjor, e garantuar nga neni 42 i Kushtetutës, në drejtim të:

11.1 *Së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e paanshme*, për shkak të pjesëmarrjes në trupin gjykues në Gjykatën e Lartë të gjyqtarës E. M., relatore e çështjes, e cila duhej të kishte paraqitur kërkesë për heqjen dorë nga gjykimi pasi ndodhej në rrethana që e pengonin për të marrë pjesë në gjykim për shkak të njohjes familjare me përfaqësuesin ligjor të kërkeses R. G. (ortaku i vetëm dhe administratori i saj). Kjo gjyqtare, në kohën kur ushtronte detyrën e gjyqtarës në Gjykatën e Rrethit Gjyqësor Tiranë, ka

paraqitur heqjen dorë nga gjykimi i një çështjeje tjetër në të cilën kërkesja ka qenë palë ndërgjyqëse, kërkesë që i është pranuar, ndërkohë që në rastin konkret ka mbajtur qëndrim të ndryshëm. Në kushtet kur raportet mes përfaqësuesit të kërkeses dhe gjyqtarës kanë ndryshuar gjatë viteve, duke pasur aktualisht një qasje konfliktuale mes tyre, pjesëmarrja e saj në gjykim ka ndikuar në dhënien e një vendimi të padrejtë që ka cenuar interesat e ligjshme të kërkeses, duke qenë në disfavorin e saj.

11.2 *Së drejtës për t'u njoftuar*, pasi kërkesja nuk është njoftuar nga Gjykata e Lartë për zhvillimin e gjykimit sipas nenit 482, pika 3, të Kodit të Procedurës Civile (KPC) dhe nenit 61, pika 2, të ligjit nr. 49/2012, konkretisht, me anë të postës elektronike *email-it*, edhe pse kjo adresë ishte shënuar nga kërkesja në kundërrekurs. Për këtë arsye ajo nuk ka marrë dijeni për përbërjen e trupit gjykues që do të gjykonte çështjen e saj, ndaj ka qenë në pamundësi për ta kundërshtuar atë nëpërmjet paraqitjes së kërkesës për përjashtim të gjyqtarës E. M. Kërkesja nuk ka marrë njoftim efektiv nëpërmjet shpalljes publike, pasi çështja e saj është regjistruar në Gjykatën e Lartë që në vitin 2019, duke pamundësuar objektivisht që ajo për një kohë të gjatë, më shumë se pesë vite, të kishte një vëmendje dhe mundësi objektive për të aksesuar, në mënyrë të pandërprerë dhe të përditësuar, çdo ditë ose javë njoftimet me shpallje në atë gjykatë. Për më tepër, kjo çështje pas regjistrimit të saj në vitin 2019 në Gjykatën e Lartë, duhet të jetë rishortuar me kalimin e viteve për shkak të ndryshimit të përbërjes së gjykatës, pasi rezulton se gjyqtarja relatore E. M. ka filluar ushtrimin e detyrës në atë gjykatë në vitin 2023.

12. **Subjekti i interesuar, MIE**, nuk ka paraqitur prapësime me shkrim, edhe pse është njoftuar rregullisht.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimitimin e kërkeses

13. Çështja e legjitimitimit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja "P" dhe 134, pikat 1, shkronja "I" dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71, të ligjit nr. 8577/2000, çdo individ, person fizik ose juridik, subjekt i së drejtës private dhe publike, mund të vërë në lëvizje

Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret kumulative të nenit 71/a, të ligjit nr. 8577/2000, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësuar në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale, si dhe mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur.

14. Gjykata vlerëson se kërkesja legjitimohet *ratione personae*, në kuptim të neneve 131, pika 1, shkronja “P” dhe 134, pika 1, shkronja “I”, të Kushtetutës, si në aspektin formal ashtu edhe substancial, pasi ka qenë palë në procesin gjyqësor të kundërshtuar dhe ka interes të drejtpërdrejtë në çështjen e parashtruar.

15. Një kriter tjetër ka të bëjë me *shterimin e mjeteve juridike efektive*, të parashikuar nga nenet 131, pika 1, shkronja “P” dhe 134, pika 1, shkronja “I”, të Kushtetutës, sipas të cilit individ mund t’i drejtohet Gjykatës me ankim kushtetues individual, vetëm pasi të ketë shteruar të gjitha mjetet juridike për mbrojtjen e të drejtave kushtetuese që ai pretendon se i janë cenuar. Ky rregull nënkupton jo vetëm që individ t’u jetë drejtuar të gjitha instancave të zakonshme, por edhe që të gjitha pretendimet që ngre në këtë Gjykatë t’i ketë paraqitur më parë në këto instanca, të paktën në substancë, duke respektuar kërkesat formale dhe afatet e parashikuara në ligjin procedural (*shih vendimet nr. 10, datë 13.3.2025; nr. 31, datë 3.11.2022; nr. 15, datë 7.5.2018, të Gjykatës Kushtetuese*).

16. Gjykata vëren se kërkesja i është drejtuar asaj me ankim kushtetues individual pas përfundimit të procesit gjyqësor në të tria shkallët e gjyqësorit të zakonshëm dhe pasi ka shteruar në formë e substancë mjetet e zakonshme të ankimit ndaj vendimeve të gjykatave më të ulëta. Pretendimet e parashtruara nga kërkesja në ankimin kushtetues

individual kanë të bëjnë me procesin gjyqësor të zhvilluar në Gjykatën e Lartë, për të cilin ajo nuk ka mjet tjetër juridik në dispozicion për mbrojtjen e të drejtave të saj kushtetuese përveç ankimit kushtetues individual (*shih vendimin nr. 24, datë 9.4.2024, të Gjykatës Kushtetuese*). Për rrjedhojë, konsiderohet se kërkesja ka shteruar mjetet juridike efektive në dispozicion³.

17. Kërkesja legjitimohet edhe *ratione temporis* në kuptim të nenit 71/a, pika 1, shkronja “b”, të Ligjit Organik të Gjykatës, pasi vendimi objekt kërkesë, ai i Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, mban datën 31.10.2024, i cili, sipas akteve të dosjes gjyqësore i është njoftuar kërkeses nga ajo gjykatë përmes postës elektronike në datën 10.12.2024, kurse ankimi kushtetues individual është paraqitur në datën 28.2.2025, pra brenda afatit 4-mujor.

18. Në drejtim të legjitimitetit *ratione materiae*, Gjykata vëren se për procesin gjyqësor në Gjykatën e Lartë kërkesja ka pretenduar cenimin e së drejtës për t’u gjykuar nga një gjykatë e paanshme dhe asaj për t’u njoftuar për gjykimin. Në lidhje me këtë të fundit, kërkesja ka pretenduar se nuk është njoftuar nga Gjykata e Lartë për zhvillimin e gjykimit sipas neneve 482, pika 3, të KPC-së dhe 61, pika 2, të ligjit nr. 49/2012, përmes adresës elektronike të kontaktit (*email*), edhe pse ajo e kishte lënë këtë të dhënë në kundërrekursin e paraqitur në atë gjykatë. Sipas kërkeses, për këtë shkak ajo ka qenë në pamundësi për të kundërshtuar edhe përbërjen e trupit gjykues.

19. Gjykata, referuar të dhënave të faqes zyrtare të Gjykatës së Lartë, vëren se në datën 27.9.2024, është publikuar lista e çështjeve për shqyrtim në dhomën e këshillimit të datës 31.10.2024, ku bënte pjesë edhe çështja e kërkeses, si dhe përbërja e trupit gjykues, njoftim që, nga të dhënat e dosjes gjyqësore të administruar për qëllime të këtij gjykimi, rezulton të jetë bërë edhe në ambientet e asaj gjykate. Po nga të dhënat e dosjes gjyqësore rezulton se në datën 27.9.2024, kërkesja është njoftuar nga

³ Gjyqtari Ilir Toska votoi për mosplotësimin e këtij kriteri legjitimiteti në lidhje me pretendimin e kërkeses për cenimin e së drejtës për t’u gjykuar nga një gjykatë e paanshme. Në vlerësimin e këtij gjyqtari, Gjykata e Lartë, në kuptim të parashikimeve procedurale të zbatueshme, ka marrë të gjitha masat për njoftimin e kërkeses për datën dhe orën e gjykimit, por edhe për përbërjen e trupit gjykues. Ky njoftim asaj i është bërë jo vetëm përmes shpalljes publike dhe njoftimit në faqen e saj zyrtare, por edhe përmes postës elektronike (*email*), në adresën e lënë prej saj në kundërrekurs. Ky fakt, pra njoftimi elektronik, u pranua

edhe nga vetë kërkesja gjatë gjykimit kushtetues. Për rrjedhojë, kërkesja është njoftuar rregullisht për përbërjen e trupit gjykues në Gjykatën e Lartë dhe për pjesëmarrjen në të edhe të gjyqtarës E. M. Në këto kushte, ndonëse ka pasur të gjitha mundësitë dhe mjetet ligjore për të kërkuar përjashtimin e gjyqtarës në fjalë nga shqyrtimi i çështjes së saj në kuptim të neneve 72 dhe 74, të KPC-së, kërkesja ka zgjedhur të mos e përdorë këtë mjet procedural, ndaj, për këtë arsye, në lidhje me këtë pretendim, ajo nuk ka shteruar mjetet juridike në dispozicion.

Gjykata e Lartë edhe në adresën e saj elektronike *email* për shqyrtimin e çështjes së saj në dhomën e këshillimit të datës 31.10.2024, si dhe për përbërjen e trupit gjykues, ku bënte pjesë edhe gjyqtarja E. M. Për shkak se kërkuessa ka pretenduar se ajo nuk ka marrë dijeni për datën e shqyrtimit të çështjes së saj në dhomën e këshillimit, për rrjedhojë as për përbërjen e trupit gjykues, në datën 11.12.2025 Gjykata kërkoj nga kërkuessa sqarimin e rrethanave plotësuese në këtë drejtim, me rëndësi për rastin konkret. Me shkresën e datës 22.12.2025, “Kthim përgjigje” kërkuessa ka sqaruar: *“Konstatimi juaj se në datën 27.9.2024 shoqëria ‘Geci’ është njoftuar me email në adresën elektronike dhe pas verifikimit të postës elektronike rezultojnë të jetë i saktë dhe është e vërtetë se na është njoftuar me email përbërja e trupës gjyqësore e përbërë nga anëtarët E. M., A. V. dhe A. A., por nga ana e personit përgjegjës për kontrollin e postës elektronike, nuk jemi vënë në dijeni për këtë njoftim, prandaj dhe e kemi ngritur dhe pretendimin për mosnjoftimin e trupës gjyqësore nga ana e Gjykatës së Lartë. Nga ana e Gjykatës së Lartë nuk na është njoftuar përbërja e trupës gjyqësore në ndonjë formë tjetër njoftimi, përveç asaj me anë të postës elektronike.”*

20. Gjykata, bazuar në aktet e këtij gjykimi, konstaton se ndryshe nga sa pretendon kërkuessa, Gjykata e Lartë i ka marrë të gjitha masat për njoftimin e datës dhe orës të gjykimit të çështjes së saj në përputhje me parashikimet e neneve 482, pika 3, të KPC-së dhe 61, pika 2, të ligjit nr. 49/2012, duke e njoftuar atë edhe përmes postës elektronike në adresën e lënë në kundërrekurs. Në situatën që vetë kërkuessa ka pranuar faktin e ardhjes në adresën e lënë prej saj të *email*-it të dërguar nga administrata gjyqësore e Gjykatës së Lartë, pretendimi për mosmarrjen dijeni për gjykimin është haptazi i pabazuar. Nga ana tjetër, edhe nëse do të pranohej pretendimi i kërkuesses për mosnjoftimin nga punonjësja e saj, mosmarrja dijeni nuk ka ardhur nga veprimet ose mosveprimet e Gjykatës së Lartë, pra për shkak të mosrespektimit të rregullave të njoftimit nga kjo e fundit, por për shkak të mungesës së kujdesit të duhur të vetë kërkuesses, e cila, nga ana tjetër, duke qenë edhe pala që ka vënë në lëvizje Gjykatën e Lartë përmes rekursit ka, gjithashtu, detyrimin që të ndjekë fatin e çështjes së saj.

21. Për sa i përket pretendimit tjetër të kërkuesses në drejtim të *parimit të paanshmërisë në gjykim*, duke qenë me natyrë kushtetuese ai do të merret në vijim në shqyrtim në drejtim të bazueshmërisë së tij në themel.

B. Për themelin e pretendimeve

B.1 Për cenimin e parimit të paanshmërisë

22. Kërkuessa ka pretenduar se në përbërje të trupit gjykues që ka shqyrtuar çështjen e saj në Kolegjin Administrativ të Gjykatës së Lartë ka marrë pjesë gjyqtarja E. M., e cila ka qenë edhe relatore e çështjes, edhe pse ndodhej në rrethana që pengonin pjesëmarrjen e saj në gjykim, për shkak të njohjes familjare me përfaqësuesin ligjor të kërkuesses. Sipas kërkuesses, kjo gjyqtare duhej të kishte hequr dorë nga gjykimi, qëndrim që ajo e ka mbajtur më parë në kohën kur ushtronte detyrën e gjyqtares në Gjykatën e Rrethit Gjyqësor Tiranë, ku në një rast tjetër ka kërkuar heqjen dorë nga shqyrtimi i një çështjeje të kërkuesses për të njëjtin shkak, kërkesë që është pranuar. Kërkuessa ka pretenduar se në kushtet kur raportet e njohjes familjare kanë ndryshuar në drejtim të një qasjeje konfliktuale të diktuar nga rrethanat e kohës dhe raportet njerëzore gjatë viteve, pjesëmarrja në gjykim e gjyqtares E. M. ka ndikuar ndjeshëm në një vendimmarrje të padrejtë që ka cenuar interesat e ligjshëm të kërkuesses, për më tepër që vendimmarrja në këtë rast ka qenë në disfavorin e saj.

23. Gjykata në jurisprudencën e saj ka theksuar se gjykimi nga një gjykatë e paanshme është një nga elementet e rëndësishme të procesit të rregullt ligjor, të garantuar nga neni 42 i Kushtetutës dhe neni 6 i KEDNJ-së. Në demokraci, ligjshmëria e rolit të gjyqtarit varet jo vetëm nga qenia e tij, por edhe nga shfaqja e tij i paanshëm dhe i pavarur, duke qenë se roli i tij gjatë gjykimit duhet të jetë pasiv dhe *super partes*. Parimi i paanshmërisë nënkupton mungesën e paragjyqimeve nga gjyqtarët për çështjen e shtruar përpara tyre. Një gjykatë duhet të jetë e paanshme jo vetëm formalisht, por edhe në mënyrë të shprehur. E drejta për t’u gjykuar përpara një gjykate kompetente, të pavarur dhe të paanshme, të caktuar me ligj, kërkon që drejtësia jo vetëm duhet të bëhet, por ajo, gjithashtu, duhet të shikohet që bëhet (*shih vendimet nr. 49, datë 16.10.2023; nr. 21, datë 26.9.2022; nr. 49, datë 10.7.2015, të Gjykatës Kushtetuese*). Parimi i paanshmërisë në gjykim, edhe në këndvështrim të përbërjes së trupit gjykues, duhet të respektohet në çdo shkallë të gjykimit, duke mos përjashtuar atë në dhomën e këshillimit të Gjykatës së Lartë (*shih vendimet nr. 56, datë 10.10.2025; nr. 4, datë 25.2.2009, të Gjykatës Kushtetuese*).

24. Në kuptim të nenit 42, pika 2, të Kushtetutës, respektimi i këtij parimi duhet të verifikohet duke

zbatuar dy teste, *testin subjektiv*, i cili, në thelb, kërkon të provuarit e faktit se bindja personale e një gjyqtari ka ndikuar në vendimin e gjykatës dhe, gjithashtu, *testin objektiv*, i cili kërkon të provuarit nëse gjyqtari ka ofruar garanci të mjaftueshme për të përjashtuar çdo dyshim të arsyeshëm në këtë drejtim. Në kuptim të testit subjektiv, paanshmëria e gjyqtarëve duhet të prezumohet derisa të provohet e kundërta. Për sa i përket testit objektiv, ai nënkupton se veç sjelljes personale të çdo anëtarit të trupit gjykues, duhet të provohet nëse ka fakte bindëse, të cilat vënë në dyshim paanshmërinë. Në këtë kuadër edhe dukja e jashtme ka rëndësi. Për rrjedhojë, kur vlerësohet nëse në një çështje konkrete ka një arsye të përligjur që rrezikon paanshmërinë e një trupi gjykues, këndvështrimi i atyre që paraqesin këtë pretendim ka rëndësi, por vendimtar mbetet përcaktimi nëse ky dyshim është objektivisht i justifikueshëm (*shih vendimet nr. 49, datë 16.10.2023; nr. 10, datë 12.4.2022; nr. 49, datë 10.7.2015, të Gjykatës Kushtetuese*).

25. Gjykata, nisur nga natyra e pretendimit të kërkuësës, vlerëson se respektimi i parimit të paanshmërisë në gjykim duhet të shqyrtohet nga këndvështrimi i testit objektiv, pra nëse ekzistojnë fakte bindëse në lidhje me njëanshmërinë e gjyqtarës gjatë procesit gjyqësor të zhvilluar në Kolegjin Administrativ të Gjykatës së Lartë. Në këtë kuptim, duhet shqyrtuar nëse shkaku i pretenduar i njohjes familjare të gjyqtarës E. M. me përfaqësuesin e kërkuësës është i mjaftueshëm për të vënë në dyshim paanshmërinë e kësaj gjyqtareje, për rrjedhojë edhe vetë procesin e zhvilluar në Gjykatën e Lartë nga pikëpamja kushtetuese.

26. Referuar akteve bashkëlidhur ankimit kushtetues individual, si dhe akteve të dosjes gjyqësore të administruar, rezulton se çështja e kërkuësës është regjistruar në Gjykatën e Lartë në datën 27.12.2019, mbi rekursin e palës së paditur në procesin gjyqësor. Pasi ka marrë dijeni për rekursin, kërkuësja ka paraqitur kundërrekurs në kundërshtim të pretendimeve të palës tjetër. Për shqyrtimin e kësaj çështjeje është caktuar relatore gjyqtarja E. M., e cila ka caktuar zhvillimin e seancës në datën 31.10.2024, duke kërkuar edhe marrjen e masave për njoftimin e saj palëve. Në datën 27.9.2024, administrata gjyqësore ka njoftuar shqyrtimin e çështjes së kërkuësës në dhomën e këshillimit nga Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë në datën 31.10.2024. Në këtë datë, pas shqyrtimit të rekursit të palës së paditur, Kolegji Administrativ, në

përbërje të të cilit ka qenë edhe gjyqtarja E. M., ka vendosur përfundimisht ndryshimin e vendimit të gjykatës administrative të shkallës së parë dhe asaj administrative të apelit dhe rrëzimin e padisë së kërkuësës.

27. Gjykata konstaton se sipas nenit 72 të KPC-së, gjyqtari është i detyruar të heqë dorë nga gjykimi i një çështjeje konkrete kur: *i.* ka interes në çështje ose në një mosmarrëveshje tjetër që ka lidhje me atë në gjykim; *ii.* ai vetë ose bashkëshortja e tij është i afërt deri në shkallë të katërt apo krushqi deri në shkallë të dytë ose është i lidhur me detyrime birësimi apo bashkëjeton në mënyrë të përhershme me njërin nga palët ose nga mbrojtësit; *iii.* ai vetë ose bashkëshortja e tij janë në konflikt gjyqësor ose në armiqësi apo në marrëdhënie kredie apo huaje me njërin prej palëve, ose njërin prej përfaqësuesve; *iv.* ka dhënë këshilla ose ka shfaqur mendim për çështjen në gjykim apo ka marrë pjesë në gjykimin e çështjes në një shkallë tjetër të procesit, është pyetur si dëshmitar, si ekspert ose si përfaqësues i njëres apo tjetres palë; *v.* është kujdestar, punëdhënës i njëres prej palëve, administrator ose ka një detyrë tjetër në një ent, shoqatë, shoqëri ose institucion tjetër që ka interesa për çështjen në gjykim; *vi.* në çdo rast tjetër kur vërtetohen, sipas rrethanave konkrete, arsye serioze njëanshmërie.

28. Po kështu, rezulton se në datën 22.11.2010, kohë në të cilën gjyqtarja E. M. ushtronte detyrën e gjyqtarës në Gjykatën e Rrethit Gjyqësor Tiranë, ajo është shortuar për shqyrtimin e çështjes civile nr. 14818 akti, të regjistruar mbi padinë e kërkuësës kundër Drejtorisë së Licencimit pranë MPPT-së, Tiranë, me objekt shfuqizimin e vendimit nr. 23, datë 15.11.2010, të Komisionit të Licencave për pezullimin e përkohshëm të kategorive të licencës nr. NZ1062/16. Në datën 24.11.2010 gjyqtarja E. M., në mbështetje të nenit 73 të KPC-së, i ka paraqitur kryetarit të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë kërkesën për heqje dorë nga shqyrtimi i çështjes, duke parashtruar si shkak njohjet familjare me paditësen (kërkuësen). Me vendimin e datës 25.11.2010, kryetari i Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë ka pranuar kërkesën e gjyqtarës E. M. për heqjen dorë nga gjykimi, bazuar në nenin 73 të KPC-së, duke urdhëruar rishortimin e çështjes për caktimin e një gjyqtari tjetër.

29. Lidhur me pretendimin për cenimin e parimit të paanshmërisë në Gjykatën e Lartë, Gjykata, në përfundim të diskutimeve, nuk arriti numrin e

kërkuar të votave për vendimmarrje, sipas parashikimeve të nenit 133, pika 2, të Kushtetutës dhe nenit 72, pika 2, të Ligjit Organik të Gjykatës.

30. *Sipas njërit qëndrim⁴* u vlerësua se shkaku për të cilin vihet në dyshim paanshmëria e gjyqtarës E. M. lidhet me ekzistencën e arsyeve serioze të njëanshmërisë për shkak të njohjes familjare të saj me ortakun e vetëm dhe administratorin e kërkuësës. Rezulton se për të njëjtin shkak kjo gjyqtare ka paraqitur më parë heqjen dorë, pa pritur që vetë pala të kërkojë një gjë të tillë, nga gjykimi i një çështjeje të kërkuësës në shkallë të parë, kërkesë që është pranuar, duke u konsideruar si një shkak që nuk lejonte pjesëmarrjen e saj në gjykim. Qëndrimi i mëparshëm i gjyqtarës tregon se, në vlerësimin e asaj vetë, marrëdhënia mes saj dhe kërkuësës ishte e tillë që mund të përbënte shkak për të vënë në dyshim paanshmërinë e saj në gjykim. Gjithashtu, rezulton se çështja objekt shqyrtimi në të cilën gjyqtarja E. M. ka qenë relatore në Gjykatën e Lartë është e lidhur me çështjen për të cilën ajo hoqi dorë nga gjykimi në shkallë të parë. Lidhja qëndron në faktin se ndërsa gjykimi në shkallë të parë kishte të bënte me kundërshtimin e vendimit të Komisionit të Licencave që kishte pezulluar licencën e kërkuësës, gjykimi në Gjykatën e Lartë (objekt shqyrtimi) kishte të bënte me kërkimin e dëmit jashtëkontraktor, të shkaktuar pikërisht nga pezullimi i përkohshëm i licencës. Për më tepër, në rastin konkret gjyqtarja E. M. ka qenë edhe relatore e çështjes në Gjykatën e Lartë dhe, në këtë cilësi, ka përgatitur aktet mbi të cilat është bazuar edhe diskutimi i çështjes në atë gjykatë. Nga ana tjetër, pa paragjykuar drejtësinë e vendimit, nuk mund të neglizhohet fakti se në përfundim të këtij gjykimi, bazuar edhe mbi relacionin dhe qëndrimin e gjyqtarës relatore, situata e kërkuësës është rënduar për sa kohë vendimet e gjykatave të faktit që kishin vendosur në favor të saj janë prishur duke u rrëzuar përfundimisht padia.

31. Në kontekstin e rrethanave të rastit konkret, pavarësisht faktit që kërkuësja nuk ka paraqitur në Gjykatën e Lartë kërkesë për përjashtimin e gjyqtarës E. M. nga përbërja e trupit gjykues, mosparaqitja e kërkesës për heqje dorë nga gjykimi nga vetë gjyqtarja, pavarësisht se në prani të të njëjtit shkak mbi të cilin ajo kishte vepruar ndryshe në një

çështje tjetër të kërkuësës të lidhur me çështjen objekt shqyrtimi, është e tillë që vë në dyshim paanshmërinë e saj, qoftë edhe në dukje. Duke qenë se parimi i paanshmërisë në aspektin objektiv dikton dhënien e garancive të nevojshme për gjykim të paanshëm nga vetë gjykata, përmes mënjanimit prej saj (gjykatës) të çdo dyshimi në këtë drejtim, pjesëmarrja e gjyqtarës E. M. në shqyrtimin e çështjes së kërkuësës në Kolegjin Administrativ të Gjykatës së Lartë lë vend për dyshime të arsyeshme në drejtim të paanshmërinë së saj në aspektin objektiv (aq më tepër po të mbahet parasysht fakti se ishte objektivisht e mundur shmangia e saj nga gjykimi). Në këto kushte, si dhe duke mbajtur parasysht standardet që vetë Gjykata zbaton në raste të tilla për gjyqtarët kushtetues (pavarësisht natyrës së ndryshme që ka gjykimi kushtetues në krahasim me gjykimin e zakonshëm), ky pretendim i kërkuësës është i bazuar.

32. *Sipas qëndrimit tjetër⁵*, shkaku i paraqitur nga kërkuësja nuk është fakt bindës për të vënë në dyshim paanshmërinë e gjyqtarës relatore në Gjykatën e Lartë, ndaj vlen prezumimi i paanësisë së saj. Konkretisht, kërkuësja ka parashtruar se gjyqtarja relatore ka njohje familjare me ortakun e vetëm (njëherazi administrator i kërkuësës) dhe se kur ushtronte detyrën e gjyqtarës në Gjykatën e Rrethit Gjyqësor Tiranë, ajo ka hequr dorë nga gjykimi i një çështjeje të kërkuësës, kërkesë e cila është pranuar nga kryetari i gjykatës. Sipas kërkuësës, marrëdhëniet kanë ndryshuar dhe gjyqtarja ka aktualisht një qasje konfliktuale ndaj saj.

33. Nga analiza e kësaj rrethane, e ndërthurur me aktet e shqyrtuara gjatë gjykimit kushtetues, rezultojnë disa tregues të rëndësishëm, që hedhin dritë për zgjidhjen e pretendimit të kërkuësës: i. vetë kërkuësja nuk ka paraqitur kërkesë për përjashtimin e gjyqtarës relatore nga trupi gjykues i Gjykatës së Lartë, ndonëse ka marrë njoftim rregullisht për përbërjen e trupit gjykues; ii. rrethana e njohjes familjare është e ndryshme nga ajo e armiqësisë, në kuptim të nenit 72, pika 3, të KPC-së, ndaj nga pikëpamja logjike paanshmëria e gjyqtarës duhet të vihej në dyshim nga pala kundërshtare në gjykim e kërkuësës dhe jo nga kjo e fundit; iii. rrethana e njohjes familjare është deklaruar në vitin 2010, kur

⁴ Votuan për pranimin e kërkesës për këtë shkak gjyqtarët Sonila Bejtja, Genti Ibrahim, Marjana Semini dhe Sandër Beci.

⁵ Votuan për rrëzimin e kërkesës për këtë shkak gjyqtarët Fiona Papajorgji dhe Marsida Xhaferllari.

ajo ushtronte detyrën e gjyqtare në shkallë të parë, pra përpara 14 vjetëve. Kjo periudhë kohore relativisht e gjatë nuk përjashton mundësinë e ndryshimit të marrëdhënieve midis gjyqtare dhe kërkueses, ndryshim të cilin duhet ta provonte vetë kërkuesja. Në këtë kuptim, kërkuesja nuk ka paraqitur asnjë fakt, ndaj deklarimi i thjeshtë i qasjes konfliktuale është i pamjaftueshëm; iv. pas vitit 2010, gjyqtarja relatore ka marrë pjesë në dhënien e disa vendimeve në gjykatën administrative të apelit, në proceset gjyqësore të vëna në lëvizje nga kërkuesja, duke votuar në favor ose kundër kërkueses. Kjo e fundit nuk rezulton ta ketë vënë në dyshim dhe për më tepër, pyetjes së Gjykatës për këto raste, ajo i është përgjigjur se “nuk na rezulton që kjo gjyqtare të ketë qenë pjesë e trupit gjykues te ndonjë gjykim tjetër ku ne kemi qenë palë ndërgjyqëse, e për rrjedhojë nuk rezulton të kemi bërë kërkesa për përjashtimin e saj”, duke iu shmangur thelbit të çështjes.

34. Për sa më lart, vlerësojmë se rrethana “*njohje familjare përpara 14 vjetëve*” nuk rrëzon prezumimin e paanshmërisë së gjyqtare dhe të trupit gjykues ku ajo ka marrë pjesë, duke mbetur në këtë mënyrë një dyshim objektivisht i pajustificueshëm. Për më tepër, pamjaftueshmëria e argumentit është e atillë për sa kohë kërkuesja nuk ka paraqitur fakte ose prova bindëse të cilat vërtetojnë se qasja e ndikuar joobjektive e gjyqtare ka çuar në dhënien e vendimit në disfavor të saj. Sikurse Gjykata ka pohuar në jurisprudencën e saj, procesi i gjykimit kushtetues është i natyrës argumentuese, që nënkupton se u takon palëve të parashtrajnë argumentet faktike dhe ligjore mbi të cilat mbështesin pretendimet e tyre (*shih vendimet nr. 57, datë 25.7.2017; nr. 42, datë 25.5.2017; nr. 45, datë 29.6.2015, të Gjykatës Kushtetuese*), rrjedhimisht argumentet e pamjaftueshme të kërkueses bëjnë që pretendimi i saj për cenimin e së drejtës për gjykim të paanshëm të jetë i pabazuar.

35. Për sa më lart, Gjykata vëren se në kushtet kur nuk u formua shumica prej 5 gjyqtarësh, në kuptim të nenit 73, pika 4, të Ligjit Organik të Gjykatës, kërkesa e kërkueses për pretendimin për cenimin e parimit të paanshmërisë konsiderohet e rrëzuar.

36. Në përfundim, Gjykata çmon se pretendimi i kërkueses për cenimin e së drejtës për t’u njoftuar është haptazi i pabazuar, kurse pretendimi për cenimin e parimit të paanshmërisë nuk mori

shumicën e votave të kërkuara, për rrjedhojë kërkesa e saj rrëzohet.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronja “F” dhe 134, pikat 1, shkronja “I” dhe 2, të Kushtetutës, si dhe neneve 72, 73, pika 4, dhe vijues të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar,

VENDOSI:

1. Rrëzimin e kërkesës.

Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 24.2.2026.

Shpallur më 2.4.2026.

Kryetare: Fiona Papajorgji

Anëtarë: Sonila Bejtja, Marsida Xhaferllari, Genti Ibrahim, Ilir Toska, Sandër Beci, Marjana Semini

VENDIM

Nr. 25, datë 5.3.2026

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Fiona Papajorgji	kryetare;
Marsida Xhaferllari	anëtare;
Sonila Bejtja	anëtare;
Sandër Beci	anëtar;
Genti Ibrahim	anëtar;
Marjana Semini	anëtare;
Ilir Toska	anëtar,

me sekretare Farisja Idrizaj, në datën 5.3.2026, mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve çështjen nr. 15 (B) 2025 të Regjistrimit Themeltar, që u përket:

KËRKUESE: Shoqëria “Banka Kombëtare Tregtare” sh.a., përfaqësuar nga Ndue Maluta, përfaqësues ligjor.

SUBJEKTE TË INTERESUARA: Shoqëria “INSIG” sh.a., përfaqësuar nga drejtori i përgjithshëm Kadri Morinaj.

Avokatura e Shtetit, në mungesë.

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimit nr. 00-2024-4553, datë 6.11.2024, të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, si i papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

BAZA LIGJORE: Nenet 15, pika 1, 16, pika 2, 17, 41, 42, 131, pika 1, shkronja “P” dhe 134, pika 1, shkronja “I”, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); neni 6 i Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut; ligji nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar (*Ligji Organik i Gjykatës*).

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes Ilir Toska, mori në shqyrtim pretendimet me shkrim të kërkuases, shoqërisë “Banka Kombëtare Tregtare” sh.a. (*kërkuësja*), e cila ka kërkuar pranimin e kërkesës, prapësimet me shkrim të subjektit të interesuar, shoqërisë “INSIG” sh.a. (*shoqëria e sigurimit*), i cili ka kërkuar rrëzimin e kërkesës, konstatoi mungesën e prapësimeve të subjektit tjetër të interesuar, Avokaturës së Shtetit, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Rrethanat e çështjes

1. Kërkuësja është një shoqëri tregtare që ushtron veprimtari bankare, për të cilën ka lidhur me shoqërinë e sigurimeve “INSIG” sh.a. një kontratë sigurimi sipas policës së sigurimit me mbulim të plotë, me nr. 08/2010, datë 27.1.2010, e vlefshme për një vit. Në këtë kontratë, “Pabesueshmëria e punonjësve” ishte parashikuar si rast sigurimi dhe mbulohej në vlerën 1.000.000 dollarë amerikanë (*USD*) për çdo dëm dhe në agregat.

2. Gjatë periudhës së vlefshmërisë së policës së sigurimit, kërkuësja ka konstatuar përvetësimin e shumave të konsiderueshme nga llogaritë dhe depozitat e klientëve nga një punonjës i saj. Në lidhje me këtë, të vëna në lëvizje nga kërkuësja, janë zhvilluar paralelisht një proces penal dhe dy procese

civile, njëri ndaj shoqërisë së sigurimeve dhe tjetri ndaj autorëve të veprës penale.

Procesi penal

3. Në datën 10.12.2010, kërkuësja ka depozituar një kallëzim penal për veprimet mashtruese të kryera nga një punonjës i saj në llogaritë bankare dhe depozitat e klientëve në degën e Vlorës. Në çështjen penale të filluar në bazë të këtij kallëzimi, ish-punonjësi i kërkuases G.H. dhe shtetasi F.H., i lidhur me të, me vendimin e formës së prerë të Gjykatës së Apelit Vlorë nr. 269, datë 12.7.2013, i cili ka ndryshuar vendimin nr. 229, datë 10.5.2012, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Vlorë, dhe që është lënë në fuqi nga Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë me vendimin nr. 00-2016-1221(154), datë 13.7.2016, janë deklaruar fajtorë për kryerjen e veprave penale “Vjedhja duke shpërdoruar detyrën”, “Pastrimi i produkteve të veprës penale”, “Falsifikimi i dokumenteve” dhe “Ndërhyrja në të dhënat kompjuterike”, të parashikuara nga nenet 135, 287/2, 186/2 dhe 293/6 të Kodit Penal.

Procesi civil ndaj autorëve të veprës penale

4. Pas përfundimit të procesit penal në gjykatën e apelit, kërkuësja i është drejtuar gjykatës me padi duke kërkuar nga autorët e veprës penale, si dhe nga disa subjekte të tjera të lidhura me ta, shpërblimin e dëmit pasuror të pësuar, fitimin e munguar mbi shumat e dëmit të shkaktuar nga vepra penale, të gjitha të ardhurat dhe përfitimet e realizuara nëpërmjet veprimeve dhe mosveprimeve të kundërligjshme, në formën e pasurive të luajtshme dhe të paluajtshme dhe investimeve në to. Në këtë proces shoqëria e sigurimit ka qenë në cilësinë e personit të tretë.

5. Gjykata e Rrethit Gjyqësor Vlorë, me vendimin nr. 598, datë 14.4.2014, ka vendosur pranimin e pjesës së padisë dhe detyrimin e të paditurve G. H., F. H. dhe shoqërisë tregtare “A.” për t’i dëmshpërblyer kërkuases në mënyrë solidarë: i. dëmin pasuror të drejtpërdrejtë të pësuar nga kërkuësja në vlerat 73.000.044,84 lekë, 1.860.058,26 euro, 131.992,25 USD dhe 16.000 paund; ii. dëmin pasuror në formën e fitimit të munguar të pësuar në shumën 85.907.278,2 lekë; iii. dëmin jopasuror për të gjitha format e individualizuara në atë vendim në shumën 1.000.000 lekë. Ky vendim është lënë në fuqi nga Gjykata e Apelit Vlorë me vendimin nr. 976, datë 27.9.2016. Sipas të dhënave të faqes zyrtare të Gjykatës së Lartë, kjo çështje është regjistruar në këtë gjykatë me numër 11118-01578-00-2017, në

datën 8.5.2017, mbi rekursin e të paditurve F. H. dhe shoqërisë “A.”, ndërsa shqyrtimi i saj është ende në proces.

Procesi civil ndaj shoqërisë së sigurimeve

6. Në datën 24.12.2010, pas kallëzimit penal ndaj punonjësit të saj, kërkuesja ka njoftuar edhe shoqërinë e sigurimit, subjektin e interesuar “INSIG” sh.a., se divizioni i saj i kontrollit të brendshëm kishte filluar një kontroll administrativ specifik në degën e Vlorës lidhur me disa veprime përvetësimi të shumave në vlera të mëdha në disa llogari dhe depozita bankare nga një punonjës i bankës, me dëm të përlogaritur mbi 1.000.000 euro. Pas njoftimit të ngjarjes së pretenduar si rast sigurimi, shoqëria e sigurimit i ka kërkuar kërkueses informacione dhe dokumentacion mbështetës. Kërkuesja i ka vënë asaj në dispozicion një relacion shpjegues dhe një sërë aktesh, si raportin përfundimtar të kontrollit të brendshëm, shkresën e Prokurorisë së Rrethit Gjyqësor Vlorë për procedimin penal të shkaktarëve të dëmit dhe disa të dhëna për personat e marrë nën përgjegjësi penale, veprat penale për të cilat ata akuzoheshin dhe masat e sigurimit personal të vendosura nga gjykata. Më pas, mbi kërkesën e shoqërisë së sigurimit, kërkuesja i ka ofruar asaj edhe disa shpjegime e dokumente të mëtejshme.

7. Në datën 21.5.2012, duke qenë se shoqëria e sigurimit nuk i njohu dhe nuk i akordoi dëmshpërblimin sipas policës së sigurimit nr. 08/2010, datë 27.1.2010, kërkuesja i është drejtuar gjykatës duke kërkuar detyrimin e shoqërisë së sigurimit për t'i shpërblyer dëmin në vlerën 1.000.000 USD dhe interesin mbi këtë shumë të papaguar për periudhën nga data e njoftimit deri në datën e shlyerjes së detyrimit. Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, me vendimin nr. 7, datë 6.1.2015, ka vendosur pranimin e kërkesëpadisë dhe detyrimin e shoqërisë së sigurimit: i. për të dëmshpërblyer kërkuesen në shumën 1.000.000 USD, si detyrim që buron nga polica e sigurimit nr. 08/2010, datë 27.1.2010; ii. për të paguar interesin mbi shumën e papaguar në formën e fitimit të munguar, në shumën 73.094 USD; iii. për të paguar interesin në masën 55,54 USD në ditë deri në ditën e përmbushjes së detyrimit nga pala e paditur. Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr. 2602, datë 15.12.2016, mbi ankimin e shoqërisë së sigurimit, ka ndryshuar vendimin e gjykatës së shkallës së parë, duke rrëzuar padinë e kërkueses. Për rekursin e kësaj

të fundit, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2024-4553, datë 6.11.2024, në dhomën e këshillimit, ka vendosur mospranimin e tij, me arsyetimin se rekursi nuk përmbante shkaqe ligjore nga ato të parashikuara nga neni 472 i Kodit të Procedurës Civile (KPC).

8. Në datën 17.4.2025, nëpërmjet shërbimit postar, kërkuesja i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*) me ankim kushtetues individual, duke kundërshtuar vendimin e Gjykatës së Lartë të dhënë në procesin civil ndaj shoqërisë së sigurimeve. Kolegji i Gjykatës në datën 1.7.2025, ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

9. **Kërkuesja**, në mënyrë të përmbledhur, ka parashtruar se i është cenuar e drejta për proces të rregullt ligjor, e garantuar nga neni 42 i Kushtetutës, në drejtim të:

9.1 *Së drejtës së aksesit në gjykatë* në aspekt të *së drejtës së ankimit substancial*, pasi Gjykata e Lartë nuk i ka dhënë përgjigje të shprehur pretendimit të ngritur në rekursin e saj se gjykata e apelit ka vepruar në shkelje të parimit të barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit, në rrethanat kur vendimmarrjen e saj e ka mbështetur edhe në një provë dhe argument që nuk ishte bërë objekt i debatit gjyqësor ndërmjet palëve, siç është evidentuar edhe në mendimin e gjyqtarës në pakicë në apel. Ky pretendim është ngritur nga kërkuesja në parashtrimet shtesë në mbështetje të rekursit dhe është pasqyruar edhe në vendimin e Gjykatës së Lartë, por pa marrë përgjigje të arsyetuar nga ajo.

9.2 *Parimit të barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit*, pasi gjykata e apelit e ka bazuar vendimmarrjen e saj edhe në një argument dhe në një provë që nuk ishte paraqitur dhe nuk ishte bërë objekt i debatit gjyqësor ndërmjet palëve, konkretisht që kërkuesja ishte shpërblyer tashmë për dëmin e pësuar nga vetë shkaktarët e dëmit nëpërmjet padisë civile për shpërblimin e dëmit jokontraktor. Ky pretendim është parashtruar nga shoqëria e sigurimit vetëm në parashtrimet përfundimtare përpara gjykatës së apelit, ndaj ai nuk i është nënshtruar debatit gjyqësor dhe, rrjedhimisht, kërkuesja është vënë në pozita të pabarabarta krahasuar me palën tjetër, pasi asaj nuk i është dhënë mundësia për t'u dëgjuar dhe për t'u

mbrojtur lidhur me sa ka konkluduar gjykata e apelit. Kjo e fundit, po ashtu, nuk e ka dorëzuar në kohë vendimin e arsyetuar, ndaj pretendimi është ngritur prej kërkueses në parashtrimet shtesë të bëra në funksion të rekursit. Në këtë mënyrë është cenuar edhe *parimi i disponibilitetit dhe i paanësisë së gjykatës*.

9.3 *Parimit të sigurisë juridike*, pasi gjykata e apelit dhe Gjykata e Lartë i kanë cenuar të drejtat që i ka fituar nga kontrata e sigurimit, duke dështuar të bëjnë dallimin midis marrëdhënies juridike nga e cila ka lindur mosmarrëveshja në këtë proces gjyqësor dhe asaj në procesin tjetër ndaj shkaktarëve të dëmit. Nëse pranohet ekzistenca e një marrëdhënieje juridike kontraktore, sikundër është kontrata e sigurimit, e cila nuk është zgjidhur ose ndryshuar nga palët, atëherë përfundimi i gjykatave se shoqëria e sigurimit është çliruar nga detyrimi për të përmbushur kontratën cenon sigurinë juridike të kërkueses në lidhje me të drejtat e fituara nga ajo nëpërmjet kësaj kontrate. Për më tepër, ndryshe nga sa gjykatat arsyetojnë, kërkuesja nuk e ka realizuar të drejtën e dëmshpërblimit ndaj shkaktarëve të dëmit, pasi detyrimi kontraktor monetar i shoqërisë së sigurimit ka një kufi të caktuar, konkretisht 1.000.000 USD, çka do të thotë se ajo nuk ka detyrimin të mbulojë vlera dëmi tej këtij kufiri, të cilat kërkuesja ka kërkuar t'i realizojë ndaj shkaktarëve të dëmit. Padia ndaj këtyre të fundit ka shkak ligjor të ndryshëm nga ajo për përmbushjen e detyrimit kontraktor ndaj shoqërisë së sigurimit dhe ato nuk zëvendësojnë njëra-tjetrën, prandaj kërkuesja nuk ka përfituar dy herë vlerën e dëmit, sikurse gjykatat arsyetojnë në vendimet e tyre. Për më tepër, debitori ka mjete procedurale për të kundërshtuar ekzekutimin e një detyrimi më shumë se një herë.

10. **Subjekti i interesuar, shoqëria e sigurimit “INSIG” sh.a.**, në mënyrë të përmbledhur, ka prapësuar se kërkesa është e pabazuar, pasi:

10.1 Pretendimi për cenimin e së drejtës së aksesit të lidhur me të drejtën e ankimit substancial nuk qëndron, pasi Gjykata e Lartë u ka dhënë përgjigje pretendimeve në rekursin e kërkueses në përputhje me natyrën e shqyrtimit në dhomën e këshillimit, duke vlerësuar se ai nuk përmbante shkaqe ligjore nga ato të parashikuara nga neni 472 i KPC-së dhe duke theksuar se pjesa e pretendimeve në rekurs që ngrinte çështje të vlerësimit të provave dilte jashtë juridiksionit rishikues të saj. Në vendimin e asaj gjykate janë pasqyruar shkaqet e rekursit dhe

përfundimi i arritur. Kjo formë arsyetimi e vendimit është tashmë e konsoliduar në praktikën e Gjykatës së Lartë, përderisa shpreh, në thelb, shkaqet e mospranimit të rekursit gjatë shqyrtimit të tij në dhomën e këshillimit. Ajo gjykatë nuk ka bërë një vlerësim formal të rekursit, pasi është shprehur në të njëjtën linjë me gjykatën e apelit në lidhje me realizimin nga kërkuesja të së drejtës së dëmshpërblimit drejtpërdrejt nga përgjegjësit e dëmit. Po kështu, kërkuesja nuk tregon konkretisht se cilat janë pretendimet me natyrë kushtetuese, të cilave Gjykata e Lartë duhet t'u kishte dhënë përgjigje domosdoshmërisht.

10.2 Pretendimi për cenimin e *parimit të barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit* nuk qëndron, pasi gjykimi në gjykatën e apelit është vënë në lëvizje me ankimin e shoqërisë së sigurimit dhe kërkuesja nuk ka paraqitur kundërankim, ndërkohë që palët kanë marrë pjesë në gjykim dhe kërkuesja, në veçanti, ka pasur mundësi të paraqesë pretendimet dhe argumentet ligjore të saj mbi provat dhe faktet. Shoqëria e sigurimit nuk ka ngritur pretendime të reja dhe të gjitha pretendimet kanë qenë pjesë e debatit gjyqësor edhe në gjykatën e shkallës së parë. Ajo që paraqitet nga kërkuesja si shkelje procedurale në fakt lidhet me themelin e mosmarrëveshjes, përfshirë kushtet e mbulimit të policës, ekzistencën e dëmit, kushtet paraprake të përgjegjësisë së siguresit dhe pasojat e shpërblimit të kërkuar ose të realizuar ndaj shkaktarëve të dëmit. Gjykata e Lartë e ka njoftuar kërkuesen për datën dhe orën e gjyimit, duke i dhënë të drejtën asaj për të paraqitur kundërshtimet e veta, ndërkohë që çështja është shqyrtuar në dhomën e këshillimit, sipas parashikimeve të nenit 482/a të KPC-së dhe në përputhje me kompetencën lëndore të asaj gjykate. Jo në të gjitha rastet kur dy gjykatat e faktit kanë bërë një interpretim të ndryshëm të ligjit, Gjykata e Lartë ka detyrimin të shprehet lidhur me mënyrën sesi ligji i zbatueshëm duhet interpretuar, megjithatë në rastin konkret ajo është shprehur se gjykata e apelit e ka zbatuar drejt ligjin.

10.3 I pabazuar është edhe pretendimi për cenimin e *parimit të sigurisë juridike*, pasi kërkuesja e ka kërkuar dhe e ka realizuar të drejtën e dëmshpërblimit drejtpërdrejt nga shkaktarët e dëmit. Siç ka arsyetuar edhe gjykata e apelit, përmes vendimit të formës së prerë, kërkuesja ka në dorën e saj një instrument të ekzekutueshëm, ndaj nuk mund të pretendojë një dëmshpërblim të dytë ndaj

shoqërisë së sigurimit, ndërsa një zgjidhje e kundërt do ta vinte këtë të fundit në pamundësi për të ushtruar padinë e regresit. Po ashtu, shoqëria e sigurimit nuk e ka refuzuar procedurën administrative për kërkimin e mbulimit të ngjarjes së pretenduar të sigurimit, por ka qenë vetë kërkuuesja që i është drejtuar gjykatës, duke kërkuar dëmshpërblimin drejtpërdrejt nga shkaktarët e dëmit. Për më tepër, këto pretendime nuk janë ngritur në nivel kushtetues.

11. **Subjekti i interesuar, Avokatura e Shtetit**, ndonëse është njoftuar rregullisht, nuk ka paraqitur shpjegime me shkrim.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimitimin e kërkuësës

12. Çështja e legjitimitimit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “F” dhe 134, pikat 1, shkronja “I” dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të Ligjit Organik të Gjykatës, çdo individ mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë edhe kriteret kumulative të nenit 71/a të Ligjit Organik të Gjykatës, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësuar në mënyrë të drejtpërdrejt e reale dhe mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur.

13. Duke verifikuar kriteret paraprake në çështjen konkrete, Gjykata fillimisht vëren se kërkuuesja, në objektin e ankimit kushtetues individual, ka kundërshtuar vendimin e Gjykatës së Lartë, ndërsa në përmbajtjen e tij ka kundërshtuar edhe vendimin e gjykatës së apelit të marrë në atë proces gjyqësor ku ajo ka qenë palë ndërgjyqëse. Nisur nga kjo, Gjykata çmon se kërkuuesja legjitimohet *ratione personae*, në kuptim të shkronjës “F”, të pikës 1, të nenit 131 dhe shkronjës “I”, të pikës 1, të nenit 134 të Kushtetutës, pasi kundërshton procesin gjyqësor në të cilin ka qenë palë dhe ka interes të drejtpërdrejt për çështjen e parashtruar.

14. Në lidhje me shterimin e mjeteve juridike efektive, në kuptim të nenit 131, pika 1, shkronja “F”, të

Kushtetutës, Gjykata vëren se kërkuuesja i është drejtuar asaj me ankim kushtetues individual pas përfundimit të procesit gjyqësor në të tria shkallët e gjyqësorit të zakonshëm, ku i ka ngritur edhe në substancë pretendimet e saj kushtetuese. Për rrjedhojë, ajo nuk ka mjet tjetër juridik në dispozicion për mbrojtjen e të drejtave kushtetuese përveç paraqitjes së ankimit kushtetues individual.

15. Për sa i takon kriterit paraprak të legjitimitimit *ratione temporis*, bazuar në nenin 71/a, pika 1, shkronja “b”, të Ligjit Organik të Gjykatës, afati për paraqitjen e ankimit kushtetues individual është 4 muaj nga konstatimi i cenimit të së drejtës, të cilin, në rastin e vendimeve gjyqësore, Gjykata e ka lidhur me momentin e vënies në dijeni të vendimit të arsyetuar. Në rastin konkret procesi gjyqësor ka përfunduar me vendimin e datës 6.11.2024 të Gjykatës së Lartë, i cili i është komunikuar kërkuësës nëpërmjet postës elektronike në datën 30.1.2025, ndërsa ankimi kushtetues individual është paraqitur në Gjykatë në datën 17.4.2025, pra brenda afatit ligjor 4-mujor.

16. Në drejtim të legjitimitimit *ratione materiae*, kërkuuesja ka pretenduar cenimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor, të garantuar nga neni 42 i Kushtetutës, në aspektet e së drejtës së aksesit, parimit të barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit, si dhe parimit të sigurisë juridike.

17. Lidhur me pretendimin për cenimin e parimit të sigurisë juridike, kërkuuesja ka argumentuar, në thelb, se gjykatat e zakonshme kanë cenuar të drejtat që i burojnë nga kontrata e sigurimit, duke mos dalluar marrëdhënien juridike objekt të këtij gjykimi nga ajo e procesit civil të zhvilluar ndaj shkaktarëve të dëmit dhe duke arritur, sipas saj, në përfundimin e gabuar se ajo e ka realizuar tashmë të drejtën e dëmshpërblimit. Nga ana tjetër, subjekti i interesuar, shoqëria e sigurimit “INSIG” sh.a., ka prapësuar, në thelb, se ky pretendim është i pabazuar, pasi kërkuuesja e ka kërkuar dhe e ka realizuar tashmë të drejtën e dëmshpërblimit drejtpërdrejt nga shkaktarët e dëmit, ndaj nuk mund të pretendojë sërish shpërblim nga shoqëria e sigurimit.

18. Gjykata në jurisprudencën e saj ka theksuar rëndësinë e parimit të sigurisë juridike, i cili nënkupton, mes të tjerash, garantimin e besueshmërisë së individit të shteti, institucionet e tij dhe aktet që ato nxjerrin (*shih vendimet nr. 11, datë 21.4.2022; nr. 50, datë 3.7.2017, të Gjykatës Kushtetuese*). Për sa u përket të drejtave të fituara, si element i këtij

parimi, në rastin e vendimeve gjyqësore të formës së prerë, Gjykata ka pohuar se siguria juridike nënkupton se kur gjykata ka vendosur përfundimisht për një çështje, vendimi i saj nuk duhet të vihet në dyshim (*shih vendimet nr. 10, datë 13.2.2017; nr. 23, datë 8.6.2007, të Gjykatës Kushtetuese*) dhe se një vendim përfundimtar i formës së prerë është gjë e gjykuar kur zgjidh mosmarrëveshjen midis palëve në mënyrë përfundimtare (*shih vendimin nr. 12, datë 17.3.2014, të Gjykatës Kushtetuese*).

19. Referuar argumenteve të kërkuases për këtë pretendim, Gjykata vlerëson se ajo nuk ndodhet në kushtet e ndonjë të drejte të fituar nga ligji ose me vendim gjyqësor të formës së prerë, e cila të jetë vënë në dyshim nga vendimet e kundërshtuara. Pretendimet e kërkuases në këtë drejtim kanë të bëjnë me interpretimin dhe zbatimin e ligjit nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm dhe përbëjnë, në thelb, mosdakordësinë e saj për mënyrën sesi ato kanë interpretuar faktet dhe ligjin në funksion të zgjidhjes në themel të çështjes. Për rrjedhojë, Gjykata çmon se pretendimi i kërkuases, në thelb, ka të bëjë me të drejtën për proces të rregullt ligjor, ndaj do të analizohet në drejtim të *standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor*, në këndvështrim të arbitraritetit ose paarsyeshmërisë së tij.

20. Për sa i takon pretendimit të kërkuases për cenimin e së drejtës së aksesit në gjykatë në lidhje me të drejtën e ankimit substancial, Gjykata vëren se ai ka të bëjë me arsyetimin e vendimit të Gjykatës së Lartë, ndaj çmon ta analizojë në vijim të lidhur edhe me standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor. Edhe pretendimi tjetër i kërkuases për cenimin e *parimit të barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit* bën pjesë në juridiksionin kushtetues dhe do të shqyrtohet në vijim për bazueshmërinë e tij në themel.

B. Për themelin e pretendimeve

B.1 Për cenimin e së drejtës së aksesit në gjykatë në lidhje me të drejtën e ankimit substancial dhe standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor

21. Kërkuësja ka pretenduar, në thelb, se Gjykata e Lartë nuk i ka dhënë përgjigje të shprehur pretendimit në rekursin e saj se gjykata e apelit ka vepruar në shkelje të parimit të barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit, në rrethanat kur vendimmarrjen e saj e ka mbështetur edhe në një provë dhe argument që nuk ishte bërë objekt i debatit gjyqësor ndërmjet palëve, siç është evidentuar edhe nga gjyqtarja në pakicë në apel. Sipas kërkuases, ky pretendim është ngritur në

parashtrimet shtesë në mbështetje të rekursit dhe është pasqyruar edhe në vendimin e Gjykatës së Lartë, por pa marrë përgjigje të arsyetuar nga ajo. Gjithashtu, sipas kërkuases, gjykatat e zakonshme nuk kanë dalluar marrëdhënien juridike objekt të këtij gjykimi nga ajo e procesit civil të zhvilluar ndaj shkaktarëve të dëmit, duke arritur në përfundimin e gabuar se ajo e ka realizuar tashmë të drejtën e dëmshpërblimit. Po sipas saj, ekzistenca e kontratës së sigurimit, e pazgjidhur dhe e pandryshuar nga palët, përjashton përfundimin se shoqëria e sigurimit është çliruar nga detyrimi, ndërsa padia ndaj shkaktarëve të dëmit, që ka shkak ligjor të ndryshëm, nuk zëvendëson atë për përmbushjen e detyrimit kontraktor ndaj shoqërisë së sigurimit, aq më tepër kur detyrimi kontraktor monetar i siguresit ka kufi të caktuar, konkretisht 1.000.000 USD, ndaj vlerat përtej këtij kufiri ajo ka kërkuar t'i realizojë ndaj shkaktarëve të dëmit. Për më tepër, sipas kërkuases, nuk mund të thuhet se ajo ka përfutur dy herë të njëjtin dëm, për sa kohë debitori ka mjete procedurale për të kundërshtuar ekzekutimin e një detyrimi më shumë se një herë.

22. Subjekti i interesuar, shoqëria e sigurimit “INSIG” sh.a., ka prapësuar se ky pretendim nuk qëndron, pasi Gjykata e Lartë u ka dhënë përgjigje pretendimeve në rekursin e kërkuases në përputhje me natyrën e shqyrtimit në dhomën e këshillimit, duke vlerësuar se ai nuk përmbante shkaqe ligjore nga ato të parashikuara nga neni 472 i KPC-së dhe duke theksuar se pjesa e pretendimeve në rekurs që ngrinte çështje të vlerësimit të provave dilte jashtë juridiksionit rishikues të saj. Sipas subjektit të interesuar, në vendimin e Gjykatës së Lartë janë pasqyruar shkaqet e rekursit dhe përfundimi i arritur, ndërsa kjo formë arsyetimi është tashmë e konsoliduar në praktikën e kësaj gjykate, përderisa shpreh, në thelb, shkaqet e mospranimit të rekursit gjatë shqyrtimit të tij në dhomën e këshillimit. Po sipas tij, Gjykata e Lartë nuk ka bërë një vlerësim formal të rekursit, pasi është shprehur në të njëjtën linjë me gjykatën e apelit në lidhje me realizimin nga kërkuësja të së drejtës së dëmshpërblimit drejtpërdrejt nga përgjegjësit e dëmit. Nga ana tjetër, shprehet subjekti i interesuar, kërkuësja nuk ka individualizuar në mënyrë konkrete pretendimet me natyrë kushtetuese, të cilave Gjykata e Lartë do të duhej t'u jepte përgjigje domosdoshmërisht. Gjithashtu, sipas tij, kërkuësja e ka kërkuar dhe e ka realizuar dëmshpërblimin drejtpërdrejt nga

shkaktarët e dëmit, ndaj nuk mund të pretendojë sërish shpërblim prej shoqërisë së sigurimit, ndërsa ajo nuk e ka refuzuar procedurën administrative për kërkimin e mbulimit të ngjarjes së pretenduar të sigurimit, por ka qenë vetë kërkuuesja që i është drejtuar gjykatës kundër shkaktarëve të dëmit. Për më tepër, sipas subjektit të interesuar, këto pretendime nuk janë ngritur në nivel kushtetues.

23. Në jurisprudencën e saj Gjykata ka theksuar se e drejta e aksesit në gjykatë nuk përfshin vetëm të drejtën për të filluar një proces, por edhe të drejtën për të pasur, nga ana e gjykatës, një zgjidhje përfundimtare për mosmarrëveshjen objekt gjykimi, pasi aksesit në gjykatë duhet të jetë substancial dhe jo thjesht formal (*shih vendimet nr. 32, datë 3.11.2022; nr. 5, datë 22.2.2022; nr. 22, datë 29.4.2021, të Gjykatës Kushtetuese*). Po kështu, Gjykata ka pohuar se standardi i arsytimit është i lidhur edhe me respektimin e së drejtës së aksesit në gjykim dhe së drejtës së ankimit efektiv. Në rastet kur kërkuuesi nuk merr përgjigje për pretendimet e tij me natyrë kushtetuese, për shkak të vendimit të mospranimit të rekursit, i cenohet jo vetëm standardi i arsytimit të vendimit, por edhe e drejta e aksesit, në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës, si dhe e drejta e ankimit në kuptimin substancial, e parashikuar në nenin 43 të Kushtetutës (*shih vendimet nr. 1, datë 26.1.2021; nr. 45, datë 3.7.2017, të Gjykatës Kushtetuese*). Sipas saj, kontrolli i respektimit të standardeve kushtetuese të procesit të rregullt ligjor është funksion edhe i gjykatave të zakonshme **dhe, në mënyrë të veçantë**, i Gjykatës së Lartë (*shih vendimin nr. 6, datë 16.2.2021, të Gjykatës Kushtetuese*). Në këtë drejtim, Gjykata ka pohuar se Gjykata e Lartë, **në kuadër** të parimit të *subsidiaritetit* që udhëheq raportet ndërmjet juridiksionit kushtetues dhe juridiksionit të gjykatave të zakonshme, duhet të investohet në ekzaminimin e pretendimeve të natyrës kushtetuese të ngritura në rekurs dhe të mbajë një qëndrim të shprehur për to (*shih vendimin nr. 11, datë 16.4.2018, të Gjykatës Kushtetuese*).

24. Nën dritën e këtyre standardeve, Gjykata do të verifikojë nëse, **në rrethanat e rastit konkret**, Gjykata e Lartë, në respektim të parimit të subsidiaritetit, i ka kthyer përgjigje pretendimit me natyrë kushtetuese të kërkueses për cenimin e parimit të barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit nga gjykata e apelit, duke analizuar arsytimin e vendimit të saj, si në drejtim të përgjigjes ndaj këtij pretendimi, ashtu edhe në drejtim të qartësisë,

plotësisë dhe mosarbitraritetit të argumenteve të përdorura prej saj.

25. Në këtë drejtim, Gjykata vëren se kërkuuesja ka vënë në lëvizje procesin civil për njohjen e së drejtës së dëmshpërblimit ndaj shoqërisë së sigurimit, sipas policës përkatëse të sigurimit. Gjykata e shkallës së parë e ka pranuar padinë e saj, ndërsa gjykata e apelit, mbi ankimin e shoqërisë së sigurimit, ka ndryshuar vendimin dhe e ka rrëzuar padinë e kërkueses, duke e mbështetur këtë në tri argumente kryesore. *Së pari*, gjykata e apelit ka arritur në përfundimin se kërkuuesja ishte dëmshpërbllyer tashmë për dëmin e pësuar nga vetë shkaktarët e dëmit, ndaj nuk mund të përfitonte sërish ndaj siguruesit, duke iu referuar për këtë vendimeve të dhëna nga gjykata e shkallës së parë dhe gjykata e apelit në procesin civil të zhvilluar kundër autorëve të veprës penale (*shih paragrafët 4–5 të vendimit*). Sipas asaj gjykate, me nënshkrimin e policës së sigurimit, kërkuuesja e ka transferuar riskun të shoqëria e sigurimit, dhe është kjo e fundit që, me padi regresi, duhet të kërkojë dëmshpërblimin nga shkaktarët e dëmit. Pavarësisht kësaj, kërkuuesja ka zgjedhur t'i drejtohej me kërkesëpadi drejtpërdrejt palës që efektivisht ka shkaktuar dëmin dhe, sipas asaj gjykate, me vendim gjyqësor të formës së prerë ka fituar të drejtën e dëmshpërblimit nga ata. Në këtë kuptim, kërkuuesja ka në dorë një titull ekzekutiv, ndaj ajo nuk mund të pretendojë të njëjtin dëmshpërblim ndaj shoqërisë së sigurimit. *Së dyti*, gjykata e apelit ka vlerësuar se polica e sigurimit është e pavlefshme, pasi veprimet e kundërligjshme të punonjësit të kërkueses kishin filluar para datës 27.1.2010, kur ishte lidhur kontrata e sigurimit midis palëve. *Së treti*, ajo ka çmuar se kërkuuesja nuk ka përmbushur kushtet paraprake për përgjegjësinë e siguruesit, veçanërisht në drejtim të kontrollit të brendshëm, ndarjes së funksioneve dhe respektimit të lejes së pandërprerë dyjavore të punonjësve. Kërkuuesja, jo vetëm që ka shkelur detyrimet e marra përsipër në kontratën e sigurimit, por me veprimet dhe neglizhencën e saj ndaj rregullave të brendshme për sigurinë ka shtuar në mënyrë të dukshme dhe me faj dëmin e shkaktuar.

26. Kundër vendimit të gjykatës së apelit kërkuuesja, fillimisht, ka paraqitur rekurs për zënie afati, duke pretenduar se nuk i ishte vënë në dispozicion vendimi i arsytuar i asaj gjykate brenda afatit ligjor, çka, sipas saj, e kishte vënë në vështirësi për ushtrimin efektiv të ankimit, si dhe duke

rezervuar të drejtën për paraqitjen e argumenteve shtesë pas njohjes me arsyetimin e plotë të vendimit. Më pas, në parashtrimet e saj përpara Gjykatës së Lartë, ajo ka kundërshtuar vendimin e gjykatës së apelit si për zbatim të gabuar të ligjit material, ashtu dhe për shkelje të ligjit procedural. Në veçanti, kërkuesja ka pretenduar se gjykata e apelit e ka marrë vendimin në tejkalim të pretendimeve të paraqitura në ankimin e shoqërisë së sigurimit. Po sipas saj, gjykata e apelit e ka mbështetur vendimmarrjen e saj edhe në një provë dhe në një argument që, sipas saj, nuk kishin qenë objekt i debatit të rregullt gjyqësor ndërmjet palëve. Sipas kërkueses, gjykata e apelit ishte mbështetur, ndër të tjera, në vendimin nr. 976, datë 27.9.2016, të Gjykatës së Apelit Vlorë, të dhënë në procesin civil kundër autorëve të veprës penale, ndonëse kjo provë nuk ishte administruar në mënyrë të rregullt gjatë procesit gjyqësor dhe pretendimi përkatës i shoqërisë së sigurimit ishte ngritur vetëm gjatë parashtrimeve përfundimtare. Për rrjedhojë, sipas kërkueses, asaj nuk i ishte dhënë mundësia të shprehej dhe të kundërshtonte këtë pretendim të shoqërisë së sigurimit, ndaj, për këtë arsye, gjykata e apelit ka shkelur parimin e barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit.

27. Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka vlerësuar se në rekursin e kërkueses nuk parashtroheshin shkaqe ligjore nga ato të parashikuara në nenin 472 të KPC-së, që mund të bënin të cënueshëm vendimin e gjykatës së apelit. Sipas Gjykatës së Lartë, gjykata e apelit ka respektuar ligjin material, duke e interpretuar dhe zbatuar drejt atë, dhe vendimi i saj nuk rezultonte të ishte në kundërshtim me ndonjë vendim të Kolegjit Civil ose të Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë. Po sipas saj, nuk rezultonin shkelje procedurale që ta bënin të pavlefshëm procesin gjyqësor ose që ndikonin në vendimmarrjen e gjykatave, ndërsa pjesa e pretendimeve në rekurs që ngrinte çështje të vlerësimit të provave dilte jashtë juridiksionit rishikues dhe ekskluzivisht ligjor të saj. Krahas këtyre vlerësimeve, Gjykata e Lartë ka theksuar posaçërisht se, pavarësisht ekzistencës së kontratës së sigurimit, kërkuesja, palë e dëmtuar nga ngjarja e sigurimit, e ka kërkuar shpërblimin e dëmit drejtpërdrejt nga personat përgjegjës për shkaktimin e tij, kërkim i cili është pranuar me vendim gjyqësor të formës së prerë. Nisur nga kjo, sipas saj, në kushtet kur kërkuesja e ka realizuar të drejtën e shpërblimit të dëmit nëpërmjet një mjeti tjetër, ajo

nuk mund të pretendojë përfitimin e dyfishtë nëpërmjet një padie të ngritur ndaj siguruesit, i cili, për më tepër, në këtë rast, do të vihej edhe në kushtet e pamundësisë së ngritjes së padisë së regresit ndaj shkaktarit të dëmit, në eventualitetin e pranimit të padisë për shpërblimin e dëmit të ngritur ndaj tij nga i siguruari.

28. Në këtë pikë, Gjykata rithekson se raporti ndërmjet juridiksionit kushtetues dhe juridiksionit të gjykatave të zakonshme udhëhiqet nga parimi i *subsidiaritetit*. Respektimi i të drejtave kushtetuese është funksion edhe i gjykatave të zakonshme, veçanërisht i Gjykatës së Lartë. Roli i kësaj gjykate, si gjykatë e ligjit, është i një natyre të pazëvendësueshme, pasi ajo i ka të gjitha mjetet dhe kompetencat për ta ushtruar këtë rol aktiv, duke garantuar, në radhë të parë, respektimin e standardeve kushtetuese në procesin gjyqësor dhe duke ndikuar efektivisht edhe në vendimmarrjen e gjykatave më të ulëta (*shih paragrafin 23 të vendimit*).

29. Nga sa më sipër, Gjykata vëren se kërkuesja ka ngritur në rekurs një pretendim me natyrë kushtetuese, sipas të cilit gjykata e apelit e ka mbështetur vendimmarrjen edhe në një argument dhe në një provë që, sipas saj, nuk janë bërë objekt i debatit të rregullt gjyqësor ndërmjet palëve, duke cenuar parimin e barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit. Ndonëse Gjykata e Lartë e ka pasqyruar këtë pretendim në pjesën përshkruese të shkaqeve të rekursit, ajo nuk ka mbajtur një qëndrim të shprehur dhe konkret ndaj tij. Përkundrazi, në arsyetimin e vendimit të saj ajo ka theksuar posaçërisht, në të njëjtën linjë me gjykatën e apelit, se kërkuesja e kishte realizuar të drejtën e dëmshpërblimit drejtpërdrejt nga shkaktarët e dëmit, ndaj nuk mund të pretendonte përfitim të dyfishtë nëpërmjet një padie tjetër ndaj siguruesit, i cili, për më tepër, do të vihej në pamundësi për të ushtruar padinë e regresit. Në këtë mënyrë, Gjykata e Lartë jo vetëm që nuk i ka dhënë përgjigje të shprehur pretendimit kushtetues të kërkueses për mënyrën sesi kishte vepruar gjykata e apelit në aspektin procedural, por argumentin e përdorur prej saj si bazë për zgjidhjen në themel të çështjes e ka rimarrë, duke e konsideruar të drejtë, ndonëse kërkuesja e kishte kundërshtuar atë nga këndvështrimi i barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit. Nisur nga natyra kushtetuese e këtij pretendimi dhe nga roli i Gjykatës së Lartë në kuadër të parimit të subsidiaritetit, Gjykata vlerëson

se kjo e fundit duhet të kishte mbajtur një qëndrim të arsyetuar nëse pretendimi në fjalë i kërkuësës ishte ose jo i bazuar. Në këto kushte, mospranimi i rekursit të kërkuësës nga Gjykata e Lartë, pa i dhënë përgjigje të shprehur këtij pretendimi me natyrë kushtetuese, cenon të drejtën e saj për akses substancial në gjykatë dhe nuk përmbush standardin kushtetues të arsyetimit të vendimit gjyqësor.

30. Përpos kësaj, Gjykata vëren se arsyetimi i Gjykatës së Lartë nuk përmbush standardin kushtetues të arsyetimit të vendimit gjyqësor edhe në drejtim të qartësisë dhe mosarbitraritetit të tij, në kuptim të gjykimit të drejtë. Në veçanti, ndonëse ajo ka pohuar se pretendimet e rekursit nuk përmbanin shkaqe ligjore nga ato të parashikuara nga neni 472 i KPC-së dhe se çështjet që lidheshin me vlerësimin e provave dëshmues jashtë juridiksionit rishikues të saj, nga ana tjetër ka rimarrë dhe ka konsideruar të drejtë një prej argumenteve themelore mbi të cilat gjykata e apelit kishte mbështetur zgjidhjen e mosmarrëveshjes, atë sipas të cilit kërkuësja e kishte realizuar tashmë të drejtën e dëshmshpërblimit ndaj shkaktarëve të dëmit dhe, për këtë arsye, nuk mund të kërkonte sërish shpërblim nga siguroesi. Kjo mënyrë arsyetimi nuk lejon të kuptohet qartë nëse Gjykata e Lartë ka refuzuar shqyrtimin e rekursit për mungesë të shkaqeve ligjore apo nëse, në të kundërt, ka hyrë në vlerësimin e themelit të një prej çështjeve qendrore të mosmarrëveshjes, duke miratuar zgjidhjen e gjykatës së apelit.

31. Po ashtu, edhe vetë argumenti i rimarrë nga Gjykata e Lartë nuk rezulton të jetë analizuar në mënyrë të plotë dhe të mjaftueshme. Së pari, ai mbështetet në vendimin nr. 976, datë 27.9.2016, të Gjykatës së Apelit Vlorë, pa u sqaruar se përse ky vendim, ndonëse i ekzekutueshëm sipas ligjit procedural, për sa kohë është rekursuar nga të paditurit në atë proces, mund të merret si bazë për përfundimin se kërkuësja i është njohur përfundimisht e drejta e dëshmshpërblimit, në kushtet kur ai nuk ka marrë ende cilësinë e gjësë së gjykuar (*res judicata*) dhe mbetet i cenueshëm nga Gjykata e Lartë në shqyrtim të rekursit. Së dyti, Gjykata e Lartë nuk ka analizuar nëse ky vendim është ekzekutuar realisht dhe nëse kërkuësja e ka marrë efektisht dëshmshpërblimin, duke barazuar, në thelb, ekzistencën e një titulli ekzekutiv me realizimin konkret të së drejtës. Së treti, nuk rezulton të jetë bërë ndonjë analizë nëse ai vendim ka disponuar pikërisht për atë dëm ose për atë pjesë të dëmit që

kërkuësja e ka kërkuar në procesin në shqyrtim si detyrim kontraktor ndaj shoqërisë së sigurimit. Së katërti, Gjykata e Lartë nuk ka treguar bazën juridike mbi të cilën ka arritur në përfundimin se njohja në favor të kërkuësës e së drejtës së dëshmshpërblimit drejtpërdrejt ndaj shkaktarëve të dëmit sjell edhe realizimin e së drejtës së kërkuar prej saj në këtë proces ndaj shoqërisë së sigurimit, ndonëse pranon ekzistencën e kontratës së sigurimit si burim detyrimi ndërmjet palëve. Për më tepër, nga mënyra e arsyetimit të saj duket se ajo e ka trajtuar, në thelb, detyrimin e shoqërisë së sigurimit si të pamundur për t'u kërkuar më tej prej kërkuësës, pa sqaruar qartë nëse ky përfundim nënkupton shuarjen e tij ose ndonjë pasojë tjetër juridike, si dhe mbi cilën bazë ligjore mbështetet. Së fundi, Gjykata e Lartë nuk ka shpjeguar nëse dhe për çfarë arsye procesi gjyqësor civil i vënë në lëvizje nga kërkuësja kundër autorëve të veprës penale dhe personave të lidhur me ta e ka vendosur shoqërinë e sigurimit në kushtet e pamundësisë për ushtrimin e padisë së regresit ndaj shkaktarit të dëmit. Po ashtu, edhe nëse do të pranohej se ky proces ka sjellë një pasojë të tillë, Gjykata e Lartë nuk ka arsyetuar se përse kjo përbën *per se* shkak ligjor për rrëzimin e padisë së kërkuësës kundër shoqërisë së sigurimit. Në këto kushte, Gjykata çmon se arsyetimi i Gjykatës së Lartë, në këtë pjesë, paraqitet i paqartë, i paplotë dhe jo mjaftueshëm i justifikuar, ndaj nuk përmbush standardin kushtetues të arsyetimit të vendimit gjyqësor.

32. Në kushtet kur, për arsyet e mësipërme, çështja duhet të merret sërish në shqyrtim nga Gjykata e Lartë, Gjykata, në respektim të parimit të subsidiaritetit, çmon të mos ndalet në analizimin e mëtejshëm të pretendimit të kërkuësës për cenimin e parimit të barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit, **përtej** konstatimit se Gjykata e Lartë nuk i ka dhënë këtij pretendimi një përgjigje të shprehur dhe të arsyetuar, si dhe se arsyetimi i vendimit të saj nuk përmbush standardin kushtetues të arsyetimit të vendimit gjyqësor. Vlerësimi i mëtejshëm i këtyre pretendimeve i takon, në radhë të parë, Gjykatës së Lartë, e cila duhet të mbajë një qëndrim të shprehur dhe të arsyetuar në lidhje me to.

33. Në përfundim, Gjykata vlerëson se pretendimi i kërkuësës për cenimin e së drejtës së aksesit në gjykatë, në lidhje me të drejtën e ankimit substancial dhe standardin e arsyetimit të vendimit

gjyqësor, është i bazuar, sipas arsyetimit të mësipërm të këtij vendimi, ndaj kërkesa pranohet.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronja “F” dhe 134, pika 1, shkronja “I”, të Kushtetutës, si dhe neneve 71 dhe 72, të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, njëzëri,

VENDOSI:

1. Pranimin e kërkesës.

2. Shfuqizimin e vendimit nr. 00-2024-4553, datë 6.11.2024, të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

3. Dërgimin e çështjes për shqyrtim në Gjykatën e Lartë.

Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 5.3.2026.

Shpallur më 2.4.2026.

Kryetare: Fiona Papajorgji

Anëtarë: Sonila Bejtja, Marsida Xhaferllari, Genti Ibrahim, Sandër Beci, Ilir Toska, Marjana Semini

VENDIM

Nr. 4, datë 8.4.2026

PËR MIRATIMIN E ÇMIMIT TAVAN TË TREGTIMIT ME SHUMICË/PAKICË TË NËNPRODUKTEVE TË NAFTËS DHE TË GAZIT

Bordi i Transparencës dhe Kufizimit të Përkohshëm të Çmimeve të Tregtimit me Shumicë/Pakicë të Nënprodukteve të Naftës dhe të Gazit, në mbështetje të vendimit të Këshillit të Ministrave nr. 186, datë 19.3.2026, “Për shpalljen e situatës së veçantë në tregun e hidrokarbureve”; në zbatim të nenit 21/3 dhe nenit 21/5, të ligjit nr. 8450, datë 24.2.1999, “Për përpunimin, transportimin dhe tregtimin e naftës, të gazit dhe nënprodukteve të tyre”, të ndryshuar, si dhe të aktit normativ nr. 1, datë 3.4.2026, “Për një shtesë në

ligjin nr. 61/2012, ‘Për akcizat në Republikën e Shqipërisë’, të ndryshuar”,

VENDOSI:

1. Të miratojë çmimet tavan/maksimale të tregtimit me shumicë dhe pakicë të nënprodukteve të naftës, për benzinë të standardit SSHEN 2282018 dhe gazoil të standardit SSHEN 5902018.

2. Vlera “Premio” zbatohet sipas publikimit të Drejtorisë së Përgjithshme të Doganave, të një dite më parë.

3. Çmimet e miratuara nga Bordi, të cilat reflektojnë çmimet e nënprodukteve në Bursë, të publikuara nga Agjencia Ndërkombëtare “S&P Global Platts” në USD, në kushtet e lëvrimit FOB Med, detyrimet doganore/tatimore që aplikohen, si dhe marzhe bruto maksimale të tregtimit (përfshijnë edhe TVSH-në), janë çmime tavan/maksimale në zbatim të metodologjisë së përcaktuar në ligjin nr. 8450, datë 24.2.1999, “Për përpunimin, transportimin dhe tregtimin e naftës, të gazit dhe nënprodukteve të tyre”, i ndryshuar. Në zbatim të kësaj metodologjie, për datën 8.4.2026, rezulton se çmimi tavan i shitjes me pakicë për produktin “gazoil” është në masën 230 lek/litri.

4. Referuar aktit normativ nr. 1, datë 3.4.2026, “Për një shtesë në ligjin nr. 61/2012, ‘Për akcizat në Republikën e Shqipërisë’, të ndryshuar”, ku është parashikuar se në rast se çmimi i shitjes me pakicë të gazoil është më i lartë se 220 lek/litri, zbatohet niveli 80% i akcizës, Bordi ka rillogaritur çmimin tavan të shitjes me shumicë dhe pakicë të gazoil, duke zbatuar nivelin e akcizës prej 31.50098 lek/litri, për gazoil sipas kodit të NKM: 27101944.

5. Çmimet tavan/maksimale të tregtimit me shumicë dhe pakicë të nënprodukteve, pas zbatimit të metodologjisë së përcaktuar në ligjin nr. 8450, datë 24.2.1999, i ndryshuar, dhe aktit normativ nr. 1, datë 3.4.2026, janë si më poshtë:

a) Çmimet tavan (max), për shitjen me shumicë të produkteve:

- 208 lek/litri për gazoilin;

- 169 lek/litri për benzinën;

b) Çmimet tavan (max) për shitjen me pakicë të produkteve:

- 220 lek/litri për gazoilin;

- 181 lek/litri për benzinën.

6. Ngarkohet administrata doganore të bëjë zbatimin në sistem të nivelit të reduktuar të akcizës

për produktin gazoil, sipas kodit të NKM: 27101944 me 31.50098 lek/litri.

7. Asnjë operator ekonomik nuk mund t'i tregtojë këto nënprodukte mbi çmimet tavan të Vendimit të Bordit. Çdo operator ekonomik me shumicë dhe pakicë, është i lirë t'i tregtojë këto nënprodukte me çmime më të ulta se çmimet tavan/maksimale të miratuara nga Bordi.

8. Efektet e këtij vendimi fillojnë në datën 8.4.2026, ora 15:30, deri në një njoftim të dytë të marrë në mbledhjen e radhës. Ky vendim është i detyrueshëm për të gjitha shoqëritë që tregtojnë me shumicë/pakicë produktet dhe nënproduktet e naftës dhe gazit, në zbatim të ligjit 8450, datë 24.2.1999, "Për përpunimin, transportimin dhe

tregtimin e naftës, të gazit dhe nënprodukteve të tyre", të ndryshuar.

9. Ky vendim të publikohet në Fletoren Zyrtare, si dhe në faqen zyrtare të ministrisë përgjegjëse për hidrokarburet, ministrisë përgjegjëse për ekonominë, ministrisë përgjegjëse për financat, Administratës Doganore dhe Administratës Tatimore.

Kryetar: Delina Ibrahimaj

Anëtarë: Enea Karakaci, Arjana Dymishi, Ilir Binaj, Besmir Beja, Ilia Gjermani, Sezar Beqaj, Nimet Veliaj, Dritan Basha, Arlind Fida, Klaudio Gega, Mariglen Bregu.

	Formati 61x86/8
--	-----------------

Shtypshkronja e Qendrës së Botimeve Zyrtare
Tiranë, 2026

Adresa: Rr. "Nikolla Jorga", Tiranë
Tel./fax: +355 4 24 27 004 Tel.: +355 4 24 27 006

Çmimi 192 lekë

